

Introduction of Bills

Sri R. M. PATIL (Minister for Development, Panchayat Raj and Municipal Administration).—Sir, I beg to introduce the Mysore Local Authorities (Postponement of Elections and Continuance of Administrators) Bill, 1965.

Mr. SPEAKER.—The Mysore Local Authorities (Postponement of Elections and Continuance of Administrators) Bill, 1965, is introduced.

MOTION 72: MEASURES TO STEP UP FOOD PRODUCTION AND TO PREVENT ANY SCARCITY IN THE STATE—discussion continued.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷಪ್ಪ (ಹೆಬ್ಬಾಳು).—ಸಾಮಿ, ನೆನ್ನೆ ದಿವಸ ಈ ಒಂದು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಬಗ್ಗೆ ನೂಚನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳಾದ ಬತ್ತ ಮತ್ತು ರಾಗಿ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಉತ್ತಮವಾದಂಥ ಹಣ್ಣು, ಹಾಲು, ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಯೋಜನೆ ಬಹುಶಃ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ರೆವಿನ್ಯೂ ಸಚಿವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಲಿನ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಲನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೊರಟರು. ಆದರೆ ಆ ಉತ್ಸಾಹ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಮತ್ತು ಏನು ಅದರಿಂದ ಪರಿಣಾಮವಾಗ ಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದು ಅಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆ ಸಾಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ.—ಹಾಲು ಯೋಜನೆ ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತರಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಬಹುಶಃ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷ ಬೆಂಗಳೂರು ಡೈರಿ ಈಗ 25 ಸಾವಿರ ಪೌಂಡು ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ವರ್ಷಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು 50 ಸಾವಿರ ಪೌಂಡುಗಳಿಗೇರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಎರಡನೇ ವರ್ಷ ಎರಡುಲಕ್ಷ, ತೀನೇ ವರ್ಷ ತಿಂಗಳ ಪೌಂಡು 5ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಏತರಣಿಯು 5 ಲಕ್ಷ ಪೌಂಡುಗಳಿಗೇರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷಪ್ಪ.—ಈಗ ಏನು ಹಾಲು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೋ ಅವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಡವರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಈಗ ಏನು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಲಿನ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಹಕಾರ ಸಂಘದ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಪಂಚಾಯತಿ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ ಹಾಲು ಕರೆಯತಕ್ಕ ಉತ್ತಮ ತಳಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅತಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನೂಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಆ ಪ್ರಕಾರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಬಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಳೆಯೇ ಅದು ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಬೆಳೆಯಲೋ ಹೋಗಿದೆ. ರಾಗಿ ಅಥವಾ ಭತ್ತ ಇತರ ಯಾವ ಬೆಳೆಯೂ ಈ ವರ್ಷ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುವುದೇನೋ ಸಂದೇಹಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅತಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ತರಕಾರಿ ಅಥವಾ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಬರೀ ಗಂಜಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನಾದರೂ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ತೆರೆದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವರು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಈ ಯೋಜನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಯೋಗ

†Indicates that the speeches or remarks have not been revised by the member concerned.

ಗಳು ಇನ್ನು 3-4 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜತ್ತಿಯವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗ ಯಾವ ರೈತನಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕಾಳು ದವಸವಿಲ್ಲ ದನಕರುಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಇಲ್ಲ, ನೀರಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಗೆಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಣ ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಸಂದೇಶವೇನಿದೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರ ತಿಳಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಕಾರ್ಯಾರಂಭವಾಗಬೇಕು. ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ನೆಲ ಪೂರ್ತಿ ಫಲವತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನೇನೋ ಜಪಾನಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಣುಬಾಂಬುಗಳು ಬಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿನವರು ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೀಡಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜಮೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಫಲವತ್ತಾಗಿಲ್ಲವೇ ಇರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೂಮಿ ಇರುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಗೂ ಒಂದು ಕೆರೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದ ಕಡೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನ ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಯಾವ್ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಏನೇನು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಈ ದಿವಸ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಆಹಾರದ ಅಭಾವವನ್ನೇ ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಮತ್ತು ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಈ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಶಾಶ್ವತ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮವಿಲ್ಲ, ಅದೇನಾಯಿತು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯ ವಿಷಯ. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗುಂಪು ಇದೆಯೇ ಹೊರತು ಈ ಇಲಾಖೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆಗೆ ಜನರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವೂ ಸಹ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹಿಂದೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರೋತ್ತಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವಾಗ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆಯೋ ಅಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ 1965ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಸಿನಿಯಾರಿಟಿ ಪಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಳಗೆ ತುಂಬಾ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬಹುಭಾಗ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದೊಳಗೆ, ಕೊಡಗು ಪ್ರಾಂತದೊಳಗೆ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ಜಿಗುಪ್ಪೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅಲಸ್ಯ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆದರೆ ಅದರಿಂದ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಆಹಾರ ಇಲಾಖೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಗುಪ್ಪೆ ಪುಂಟಾಗಿ ಅವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸಫಲವಾಗದೇ ಇರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಿಂದೆ 1962 ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಂತಹ ಸಿನಿಯಾರಿಟಿ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಯಾವ್ಯಾವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ್ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಡ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಪುನಃಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದು ಯೋಗ್ಯ, ಅದು ಈಗ ಅವಶ್ಯಕವಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಬಹಳ ತುರ್ತಾಗಿ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವು ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅಲಸ್ಯ ಮನೋಭಾವ ಹಾಗೂ ಜಿಗುಪ್ಪೆಯೇ ಕಾರಣವೆಂದು ನಾನು ಈಗ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರು ಈ ಒಂದು ಅಂತರ ರಾಜ್ಯ ಸಿನಿಯಾರಿಟಿ ಪಟ್ಟಿ ಇನ್ನು ತೀರ್ಮಾನವಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಾಲವಿಳಂಬವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಪ್ಪ)

ಪ್ರತಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರುಗಳನ್ನೂ, ಹಳ್ಳಿಯ ಖಾಸಗಿ ಜನಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ರೈತರುಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಿಂದ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಿ ಆ ಕಮಿಟಿಯವರು ಕೂಡತಕ್ಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಯಾಯ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ, ಆಯಾಯ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನು ಗುಣವಾಗಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಂ. ಸುಬ್ಬಮ್ಮ (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು).— ಸ್ವಾಮಿ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶವೇ ಅಲ್ಲ, ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಜನತೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಲು ನಾನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಾವು ಎದುರಿಸತಕ್ಕ ಕಾಲ ನಮಗೆ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಶತ್ರುಗಳ ತೊಂದರೆ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿರತಕ್ಕ ನಮಗೆ ಇದು ತುಂಬಾ ವ್ಯಸನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ, ಆಹಾರದ ಕುಂದು ಬಾರದ ಹಾಗೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಈ ವರ್ಷ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆಯು ಅಭಾವದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತುಂಬಾ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ 200 ಇಂಚು ಮಳೆ ಬೀಳತಕ್ಕ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಮಳೆಯೇ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಮಳೆಯ ನೀರಿನಿಂದಲೇ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಪೈರು ನಾಟ ಹಾಕಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿ ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ವ್ಯಸನಕರವಾಗಿದೆ. ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಮಳೆ ಬೀಳತಕ್ಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ವರ್ಷವೆಲ್ಲಾ ಮಳೆ ಬೀಳತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣವಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ರೀತಿ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ, ಹೇಗೆ ಇದನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ರೈತರು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಕೇಳತಕ್ಕ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾದ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಬಹಳ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ತೆಗೆಸುವುದು ಮತ್ತು ಕೆರೆಗಳ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ನಿಗಾ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೂ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಲಹೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬರೀ ಮಾತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಅವು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು

ಜರಾಶಯಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಜನ ಅರ್ಥವಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ದೆತೆಯಿಂದ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗಾವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಿ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ರೈತರಿಗೆ ಆನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಇದುವರೆವಿಗೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲಗಳು ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದರೂ ಸಹ ಈಗಾಗಲೇ ತೋಡಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. 3-4 ಸಾವಿರ ಲೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಆನುಕೂಲವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ರೈತರಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಲು ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಘನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಗೊಬ್ಬರ ರೈತರ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಅದು ರೈತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಅದು ಕಾಳಸಂತೆ ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅವರು ಅದರಿಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನೂಟಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ರೈತರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಇಂಥಾ ಒಂದು ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಜಮೀನು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವವರು ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಜಮೀನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡದೆ ಅದನ್ನು ಪಾಳು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ? ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನಗಳಿಗಾದರೂ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಜಮೀನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರು ಆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡದೆ ಪಾಳು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆ ಜಮೀನನ್ನು ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರತಕ್ಕ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಕ್ರಾಪ್‌ಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಕ್ರಾಪ್‌ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರೈತರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದೆ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತರು ತಮ್ಮ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಇಂಥಾ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಮುಂದೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಆ ಮೇರೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗಾ ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಗ್ಗಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತರು ತಾವು ಬೆಳೆದಂತಹ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅವರು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನುಬ್ಬಮ್ಮ)

ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಸಾಲವನ್ನು ಮತ್ತು ಇತರೇ ಸಾಲಗಳನ್ನೂ ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಕಾಫೀ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಕಾಫೀ ಬೀಜವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಪರಬೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಬಂದಂತಹ ಡಿವಿಡೆಂಡನ್ನು, ಲಾಭವನ್ನು ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ರೈತರು ಬೆಳೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಟ್ಟಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೋಡೌನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಖರಿಸಿಟ್ಟು ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ರೈತನಿಗೆ ಸಾಲದ ತೊಂದರೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಆಗ ಅವನು ತನ್ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ದವಸವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಇದ್ದವರು ಒಂದು ಪಲ್ಲಕ್ಕೆ 15 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೋ ಅಥವಾ 25 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೋ ಕೊಟ್ಟು ಆ ದವಸವನ್ನು ಅಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದೆ ಒಂದು ಪಲ್ಲ ದವಸಕ್ಕೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಆದರೂ ಕೂಡ ಅದು ರೈತನಿಗೆ ಪಾಯುವೆಯಾಗದೆ ಮಧ್ಯಸ್ಥಗಾರನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತನಿಗೆ ನೆರವು ನೀಡಲು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ರೈತನಿಗೆ ಬೆಳೆಯ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದರಿಂದ ರೈತನಿಗೆ ಫೋರ್ಟ್ರಾಹವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ರೈತ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಆಫೀಸಿಗೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ಅವನು ಪಡುತ್ತಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ರೈತರಾದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಸಕಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಅವರೂ ಸಹ ಉತ್ತಮ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ತಕ್ಕ ಫೋರ್ಟ್ರಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೈತರು, ಕೂಲಿಗಾರರು, ಸರ್ಕಾರಿ ಆಫೀಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ನೌಕರರು—ಇವರೆಲ್ಲರ ಸಂಘಟಣೆಯಾಗುವುದು ಮುಖ್ಯ. ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೈತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫೋರ್ಟ್ರಾಹ ಕೊಟ್ಟು ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬದಗಿರತಕ್ಕ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಂದು ಕೂಲಿಗೆ ಅಥವಾ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಕಷ್ಟದಿಂದಾಗಿ ರೈತರು ಯಾರೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ 45 ಕೋಟಿ ಜನರೂ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾರೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ನನಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಮುಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ದಿವಸ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿರತಕ್ಕದ್ದೇನೋ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ಆ ನಿರ್ಣಯದಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಮುಖ್ಯ. ರೈತರು ಬೆಳೆದಂತಹ ಆಹಾರಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಹಂಚಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಕಾರ್ಯ ಅವರ ಮೂಲಕ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಫನ್ಯಾಮರಸ್ ಕೊ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಅನ್ಯಾಯ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನು ತನಿಖೆಮಾಡುವವರೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬಡವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಹಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಈ ರೀತಿ ಅನ್ಯಾಯವಾದರೆ ಹೇಗೆ? ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಮಾಡತಕ್ಕ ಮೋಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂತವರಿಗೆ ಕಠಿಣಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅವರು ರೈತರೇ ಆಗಿರಲಿ ಅಂತಹವರಿಗೂ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಬೇಕು. ಆಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ರೈತರು ಬೆಳೆದಂತಹ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ರೈತರು ತಮ್ಮ ಕಸುಬನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಮನೋಭಾವನೆ ಈಗ ರೈತರಿಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ರೈತನಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ

ಬದರಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಜವಾನನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಮೇಲು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಜನ ವಿವಾಹವಂತರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಈ ಸಭೆಯನಾಯಕರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ರೈತ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸ ಮೇಲು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದು ಅನೇಕರು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರನ್ನು ದೇಶರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿರುವಾಗ ದೇಶಾಭಿಮಾನವಿರತಕ್ಕೆ ಜನಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದೇಶರಕ್ಷಣಾಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಳುಗಳ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆದು, ಮೋಸ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು ಈಗಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ನನಗೆ ಇಲ್ಲ ಮಾತನಾಡಲು ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೃಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಂಥ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ (ಮದ್ದೂರು).—ನಿಭಾಪತಿಯವರೇ, ಆಹಾರದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಕೂಗು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಕಳೆದ 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಕೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಪ್ರತಿದಿವಸವೂ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 12,700 ಹೊಸ ಜೀವರಾಶಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಈಗ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ನನಗೆ ತೋರಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರಲ್ಲೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನಾವು ಯೋಚನೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಕಳೆದ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿವೆಯೆನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಣತರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂಬ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಅದನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಗೋಡೆಗೂ ಸಹ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. 1948ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ನಾವು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಪರದೇಶಗಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನಗಂಡಿದ್ದೇವೆ. 1962ರಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ 36 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು ಸುಮಾರು 141 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆರೆ ಬಾಳತಕ್ಕದ್ದು ಆಗಿದೆ. 1963ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ 45 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸುಮಾರು 183 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೆರೆ ಬಾಳತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆವೆಂದು ತಿಳಿದು ಹೊರಗಡೆಯ ದೇಶಗಳಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. 1964ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ 63 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು 268 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ತರಿಸಿಕೊಂಡಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆವು. ಈ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಈ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ನಮಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಬಹಳ ದುರದೃಷ್ಟಕರವಾದ ಪ್ರಸಂಗವೆಂದರೆ 1964ನೇ ಇಸವಿಯ ಮೊದಲ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು 71 ಸಹಸ್ರ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಇಂಡಿಯಾಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಆಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದುರದೃಷ್ಟಕರವಾದ ಅವಕೇಶವೆ ನಮಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಮನುಷ್ಯ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೋಟುದ್ದ ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ ಗೇಣುದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಾದವನು ಇವೆರಡು ಕ್ರೋಸ್ಕರ ಬದುಕಿಲ್ಲ. ಮಹತ್ತರವಾದ ವಿಚಾರಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನ ಬದುಕ ಬೇಕು, ಬಾಳಬೇಕು ಎನ್ನತಕ್ಕ ಮನೋಭಾವನೆ ನಮ್ಮ ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಇಂಡಿಯಾದೇಶ ಈಗ ಅಂತಹ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದಮೇಲೆ, ಇವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಏನೋ ತಪ್ಪು ಇರಬೇಕೆನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕ ಜನ ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬಹುದಾದಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶ ಈ ದಿವಸ ಒದಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಾ ಹೋದರೆ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ)

1971ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲಿ 52 ಕೋಟಿ ಬಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಆ 52 ಕೋಟಿ ಬಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಗೂ ಗೋದಿಯನ್ನು ನಾವು ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಪರಿಣತರ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ 1966ನೇ ಇಸವಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು 10 ಕೋಟಿ ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ನಾವು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಆಹಾರ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

9-30 A. M.

ನಮಗೆ ಒದಗಿ ಬಂದಿರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೊದಲನೇ, ಎರಡನೇ ಹಾಗೂ ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಮುಗಿಯುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 75 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನುಗಳು ಎಂದರೆ ಸುಮಾರು ಏಳು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೆರೆಯ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮೂರನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು 79 ಮಿಲಿಯನ್ಗಳಷ್ಟು ಟನ್ನುಗಳ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಇಚ್ಛಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈಗಾಗಲೇ ನಮಗೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಟನ್ನುಗಳ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಕೊರತೆ ಇದೆ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅರಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಈ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ದೇಶಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಹೊರಬರತಕ್ಕ ಭಾವನೆಗಳು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೇವಲ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾದ ಭಾವನೆಗಳು. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಧಾನ ಸೌಧದಿಂದ ಅವರ ಮನೆಗೆ ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಒಂದು ಸಾಂಕೇತಿಕ ಒಳ್ಳೆಯ ನೂಟನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಹಾಗೂ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಬಂದೊದಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ರಾಜ್ಯದ ನಾಯಕರಾದ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾದ ಒಂದು ಸಾಂಕೇತಿಕವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ನಿಲುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಹೇಳುವಾಗ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು ಮಾಡುವ ಒಂದು ಊಟವನ್ನು ತರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದೂ ಒಂದು ಸಾಂಕೇತಿಕವಾದ ಭಾವನೆ. ಈ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಭಾವನೆಗಳು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆಹಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಡಿಯಷ್ಟು ಮುಂದೆ ತೆಗೆದ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಸರಕಾರದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಇತರ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಿನ ನಿತ್ಯ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ತುಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಸುಮಾರು 2,400 ಕ್ಯಾಲೊರಿಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನೂ ಬೆಳೆಯುವುದು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ. ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು 2,400 ಕ್ಯಾಲೊರಿಗಳಷ್ಟು ಆಹಾರದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1,500 ಕ್ಯಾಲೊರಿಗಳಷ್ಟು ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಎಕರೆಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಹಾಗೂ ಇನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಂಪಾರಿಷನ್ ಸ್ಟೇಟುಮೆಂಟನ್ನು ಹಾಕಿ ನೋಡುವಾಗ, ಅವರು ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಗೋದಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಗೋದಿ ಹಾಗೂ ಭತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆರ್ ಇಂಡಿಯಾ ಆವರೆಜ್‌ನಂತೆ ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 625 ಪೌಂಡು

ಗಳಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯವಾದ ಚೈನಾ ದೇಶವೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಹಿಂದುಳಿದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ಚೈನಾ ದೇಶದವರು ಈಗಾಗಲೇ ಒಂದು ಅಣುಬಾಂಬನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ನಾವು ಏನು ಒಂದು ಗಂಡಾಂತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೋ ಅವರೂ ಕೂಡ ಅದೇ ಗಂಡಾಂತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ 767 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈಜಿಪ್ಟ್ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸುಮಾರು 2061 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಗೋಧಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1900 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಸೆಕ್ಟರಿನಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತುಲನಾತ್ಮಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಎಕರೆಗೂ ಕೂಡ ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 223 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಫಾರ್ಲೆಸನುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 30.7 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸ್ವಯಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1.0 ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಎಕರೆಗೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಎಕರೆಯು ಧೂಮಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸ್ವಯಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇವೆರಡು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ಈಗ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ವಾದವಿವಾದಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಕಳೆದ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನೇನು ಪ್ರಚಾರಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಿರಲಿ, ಸಪ್ತಾಹಗಳೆಂದು ಮಾಡಿರಲಿ, ಹಾಗೂ ಇನ್ನೂ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರಲಿ; ಇಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜನರಿಗೆ ಅಶ್ವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಲಿ ಅಂತಹ ಪ್ರಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಥಕವಾದವುಗಳು ಎಂದು ನಾವು ಈಗ ಅರಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೇಶ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿದೇಶಾಂಗ ನೀತಿ ವಿಶ್ವದ ವಿದೇಶಾಂಗ ನೀತಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಂತರಿಕ ನೀತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆದಿಪಾಯದ ನೀತಿಯ ಮೇಲೆ ಇದೂ ಕೂಡ ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಸಾಧಿಸುವ ಕಸಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಗಳಿಸದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ನದಸ್ಯರೂ ಪಕ್ಷಾಂತಿತವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೆಲವರು ಹೇಳಬಹುದು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರು ಟೀಕಾಕಾರರಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಟೀಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ನೋಟೀಸು ನೋಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಯಾರಾದರೂ ಆಹಾರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಟೀಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ಕೂಡಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ರಾಜ್ಯಸರಕಾರದವರು ಅರಿತು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನೆಯ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ನದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ತುರುಬಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೊವನ್ನೆ ಸಿಕ್ಕಿಸುವ ಮನೋಭಾವನೆ ಈಗ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇದನ್ನು ನಾವು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಏತಕ್ಕೊಂದರೆ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾವಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧಿಸಬಹುದೋ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತುರ್ತು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಕೂಡ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿರುವ ನಮ್ಮ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಈ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧಿಸಬಹುದು; ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೇ! ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿರುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಮತ್ತು ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ವಸಮರ್ಪಕವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ತ್ವರಿತವಾದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ತಕ್ಕ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಕಾಣದಂತಹ ಭಯಂಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ)

ಇಲ್ಲ ಹೇಳಿದರು. ಸರ್ಕಾರ ಈ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭತ್ತದ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದರೂ ಅದೇನಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದರು. ಭಾರತದ ಬಂದ್ ಘಟನೆಗಳು ಇಲ್ಲ ನಡೆದವು.

ಆದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಆಯಿತು, ಬಳ್ಳಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗೋಲಿಬಾರಾಯಿತು, ದೇಶದ ನಾನಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದಸ್ತಗಿರಿಗಳಾದವು. ಈ ದಿವಸ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರು ಏನೊಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಈ ದೇಶ ಉಳಿದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ, ನಾವೀದಿವನ ಇಲ್ಲ ಏನೊಂದು ಒಗ್ಗಟ್ಟನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯ, ರಾಜ್ಯದ ಭವಿಷ್ಯ ನಿಲ್ಲುವುದರಿಂದ, ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ತೊಡುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆ ಹಾಗೂ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರೂ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಚೆಂಡು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅವರಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅವರು ಇದನ್ನು ಎಷ್ಟು ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನೇರವೇರಿನುತಾರೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಭವಿಷ್ಯ ಹಾಗೂ ಇದರ ಪ್ರಗತಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ನಾವಾದರೋ ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕಟುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಕೋಪವಾಗಿಯೂ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಹಾಗೂ ನಮ್ಮತೆಯಿಂದಲೂ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ, ಏನಯದಿಂದಲೂ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಏನೇನು ಹೇಳಿದ್ದೆವು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೀಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಅತಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಎಲ್ಲಮಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂದರೆ ರಾಜ್ಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದನ್ನು ಸಾಧಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನೂ, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಹಿಷ್ಕರಣೆ ಧೋರಣೆಯೇನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಜನತೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದೆ; ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ರೈತರು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಒಂದು ಆದರ್ಶವನ್ನು ಅನುಕರಣೆಗೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಅದನ್ನು ಅವರು ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹಲವಾರುಬಾರಿ ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದ ಫಾರಂಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬಹಳ ಕಟುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ರೈತನೂ ನಡೆಸಿದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಂದೇ ದೇಶದ ಮಂಗಳದಿನಗಳು ಮುಗಿದುಹೋದವು ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೇನಿವೆ ಅವು ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ಒಂದು ಉತ್ಪಾಹವನ್ನಾಗಲಿ ಒಂದು ಸ್ಕೂರ್ತಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ: ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥ ಫಾರಂನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಅಜ್ಞಾನಿ ರೈತರುಗಳು ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಫಾರಂನಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಹೊಸಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಂಥವರು ಅವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ನಾನು ಇದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಶ್ರೀ ಜಿ. ನಾರಾಯಣಗೌಡರಿಗೆ ಅನೇಕಾವರ್ತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂಗೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲ ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮುದ್ದಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾರಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆಯೋ ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಅವರಿನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಅದು ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟ. ಇಲ್ಲಿಗೆ 20 ವರ್ಷಗಳ ಕಳೆ ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂಗಳೇನಿವೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ವಲೀನುಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಅಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದು ನಮ್ಮ ರೈತಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ಆದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವು. ಈ ದಿವಸ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಯಾವ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಆಗಲಿ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲರತಕ್ಕ ಅಂದರೆ ಸೋಮನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕ ಫಾರಂಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಲಿ, ಅಗ ಅವರ ಹೃದಯಗಳೇ ಏನು ಹೇಳುತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಲಿ. ಅವರು ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಲಿ

ಆ ಸರ್ಕಾರಿ ಫಾರಂನವರಿಗೆ ರೈತರಿಗಿರುವಂತೆ ಗೊಬ್ಬರದ ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರವಾಗಲೇ— ನೈಸರ್ಗಿಕ ಗೊಬ್ಬರವಾಗಲೇ ಅದರ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ. ಕಂದಾಯಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹದರಕೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ನೀರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಜಮೀನಿಗೆ ನೀರು ಸದಾ ಹರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ರೈತನು ಜಮೀನನ್ನೋ ಅಥವಾ ದನಕರುಗಳನ್ನೋ ಮಾರಿ ಕಂದಾಯ ಕಟ್ಟತಕ್ಕಂಥ ಸ್ಥಿತಿ ಅವರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಲ್ಲಾ ಅನುಕೂಲಗಳಿದ್ದರೂ ಅವರೇಕೆ ಅವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಇಳುವಳಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು ಈ ಹಿಂದೆ ಯಾರ್ಯಾರಿಂದ ಆ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗಿತ್ತೋ ಅವರವರಿಗೆ ಆ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ವಾಪ್ಸು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಅನುಕೂಲವೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಸಂಜೀವನಾಥ ಐಕಳ (ಸುರತ್ಕಲ್).—ನಾಗನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಸೋಮನಹಳ್ಳಿ ಒಂದೇ ಆಲ್ಲ....

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ.—ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಾನು ಸೋಮನಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆನು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ನೆನ್ನೆಯ ದಿವಸ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ದಸರಾ ಮಳೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕಂದಾಯದ ಮಳೆ ಕೂಡ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರ ಇನ್ನೆ ಕೆಲವರು ನಾಳೆ 17ನೇ ತಾರೀಖು ಕಾವೇರಿ ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುತ್ತೆ, ಆ ದಿವಸ ಬಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ಮಳೆ ಬರುತ್ತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾವಿನ್ನೂ ಕಾದು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರ ನಾವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಕ್ಷಾಮ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ನಾವು ಈ ಒಂದು ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶವಾಗಲಿ, ಕೆನಡಾ ದೇಶವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶವಾಗಲಿ ಅವರು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಾಕತಕ್ಕ ಷರತ್ತುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಮಣಿಯ ಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇಂದು ಅಭಾವಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಒಂದು ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗಿಲ್ಲ ರಿಗೂ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಕಳವಳವಿದೆಯೋ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಕಳವಳವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಅದರ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನೀಗ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತೋಚುವುದೇನೆಂದರೆ, ಇದೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೈತ ರೇನು ಈಗಾಗಲೇ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಅದರ ಮರುಪಾವತಿ ದಿನಗಳು ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬಂದಿವೆ. ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಯಾಗದೆ ರೈತರು ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಾಲ ತೀರಿಸತಕ್ಕ ಧೈರ್ಯವೇನಿತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ಸಂಚಕಾರ ಬಂದಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಸಾಲ ಮರುಪಾವತಿ ದಿನವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವಾಗ ಮಳೆಬಾರದೆ ಬುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯಲಾ ಹೋಯಿತೋ ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂದಾಯ ಮಾಫಿ ಮಾಡುವುದು ವಾಡಿಕೆ ಆಗಿದೆ. ಅದರ ಸರ್ಕಾರ ದವರಿಗೂ ಹಣ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಹಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಅನೇಕಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯ ಗಳು ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲ್ಯಾಡುವಾಗ ಬಹಳ ನಿಷ್ಕರುಣೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆ ಅವರ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗೆ, ಅವರ ಇನ್ಸುಕ್ರಿಮೆಂಟುಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರವೋಫನಿಗೆ ಧಕ್ಕೆಯಾಗಬಹುದೆಂಬ ಕಾರಣ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಅದರ ಈ ದಿವಸ ಮಳೆಬಾರದೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ತಾಮಕೂರು, ಕೊಲ್ಲಾರ ಮತ್ತು ಹಾಸನ ಇತ್ಯಾದಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಮಾಫಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಯೋಗ್ಯವಾದುದೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ನಾವು ಈ ಆಹಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಈಗ ಬದಲಾಯಿಸತಕ್ಕ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ. ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವಾಗ ರಕ್ಷಣಾ ವಿಚಾರ ಒಂದು, ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಚಾರ ಇನ್ನೊಂದು ಈ ಎರಡೇ ಎರಡು ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಆಲೋಚನೆಗಳು—ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು, ಪ್ರೋಸ್ಟ್ ಆಫೀಸುಗಳು, ಹೊಟೆಲುಗಳು ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಿಂತರೂ ಟಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಇವತ್ತಿನ ಬೆಳಗಿನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ, ಬಿ.ಟಿ.ಎಸ್. ಬಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹೊಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿರತರಾಗಿ ದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಹೊಟೆಲ್ ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ 30 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣ)

ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಬಂದಾಗ—ಇನ್ನು 25-30 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ—ಅಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಬಂದಾಗ ಈ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ದೇಶ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕೆಲಸ ಒಂದು, ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸ ಒಂದು ಈ ಎರಡೇ ಎರಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ, ಅದ್ವೈತ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† Sri R. M. DESAI (Bilgi).—Mr. Speaker, Sir, with regard to the motion which has been kept before us for consideration by the Government regarding growing more food in this critical time, I would like to place some of my observations and suggestions for immediate implementation by the Government so that we can realise results out of it. Sir, to start with, I am rather sorry, on my part at least, to observe that many of the suggestions so far made by us in this House thinking that they will solve many of our problems, have not had the desired effects and results. It may be due to red-tapism, we cannot say why it is happening. I feel that it should not happen. I humbly request, through you, Sir, that some of the suggestions which are really important should be implemented immediately so that we can achieve some good results.

Coming to the subject, Sir, this food production problem is very acute no doubt. But, we, as villagers, are trying our level best to do something on this front also and I am glad to say that we are achieving good results, at least in our area I can boast of having 50 per cent improvement in food production. We can prove this with facts and figures. I am glad that we are having healthy combination and advice from the respective officers and we are having foreign aid also. The pioneer Bank, i.e., the Syndicate Bank, has really taken interest in this agricultural aspect in our area. They have solved many of our problems and our thanks are due to them. I request the Government to get the statistics which the Bank have collected so far in regard to food production for our useful implementation. I have found them very useful so far as food production is concerned.

We are spending huge amounts on major Irrigation. They have their own benefits, but they are prolonged benefits. The Government is giving top priority for minor irrigation schemes. Our outlay on minor irrigation at present is Rs. 12 crores, out of which we are spending Rs. 2 crores this year and for the Fourth Plan the spillover will be Rs. 10 crores. I would like to stress on this and we should get more funds for minor irrigation. Let us cut short our expenditure as far as we can on many of the other items. For example, we are spending lakhs of rupees on highways and making the roads straight. We can carry on with the present roads. Our immediate problem is food production. All such savings can be usefully spent on food production. For effective implementation of agricultural production my humble suggestion would be to put Food, Agriculture and Civil

Supplies under one port-folio and entrust it to an elderly experienced person, who can effectively deliver the goods to us. Of course, the joint responsibility of the Cabinet is there for effective implementation.

With regard to growing more food, why should we not start thinking of bringing self-sufficiency at the village level? The proverb is; take care of the penny and the pound takes care of itself. If we start taking care of the village for self-sufficiency, I think, the remaining matters will follow automatically. During the recent Panchayati Raj Seminar organised by our Panchayati Raj Minister the other day at Hubli, we thrashed out many of the points and many useful suggestions were given, and I am sure some good results will come out of these suggestions. When we consider about food production, I need not impress that agriculture should be treated as an industry. It is not a matter to be relied upon. We have got to act according to the changing times. We have got to treat it as an industry, major minor and even sub-minor.

10-00 A.M.

It must be treated as an industry. That is the only way of showing better results. The question of input is more important than any other thing. There are so many inputs that we have to take into consideration and our village people are alert about these things and they are trying to do their best to bring more production. While on this point, I would like to bring to the notice of the House that electricity plays an important part, no doubt. We have found that it is the cheapest mode of power and transport for agricultural purposes. Why I have taken this point even at the risk of being misunderstood for a digression is to point out a few defects in the working of the electricity system. Sir, our area is not electrified. So many lines are being laid just now. The picture is prepared now. What we have observed is, so far, the Electricity Board is not considering or taking anybody's opinion in the matter at all, and which line will be more convenient from our point of view and so on. If we go into the past history of the progress of civilisation, progress of population, we have always seen that the best of civilisation and cultures have flourished and thrived on the banks of ever-flowing rivers. If we look to the history of the nation or the development we find it has always been along the banks of perennial rivers. We are asking the Electricity Board to lay lines in the thickly populated areas where there is good alluvial soil and where much water is available for the purpose of growing crops. Why not give power to the areas on the river banks? The other day the Panchayati Raj Minister took a serious view of that in our Seminar which I would like to point out here. Our Food Minister also took a serious view of that. The Electricity Board say that they want to take the lines to suit their convenience of maintenance, where their jeeps would be plying—not according to our requirement. It is none of their considerations. They have put it point blank to us. That should not happen.

Mr. SPEAKER.—Do they suggest that production of food is not a consideration for them?

Sri R. M. DESAI.—They are not considering food production at all in their plan. What matters to them is only their convenience of the line and the maintenance of it for conducting power. It should be easier for them to take their jeeps.

Mr. SPEAKER.—If there are any such ideas, it is better, they are dispelled.

Sri B. D. JATTI (Minister for Food). I shall deal with the point, Sir.

Sri R. M. DESAI.—The present day engineering trend should not be allowed to go on as it was 100 years back. The present day engineers should make it in such a manner that it must suit our requirements and not as it suits their whims. Let them utilise their intelligence, let them make it suitable to our requirements so that the lines are drawn where there is copious water supply and where irrigation can prosper, so that better results could be expected in minimum time. This is a point which I wanted to bring to the notice of the Government.

Mr. SPEAKER.—Does not the Hon'ble Member think that the Engineers are doing a good job, considering that the number of pump-sets serviced during 1956-57 stands at 1,209, in 1957-58 it is 1,278; in 1958-59 it is 1,354? Today, we are thinking of 10,000, 20,000 and a lakh!

Sri R. M. DESAI.—Sir, at the time the Electricity Board budget was discussed, I have given these figures. I hope, if I do not mistake there, I have given a comparative study of what is our target figure for pumpsets and what we have achieved here, corresponding to what has been achieved in the neighbouring States. That is staggering. We are actually groping in the dark. So, I request the Government, when electricity is coming in our area, it is absolutely a new area, I very humbly request the Government to see that this Board take us into confidence in laying the first lines, where they will be more useful to us, rather than laying lines and asking us to go behind them. It is very important. I hope it willing be implemented as early as possible. We have resorted to writing and we have written letters. They are not replied. There is no reply at all. And whatever replies are received, it is most disheartening. I tell you one thing. I had discussion with the Hon'ble Minister for Public Works and Electricity about electrifying an area which is called submersible area of Krishna. He agreed and he said that it is not a great matter. The question of submersion may come up after 8 to 10 years and after that time, when submersion takes place, we can take back the material and use it in other places. It does not take much money. When the Government is of that opinion, we requested the M S E B. to take up that area and they are writing to us point blank showing the engineering intelligence that in view of the submersion of the area, this scheme will not be feasible. It is very

disheartening. This will definitely impede food production and we cannot go on with this kind of intelligence. I request the Government to see that the MSEB changes its mind at least as far as this is concerned. They should not make any difference between submersible area and non-submersible area.

Then, Sir, I have been following meticulously and reminding the Government repeatedly to bring three of our lift irrigation schemes which have been laid in 1948 at a cost of 20 lakhs of rupees, which are capable of irrigating 6,000 acres. They are lying idle. I have been requesting the Government repeatedly and the Hon'ble Chief Minister has taken keen interest in that and he replied also to us. But still, to this day no action has been taken on that. I very humbly and respectfully request the Government through you, Sir, to see that these three schemes are revived so that it adds something to our food production. Something will at least be better than nothing. So, I wish to appeal once again to see that they are revived. I tell you, Sir, we make our suggestions here and go with the fond hope that they will be implemented, but so far, we have seen no action has been taken to bring out immediately results at least in this respect. I therefore once again appeal humbly and respectfully that they should be revived and they should be made to irrigate certain areas.

Let me not go into the various aspects of growing more food—how we are doing, how there are drawbacks. I admit there are drawbacks on our part also. But I request the Government to use its good offices with the Central Government to see that top priority is given to the question of importing fertilisers no matter what we spend there, because we will be producing more. It is our personal experience. Let me give you one instance of what happens in the GLBC irrigation system which comprises of four taluks—Jamkhandi, Mudhol, Gokak and other areas. Last year 250 acres were put under hybrid strains. We persuaded the people to take to it. The Rockefeller foundation, the Syndicate people have spent much time, energy and money and convinced the people. We have shown wonderful results. It has enthused the people to take up about—not less than 14,000 acres under maize. This is not a small figure. Where it was 250 acres last year, in the subsequent year it was 14,000 acres and taking at least at 14 quintals per acre, is it not a good achievement? We in the villages, are not sitting quiet as villagers. We know our responsibility and we want to earn more. This is a time when we can earn more by working more. There is great necessity to earn more because we have to pay more for every other thing that we need. They have become costly. It is not necessary for anybody to tell, please grow more food. We are trying our best. We request the Government to give us more fertilizers and let the Central Government give top most priority for importing fertilisers which is very important, because imported strains of grain which has been developed by experts require the application of more fertilizers. The production goes on increasing as you increase the application of fertilizers.

(SRI R. M. DESAI)

It goes on increasing as you go on increasing the dosage of fertilisers. In the other crops, there is an optimum of production. But the recent strains have developed so much that the more fertilisers you use, the more production you get. It depends on the quantity of fertilisers you use.

As regards food procurement—thanks to the ingenious policy of our Food Minister—he has brought in such a procurement method that it will not fail. We will definitely give whatever is demanded. About storage of foodgrains that are procured. I have suggested to the Government that Pit Storage should be utilised. It will save us of subsidiary charges. The Food Minister himself has knowledge of this Pit storage system. His fathers and forefathers have great experience in this Pit Storage system. They have used this method. Why should that method not be adopted now as it eliminates a lot of investment for storing foodgrains on the part of the Government? About this, I have written to the Chief Minister and also have told him when he had come to Bijapur. If we are given some responsibility in our own taluka, we will show you, how it can be successfully worked.

† ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ (ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ).—ವಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈಗ ಆಹಾರ ಜಾಸ್ತಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಭೂಮಿ, ನೀರು, ಗೊಬ್ಬರ, ಬತ್ತನೆಯ ಬೀಜ, ಮತ್ತು ಲೇಬರ್ ಈ ಐದರಿಂದ ಆಹಾರ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ರೈತರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ. ಅವರ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಬಡಕಲ ಎತ್ತುಗಳಿಂದ ಉತ್ತು ಮಳೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕಾದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ, ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದರೆ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಬಡಕಲ ಎತ್ತುಗಳು ಕೊಡುವ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೇಕೋದರೆ ಇಲ್ಲ. ಇದಾದಮೇಲೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಹುಳುಕು ಪಳುಕು ಆಗಿರುವ ಬತ್ತನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದುಡಿಮೆ ಎಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎನ್. ಇ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳು ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಿರುವುದಾದರೂ ಏನು ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಅವರ 'ಆಟಿವ್‌ಮೆಂಟ್' ಎನು ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ಸೊನ್ನೆ ಎಂದು ನನಗಾವರೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿ ಗಾಡುಗಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ದೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯರು, ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲತುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ರೈತರು ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು? ಇದಲ್ಲದೆ ರೇಡ್ ಟೇಪಿಸಿಂಗ್, ಮತ್ತು ಲಂಚಗಳಿಗಾಗಿ ಇವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಈ ಗತಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದು ನಾಲ ಮಂಜೂರು ಆಗಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮಂಜೂರಾಗಬೇಕಾದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಕೊಡಬೇಕಾದಲ್ಲಿ, ಫರ್ಲೈಸರ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದಲ್ಲಿ, ಡೀಸೆಲ್, ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದಲ್ಲಿ, ಬತ್ತನೆಯಬೀಜ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ "ಇನ್‌ಫ್ಲೇಷನ್" ಇಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಹೇಳಿದರು ಇಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಹಣ ಕಟ್ಟಿ, 14 ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯುತ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆ ರೈತರು ಏನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬ ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ ಏನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವುದಕ್ಕೆ, "ಇನ್‌ಫ್ಲೇಷನ್" ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಡಿ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿರಬಹುದು, ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲ ಬೇಕಾದರೂ ಹಾಕಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆಯಲ್ಲಿನ 14 ಪಂಪ್‌

ಕೆಟ್‌ಗಳ ಎದ್ದುತ್ಪನ್ನ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೋದವರ್ಷ ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಾಗ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಯವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ರೆವಿನ್ಯೂ ಮಂತ್ರಿಯವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ ಎಂದು, ಅಲ್ಲಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹುಲ್ಲುಕೊಟ್ಟರು, ಧಾನ್ಯ ಕೊಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ.—ಅಪ್ಪಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲ!

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ.—ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಕೊಡದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಈ ವರ್ಷ ಏನುಮಾಡಿರುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆದಿರುವವರು ಅರ್ಧಮರ್ಧ ತೆಗೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಪೂರ್ತಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆದಿರುವವರು ಸಂಪತ್ ಕೇಳಿದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಣ ಕಟ್ಟಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಅದರೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಸಂಪತ್ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಎದ್ದುತ್ಪನ್ನ ಇದೆ, ನಿಮ್ಮ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದರು. ವಿಮರ್ಶೆ ಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ.—ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ದಡ್ಡನಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ.—ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ನೀವು ದಡ್ಡರಲ್ಲ, ನಾವೇ ದಡ್ಡರು. ನಮಗೆ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಅಹವಾಲು, ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ನಾನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 5 ಅಂಗುಲ ಮಳೆ ಯಾಗುವ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆದು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ 750-800 ಅಡಿ ಆಳದವರೆಗೂ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು 250-300 ಅಶ್ವಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಪಂಪ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬತ್ತ ಗೇಡಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಬೆಂದು ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ರೈತರು ಬಹಳ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದು, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬೆಳೆದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅವರು ತಿಂದು, ಅವರ ದನಕರುಗಳು ತಿಂದು, ಹಂದಿಗಳು ತಿಂದು, ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ನಮಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಳಿಸುವಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನೆ ಬೆಳೆಯಿರಿ ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಏನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು? ನಮ್ಮ ರೈತರ ಈ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಯಾರು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕು?

ಮಾನ್ಯ ದೇಸಾಯಿ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಹೇಳಿದರು: (ಹ್ಯಾಮನ್ ರೆಫ್ಯೂಸ್) ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಗೊಬ್ಬರವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಎಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇದನ್ನು ದೋಷವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? 'ಹ್ಯಾಮನ್ ರೆಫ್ಯೂಸ್' ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡು ವಾಚಗಳಿವೆ. ಇದರಿಂದ ನಾನಾ ತರಹ ಕಾಯಿಲೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಏನು ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬೆರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಫಾರ್ಮ್‌ಲೈಸರ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನಗಳಿಗೆ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಗೊಬ್ಬರವಿಲ್ಲದೆ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದವಳು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ತೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅಹಾರವಿಲ್ಲ. ತೆನ್ನಲು ಹುಲ್ಲು ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ತಿಂದು ಸಗಣೆ ಹಾಕುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಗೊಬ್ಬರ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ರೈತರಿಗೆ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ದೈವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಬಜರಗಿ ಎಚ್.ಎಸ್. ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಜ್ಜೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಡವೇ? ಅಹಾರವನ್ನು ಅಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು 'ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಸೀಡ್ಸ್' ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಅಹಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣರಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅಮೆರಿಕಾ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು, ಅವರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು, ಫಾರ್ಮ್‌ಲೈಸರ್ಸ್, ಇವುಗಳಿಂದ 'ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಸೀಡ್ಸ್' ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆದು ತ್ತಾರೆಂಬ ಹೊರತು ಅವರು ಏನೇನೂ ವಿಚಿತ್ರ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇರಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಏನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಮಾತನಾಡುವ ಅವಕಾಶ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.

Sri R. M. DESAI.—Let the Hon'ble Member know that we are already growing hybrid crops in G. L. B. area and we have achieved that target also.

Smt. K. S. NAGARATHNAMMA.—Can you supply seeds to all of us?

Sri R. M. DESAI.—Yes, Yes. We are producing the seeds.

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ.—ಅದು ಇದ್ದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಅದು ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. 4-5 ಪಟ್ಟು, ಇಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ಗಿಡ್ಡ ಇರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ರಿಸರ್ಚ್‌ಗೋಸ್ಟರ ಅದು ಇರಬಹುದು. ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಸೀಡ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್‌ಗೋಸ್ಟರ ಕೆಲವು ಕಂಪನಿಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಒಷ್ಟು ಕ್ಲೇವರೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. 10 ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದರೆ ಅತಿ ಜಾಸ್ತಿ ಏಂಧರ್ 1 ಸಾವಿರ ಜನಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಬಹುದು. ಅದು ಎಲ್ಲ ರೈತರಿಗೂ ದೊರಕುವ ಫಲವಾಗದು ಆಗಬೇಕು.

ಮೈಸೂರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನುಗಳು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನು 10 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬೇಕು; ನಾವಂತೂ ಅವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಅಕ್ಯೋಸ್ಟರ್, ಚಿಕ್ಕಪುಟ್ಟ ಕೆರೆಗಳಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಗಮನ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ಮೇಲು.

ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ರೋಗಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಅವಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳು ಎಷ್ಟು ಮೋಫಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ ಅಂದರೆ, ಅವು ಹೈರಿನ ಗುರುಕ್ಕೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟ್ ಸೈಡ್ಸ್ ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಹೈರಿಗಳಿಗೆ ತಗಲುವ ರೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಜಾಸ್ತಿ ಬೆಳೆಯಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು.

ನಮಗಂತೂ ಕೂಡರೆ ಪುಕ್ಕಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಎರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಫರ್ಲೈಸರ್ಸ್, ಮೈಸೂರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮತ್ತು ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಸೀಡುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಲಹೆಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು, ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† **ಶ್ರೀ ಎಂ. ಆರ್. ಪಾಟೀಲ್ (ಹುಬ್ಬಿ).**—ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಹಾಶಯರೇ, ಯಾವ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಗಲಿ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ, ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಕೀರ್ಣ ಮತ್ತು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಕಡೆಗೆ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿದೆ ಅನ್ನುವುದಾದ್ದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ; ಇದು ಶುಭ ಚಿಹ್ನೆ. ಕಾರಣ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಗಂಡಾಂತರ ಪುಟ್ಟಿತಿ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದಿವೆಯಾದರೂ ಸಹ, ಅದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ.

ನನಗಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ನಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಥವಾ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಒಕ್ಕಲಿಗ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ನಾನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲಿತನದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಸ್ವತಃ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ವಾರಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸಲ ನನ್ನ ಜಮೀನುಗಳ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಅಡ್ಡಾಡಲಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಏನು ತೊಂದರೆಗಳಿವೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಇರುವುದು ಎರ ಭೂಮಿ; ಎರ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಬೀಳುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ; ಬಾವಿ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದರೆ, 120 ಅಡಿ ತೆಗೆದರೂ ನೀರು ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಕು ನೀರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪ್ಪು ನೀರು ಬರುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾವು ಸ್ವತಃ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ಜಮೀನನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇನೆ; ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಇರುವಂಥ ಬೇರೆಯವರ ಜಮೀನುಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು: ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನನ್ನ ಕೈಲ ಹಣವಿರುವುದರಿಂದ, ನನ್ನ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆವೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟನ್ನು ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಬೆಳೆದಷ್ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡು ಒಂದಿದ್ದರೆ, ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತೀರೋ, ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತದೆ; ಆ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಜಮೀನಿಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ದಾರಿ ಮಾಡಿ ಒದಗಿಸಲಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಕ್ಕಂಥವರು 3-4 ಜನರೊಬ್ಬರು ಯಾರಿಗೆ ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅವರು ಜಮೀನಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯ.

ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಚಿಕ್ಕಜೋಗಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ಲಕ್ಷಾಧೀಶ್ವರರಿದ್ದಾರೆ; ಅವರಲ್ಲಿರುವುದು ಬಡು ಭೂಮಿ; ಆದರೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬತ್ತ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜೋಳ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಕ್ಕಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಒಂದಕ್ಕೆ 10 ಪಟ್ಟಿನಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುವ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ತಾವು ರೈತನಿಗೆ ಎಲ್ಲವಿವರಿಗೆ ಧನ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಾವು ಅಹಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮರೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 25-30 ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಜೋಳಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಎಕರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 100 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರವಿದೆ. ಕೂಲಿಗಾರರ ಸಲುವಾಗಿ ನಾವು ಬರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೋಳ, ಹೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ, ದನಗಳಿಗೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ, ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಾನು 10 ವರ್ಷಗಳ ರೆಕಾರ್ಡನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ: ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ, 125 ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಬೇಕಾದರೆ 10 ವರ್ಷಗಳ ಅಂಕಿಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 100 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದು ಜೋಳವೇ ಆಗಿರಬಹುದು, ಅಕ್ಕಿಯೇ ಆಗಿರಬಹುದು; ಯಾವ ಪೀಕೇ ಆಗಿರಲಿ, ಎಲ್ಲವಿವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ನಾವು ಕೈಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿರುವವರು. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದವರಿಗೆ, ನಮ್ಮಂತವರು ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ 3-4 ಜನಿದ್ದು, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಕಿ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಈ ತೊಂದರೆಗಳೇನಿವೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ನಾವು ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವಿದ್ದರೆ, ಆಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಸಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರ ಬಗ್ಗೆ - ಬೂಟು, ಪ್ಯಾಂಚುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಮ್ಮನೆ ಅಡ್ಡು ಸ್ವವದ ವರ್ಗದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂತ ಹೇಳುತ್ತರೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ವರೆಗೂ ತಹಸೀಲುದಾರರ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ; ಅವರಿಗೆ ರೈತವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ಇನ್ನೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿಷಾದಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರುಗಳ ತೊಂದರೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ತಗಾವಿ ಸಾಲ ಬೇಡುವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ತಗಾವಿ ಸಾಲ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 15 ರೂಪಾಯಿ, ಸೇಕಡ 5 ರಷ್ಟನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ: ನಮ್ಮ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ತಾವು ಏನಾದರೂ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾವುದಾದರೂ ತಹಸೀಲದಾರರ ಅಪೀನಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇನ್ಯಾವ ಕಡೆಯಲ್ಲಾದರೂ, ಯಾರಾದರೂ ನೌಕರ ತಗಾವಿಯಿಂದ ಲಂಚ ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ದೂರು ಕೇಳಿಬಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಿಯಮ ನೀತಿಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ನೌಕರರನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತಾವು ಕೊಡುವಂಥ ತಗಾವಿ ಸಾಲದಿಂದ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದರಂತೆಯೇ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 20 ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸೇಕಡ 8 ರೂಪಾಯಿ ಬಡ್ಡಿ ಎಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ 10 ರೂಪಾಯಿ ಶೇರಿಗಾಗಿ ಇಡಬೇಕು. ಈ 8 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಬಡ್ಡಿ ಪರಾಣ ಬಡ್ಡಿ ಗಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಆದಕಾರಣ, ನಾನು ಆಗ್ರಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಕಾಳು, ಧಾನ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾದರೆ, ರೈತನಿಗೆ ವಿಪುಲವಾದಂಥ ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕು, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ 100 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಬೇಕಾದರೆ ಲೇವಿ ಹಾಕಬಹುದು; ಬಡ ರೈತರ ಮೇಲೂ ಹಾಕಿ. ತಿಂಗಳಿಗೆ 1-2 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾರುಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವವರ ಸೆಟ್ಟಿಗಳಮೇಲೆ ಕರವನ್ನು ಹಾಕಿ. ಅವರುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕಂಪೌರಿ ಡಿಪಾಸಿಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿ, ಆ ಮೂಲಕ ಹಣ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡು, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಮತ್ತಿತರ ಕಡೆಗಳಿಂದ ಶೇಕಡ ಎರಡರ ಬಡ್ಡಿಯಂತೆ ಸಾಲ ರೈತರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಆಗತಕ್ಕ. ಈ ರೀತಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಲ ರೈತರಿಗೆ ದೊರೆಯುವಂತೆ

(ಶ್ರೀ.ಎಂ.ಆರ್.ಪಾಟೀಲ್)

ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನರಕಾರದಲ್ಲಿ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ತಮ್ಮ ನೌಕರರಿಗೂ ಸಹಿತ ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯಕಾರಿ ಆಗಬೇಕು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಪುರ ಪೊಲೀಸ್ ಡಾಕ್ಟರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸೂಪರ್‌ಫಾಸ್ಫೇಟ್, ಆಮೋನಿಯಂ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಮುಂತಾದ ಗುಣಾತ್ಮಕವಿರುವ ಗೊಬ್ಬರ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ರೈತನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಲು ಅವನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಸ್ವಲ್ಪವೇ. ಅವನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈ ದಿವಸ ರೈತ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ; ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚು ತೆಗೆದು ಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶೆ ಅವನಿಗಾಗಿದೆ. ಅವನು ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಭೀತಿ ಇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಸಂಶಯ ಇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಇದೆ. ಅದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ 100 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಹೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಯಾರೇ ಮದ್ದನ್ನೂ ಗಾರರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಒಂದೆ ಹೋಗದಂತೆ, ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಹಣ ಹೊರೆಯುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ರೈತನಿಗೆ ಕಾರ್ಪೋರೇಟ್ ಫಾರ್ಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದರ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರೇಟ್ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ರಾಕ್-ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಹೊರಬೇಕೆಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಫ್ಲಯಿಂಗ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೋದ ವರ್ಷ ಮತ್ತು ಈ ವರ್ಷ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡಿದ ಕೆಲವು ಕಂಪನಿಯವರು ಅದರ ಅಭಾವವಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಡಾಕ್ಟರಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದಂಥ ಸೂಪರ್‌ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ನರಹಾರದವತಿಯಿಂದಲೇ ತೆರೆಯಬೇಕು. ಬೇಕಾದರೆ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಷನಲೈಸ್ ಮಾಡಿದರೂ ಆದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು, ಈಗ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಂದ ಮುಂದುವರಿದು ಹೆಚ್ಚು ಧಾರಣೆಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ವಿವಾದಕರವಾಗಿ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಬಹು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಟ್ಟದ್ದೆವೋ, ಆ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ಉಪಯೋಗವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಬರೀ ವೈಟ್ ವರ್ಲಿಂಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ.

10:30 A.M.

ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಕೆಲವರು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಆಫೀಸರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಸ್ಟೇಷನ್ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು, ತಮಗೆ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಆಗಬೇಕು, ತಮಗೆ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೇ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆಗಬೇಕು, ಇತ್ಯಾದಿ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲೇ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ವ್ಯವಸಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸಂಬಂಧದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಫರ್ಮ್‌ವೈಜ್ ಮಿಷನ್ ಶ್ರೀರ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಫಾರ್ಮ್‌ರಾ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಡಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫೀಸರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ. ಅವರು ಆ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಆಫೀಸರನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರು ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಆಫೀಸರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರೂ ನಕ ಆ ಫಾರ್ಮ್‌ರಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕೀಗೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಕ್ರಗತಿಯೆ ಇರುವಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಆಫೀಸರುಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅವರೊಂದಿಗೂ ತಮ್ಮ ಹಗಾರ, ತಮ್ಮ ಮೋಟಾರು, ಇವುಗಳಲ್ಲೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಆಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ನೂಕು ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬರೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೇ ನಂಬದೆ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಗಾ ಕೊಡುವುದು ಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಎನ್.ಇ. ಎಸ್. ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಧೀನರುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಜೀಪುಗಳು ಏನಿವೆ ಅವು ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅನಿಷ್ಟಂಟ್ ಕಮೀಷನರುಗಳು, ತಹಶೀಲ್ದಾರರುಗಳು ಎಲ್ಲಗಾದರೂ ಟೂರು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಜೀಪುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಫಾರ್ಮ್ ಡ್ರೈಂಗ್ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—Instead of generalisation, the Hon'ble Member may please give one or two instances in writing to the Government and ask them to take action.

Sri M. R. PATIL.—Sir, it is so general. The instances are many. I will bring them to the notice of the Ministers concerned. I did not want to do it so that I may not injure the feelings of any body. If the Government is prepared to take action, I can bring instances to their notice.

Mr. SPEAKER.—When generalisations are made against officers who are not here, it is my duty to see that generalisations or accusations are not made. Members may give instances and ask the Government to take action.

Sri M. R. PATIL.—Sir, this subject was discussed in an open meeting of the Taluk Development Boards and a Resolution has been passed in this respect. We are saying it for the information of the Ministers concerned and it would be wrong on my part to make allegations unless I am forced to do against a particular individual. I say the disease is there and let the Government probe into it. Otherwise if I point out individual instances I may myself get into trouble by these officers.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble member should not be afraid of it.

Sri M. R. PATIL.—We shall be doing our best and I will bring to the notice of the Ministers concerned instances where jeeps are misused by the officers. Let them investigate and if the Ministers give me that much of independence I will give as many instances as are necessary for taking action. I do not say that all officers are like that. There are good percentage of officers also. But a large number of them are doing this and I am sorry I have to bring this to the notice of the House.

Mr. SPEAKER.—I want to dispel the idea from the mind of any hon'ble member regardless of party affiliation that if any member has any apprehension in his mind that if he does any act in the discharge of his duty as a member of the Legislature by pointing out any irregularity he is getting into trouble. That fear should be dispelled. Let such instances be brought to the notice of the House or to me. It is my duty to take it up with the Government. To say that in discharging his duty a member is put into needless trouble, is something which I cannot conceive of. The members should not only be free but there should be no apprehension in their mind. That is the basis on which democracy works.

Before I call upon the next member, I would like to assess the situation. I find a very large number of members desirous of participating in the debate. The subject is so important that I also thought

(MR. SPEAKER)

of invoking rule 297 to put forth a few points. With that object in view I brought all papers. But I do not want to do it now because there are many members who desire to talk. But my difficulty is how to find time for all these members. Even if I give all the time that is available without calling upon the Ministers, it will not be finished.

HON'BLE MEMBERS.—Sir, why not we discuss this subject tomorrow also ?

Mr. SPEAKER.—Tomorrow we are taking up non-official business. Are the Hon'ble members prepared to forego it ? Of course this is also as non-official as official business is. So, having regard to the importance of the subject and very valuable suggestions that are being made, shall we devote the whole of tomorrow for this ?

HON'BLE MEMBERS.—Yes, Sir,

Sri S. SHIVAPPA (Shravanabelagola).—Sir, you can hold over the no-nofficial business to some other day and continue this subject tomorrow.

Mr. SPEAKER.—Also, why not drop it if necessary because this is also non-official business. Whichever way it is, there should be no grievance if a day is not available during the period of this sitting that they have not been given a non-official day. If possible I will try to protect it, but otherwise it shall be understood that the House has agreed to drop one non-official day.

† ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮುನಿಷ್ವರಪ್ಪ (ಬೆಂಗಳೂರು ದಕ್ಷಿಣ ತಾಲ್ಲೂಕು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ತಮತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಅನೇಕರು ಒಳ್ಳೆಯ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಈಗ ತಿಳಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕೆರೆ ಇದೆ. ಆ ಕೆರೆಗಳು ಯಾವುದೋ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದಂತಹ ಕೆರೆಗಳು. ಇಂಥಾ ಕೆರೆಗಳು ಇವೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ದುರಸ್ತಿ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಇಂಥಾ ಕೆರೆಗಳಿಗೆ ದುರಸ್ತಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು 3-4 ಮಳೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಇದು ನಾವು ಕಂಡಿರುವ ವಿಚಾರ. ಆಗ ಬೀಳತಕ್ಕ ಮಳೆಯ ನೀರಲ್ಲವೂ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ಮುಂದೆ ಮಳೆ ಬೀಳದೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ ಕೂಡ ಆ ಕೆರೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ನಮಗೆ ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊನ್ನೆ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ನೀರಾವರಿ ಉಪ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು: ಕೆರೆಗಳ ಹೊಳು ತೆಗೆಯುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಬುಲೋಜರುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಕೆರೆಗಳ ಹೊಳು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬುಲೋಜರುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಈಗ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೆರೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಿ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಅ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅದರ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ಚಾರ್ಜ್‌ ಮಾಡಿ; ಆಗ ನಿಮಗೆ ಅದರಿಂದ ರಾಧವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಥವಾ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕೆರೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದೇವೆ, ಅದರಿಂದ ನಷ್ಟವಾಯಿತು ಅದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ ? ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಹೆಚ್ಚು ಅಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ನೀರಾವರಿ ವಿಚಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ಕೆರೆ, ತಪ್ಪಿದರೆ, ಬಾವಿ. ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸದೆ ಹೋದರೆ, ಹೇಗೆ ಅಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದು? ಮೊದಲನಿಂದಲೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ನೀರಿನಿಂದ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಮಳೆಯಿಂದ ಒದಗಿದ ನೀರು ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ, ಅಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರೂ ಇದೆ, ಅದರಿಂದ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಳೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಈ ಯುದ್ಧದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಲಾದರೂ, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೆರೆಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ, ರೈತರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಅಮೇರಿಕ ರೈತರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರನಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಯಿ ಇರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಂದ ಬಡವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು.

ಬೀಜದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಇರಾಬೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಬೀಜದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರು. ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಡೈರೆಕ್ಟರು ಎಲ್ಲರೂ ಬರೆದರು. ಆನೇಕಲ್ ಹತ್ತಿರ ರಾಮಕೃಷ್ಣಪುರದಲ್ಲಿ ಬೀಜದ ಫಾರಂ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನೇ ಹೋದೆ, ಬೀಜವಿರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲ. ಇರುವ ಬೀಜವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸಿಕ್ಯಾಪಟ್ಟಿ ಬ್ಯಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ರಾಮಕೃಷ್ಣಪುರದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಜನಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ? ಇಂಥಾ ಇರಾಬೆಗೆ ಕೋಟಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ರಾಮಕೃಷ್ಣಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಳು ಬೀಜವೂ ಇಲ್ಲ. ಸರಕಾರದವರು ಸರಿಯಾದ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸಿ, ಬೀಜ ಸರಾಗವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿಟ್ಟನುತ್ರೆನೆ.

ಧಾನ್ಯ ವರ್ತಕರ ಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೂಡ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ, ಅಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ವಿನಂತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಗವಸುಮೆಂಟನವರು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡಿ ಫಾರಂಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಫಾರಮಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ, ಏನು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಕಾರ ಹೇಳಲಿ, ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಇರಾಬೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ರಾಜಭೋಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ; ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಏನು ಅನುಕೂಲ? ಒಂದು ಅನುಕೂಲ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ, ಬಡವರಿಗೆ ಅವರಿಂದ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕೋಟಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಈಗ ಇರಾಬೆಯ ಮೇಲೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಅದರಿಂದ ಇದರ ಮೇಲೆ ಸರಿಯಾದ ನಿಗಾ ಇಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಹಾರ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಕೆಲವು ಕಡೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಣೆಕಟ್ಟೂ ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ನೀರಾವರಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕಡೆ ರೈತನಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ, ಹೆಚ್ಚು ಅಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಬ್ಯಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಶಾಖೆಯವರು ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ರ್ಯಾಂಡ್ ಮಾರ್ಚೆಗೇಜ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. 10 ವರ್ಷದ ರಿಕಾರ್ಡ್ ನೋಡಿದರೆ, ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ತರಹದ ದುಸ್ಥಿತಿ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ರೈತರಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲಸೋಲಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ ಮತು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಲಭ್ಯ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಒಂದೆರಡು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಿಟಿ ಇಂಫ್ರಾಮೆಂಟ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಬಹಳ ಜಮೀನನ್ನು ಆಕ್ವೈರ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದರಿಂದ ಆ ಜಮೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬಹಳ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿಂದೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ 1946-47ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ, ರಾಗಿ ಬ್ಯಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ 5 ಸೇರದ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಯಾಪಟ್ಟಿ ಆಕ್ವೈರ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು; ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾಂಪೆನ್‌ಸೇಷನ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರೈತರನ್ನೂ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ; ಅದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೂ

(ಶ್ರೀರಂಗ ಮುನಿವಿವರಣೆ)

ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸ್ವರಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಪಾಠ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಭೂಮಿಯನ್ನು 15-20 ಮೈಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆಚೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಿ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕಂಥ ಜಮೀನುಗಳಿವೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರವೂ ಇಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಕಡೆ ಇದ್ದ ಜಮೀನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದರ ಫಲವಾಗಿ, ಆರೈತರು ತಿರುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಿದ್ದಾರಿಗೆ ಅಂಥ ಶೋಷಣೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅವರು ಇಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಧನ ಕೇವಲ 2-3 ಸಾವಿರ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮತ್ತೆ ಸಾಯಿಲಾ ಕನ್ ಸರ್ವೇಷನ್ನು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಜಮೀನನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯವರು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಏಕೋ ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತ 20 ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ಮೇಲಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯವರ ಗಮನ ಬೀಳದೆ ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ನನಗೆ ತಂದಾಡಿ ಎಷ್ಟಾದರಾಗಿದೆ. ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಇವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರದವರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ಅವಕಾಶಕ್ಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗ್ರಾಂಥ ಕಡಿವಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ (ಶೃಂಗೇರಿ). ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಉದ್ಭವಿಸದೇ ಇದ್ದಂತಹ ಒಂದು ನನ್ನ ವೇಶ ಇಂದು ಉದ್ಭವಿಸಿದೆ. ಈ ಹೊಸ ನನ್ನ ವೇಶವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದರೆ ಹೊಸ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋಣಗಳಿಂದ ಹೊಸ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಸುರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪರವಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮೆಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನವಜ್ಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕಳೆದ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಭಾಷಣಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಸರಕಾರದವರೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪರವಾಗಿ ಇದುವರೆಗೆ ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣಗಳು ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಮೊದಲನೇ ಕಾರಣ ಅಪರಿಮಿತವಾಗಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಅರಿದನೆಯ ಕಾರಣ ಪ್ರಕೃತಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವುದು, ಮೂರನೇ ಕಾರಣ ಮಧ್ಯವರ್ಷವೂ ಜನರು ತೊಡಗುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜ ಘಾತಕ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ತೊಡಗಿರುವುದು, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಕಾರಣ ಹಣದ ಉಚ್ಚರ. ಈ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದನಂತರ ಎಂದರೆ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ ಇದು ಬೀಳದವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸಂದಿಗ್ಧ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹವಾಗಿ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳವಳ ಮುಟ್ಟುಮಾಡುವ ಒಂದು ನನ್ನ ವೇಶವನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳದೇ ನಮ್ಮ ನೆ ಇರುವುದೂ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನನ್ನ ವೇಶದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಜನತೆಯ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ. ಸರಕಾರದವರ ಕಷ್ಟವೂ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರದವರೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಜನತೆಯೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ರೈತಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ರಾಜಕಾರಣಗಳ ಆಧಿಕಾರಗಳ ಹಿತೋಪದೇಶದ ಭಾಷಣಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮಳೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಾಷಣಗಳೂ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಡವಾಗಿ. ಅವರಿಗಿರುವ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳೇನು. ಅನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದು ವಾಸಿ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ರೈತಾಪಿ ಜನರು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಡಕಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗಿಂತ ವರ್ತಕರು ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ರಾಜಕ ರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ತಕರಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಆಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರೂ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಭಾವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಯುದ್ಧದ ಭಯವಿದೆ, ನಾವು ರಾಜ್ಯಾಭಿಮಾನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವರ್ತಕರೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಸರಿಮಾಡಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರೆ ಈ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬಹುದು. ಈ ಮೂರು ವರ್ಗದ ಜನರೂ ರೈತಾಪಿ

ಜನರ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಸರಿಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಕೆಲವು ವಾಸ್ತವವಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಮಾನ್ ಎಂ. ಆರ್. ಪಾಟೀಲರವರು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುಹೋಗಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕರರುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ನದ ಅಭಾವವಿದೆ ಅನ್ನದ ಅಭಾವವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆಡಳಿತದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೆಲವು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನೌಕರರುಗಳು ರೈತಾಪಿ ಜನರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪುನಃ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಬೇಕು. ಅವರು ನಮ್ಮ ರೈತಾಪಿ ಜನರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಮನವಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮೈವಾಸಿಕರು ಸೈನಿಕರು ಭಾರತದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಇಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರತಕ್ಕ ಜನ ನಮ್ಮ ಕೈರಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಭಾರತ ಮಾತೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಭಾರತ ಮಾತೆ ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಶಾಕಿಸ್ತಾನ ಹಾಗೂ ಚೀನಾ ದೇಶದವರು ಹೈಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನೀವುಗಳು ದೇಶಾಭಿ ಮಾನದಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯ ಜನ ವಿನಿದಾರ, ಅವರು ಮತ್ತೆ ಸರಕಾರದ ನೌಕರರು ಗಳು ಅನ್ನವನ್ನು 'ಮಾಯಾ ಬಜಾರ್' ನಂತೆ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವ ರಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅತಿವೃಷ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಅನಾವೃಷ್ಟಿಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳಿನಿಂದಲೂ ಮಳೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಹೋದ ದ್ದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶ 'ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಕಣಜ' ಎಂದು ಹೇಳು ತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ವರ್ಷ ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಸೇಕದ ಐವತ್ತು ರಷ್ಟು ಕೂಡ ಆಗಲಾರದು ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನು ಆ ಕಡೆಗೆ ಮೊನ್ನೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆ ಕಡೆ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಜನರು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕುಗ್ಗಿಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜತ್ತಿಯವರು ಈಗ ಇಲ್ಲ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಂಭವಿಸಿರುವಾಗ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವಾರೆ. ಅವರು ಬೆಳೆದುರಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಆಹಾರದ ದವಸಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬೆಳೆಯೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ತಾಳೇಗ ಆಹಾರ ಸಂಗ್ರಹಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇದರ ಸಂಬಂಧವಾದ ಪೃಕ್ಷಣೆಯಂತೆ ದವಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಜನಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು. ಎಕರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಪಲ್ಲದಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ತಮ್ಮ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ವಿಧಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಳೆಯೇ ಬಾರದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಕರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಪಲ್ಲ ದಷ್ಟೂ ಬೆಳೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಳೆಯಾಗದ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತದ ವಸೂಲಿ ಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇದರಿಂದ ಜನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಬತ್ತ ಕೊಡ ಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

11-00 A. M.

ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನೇ ಪುನಃ ಪುನಃ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನೂ ಉತ್ತಮವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೇನಿದೆ, ಅಂದರೆ ನಾವು ಈ ಧನ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರೂ ಕೊಂಡಿರತಕ್ಕಂಥ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳೇನಿವೆ, ಅವುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋಣವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಆಗತಕ್ಕವೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ನಾವೀಗ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣ ವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ನಾವು ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಅರ್ಧದಷ್ಟು

(ಶ್ರೀ ಕಡಿವಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ)

ಆ ಕಾಂಗಾರಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ವೆಚ್ಚವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ನೂರು ಕೋಟಿ ಗೂಪಾಯಿನ ಕೆಲಸ ನಡೆದರೆ ಆ ಕಾಂಗರಿಗೆ ಖರ್ಚಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇಂಥ ತುರ್ತು ಸಂಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೀಗೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದಂಥ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಇಷ್ಟೇ ಈ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾಂಗಾರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬದಲು ಅಲ್ಪರೇ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳನ್ನೂ ಕೈಗೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದಾಗತಕ್ಕ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾದ ಸಾಲ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಧುನಿಕ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ಆಪ್ತ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಿಗಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise to meet again at 1 p. m.

The House adjourned for Recess at Five Minutes past Eleven of the Clock and reassembled at Seven Minutes past one of the Clock.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮಾದಪ್ಪಗೌಡ (ನಾಗಮಂಗಲ)—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಅಹಾರದ ಅಭಾವವನ್ನು ಕುರಿತು ನೆನ್ನೆಯಿಂದ ನಾವು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕಳೆದ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಯೋಜನಾಬದ್ಧವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇದರಿಂದ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇದ್ದು, ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬೆಕ್ಕು ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವಂತಹ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯು ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೇಕರು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಕೂಡ ಈ ಬರಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಈ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಿಗೆ ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಯಾವುವು ಎನ್ನುವ ಅರಿವೂ ಕೂಡ ಇದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಎಸ್ಸಿಮೇಟ್ಸ್ ವಗೈರೆ ತಯಾರಾಗಿ ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೆ ಈ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತು, ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಆಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ರಿಟರ್ನ್ ನೋಡದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬರತಕ್ಕ ಎಸ್ಸಿಮೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಒಂದು ಸಾಪ್ತದಾಯಿ ಇತ್ತು. ಅದು ಈಚೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಟೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಜನರೂ ಅವರು ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಪ್ರಕಾರ ಹಿಂದೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಂಥ ಎಸ್ಸಿಮೇಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಪಟ್ಟು ಎಸ್ಸಿಮೇಟ್‌ಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಆರ್ಡರ್ ಪ್ರಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಲಸವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಕಳೆದ ಸಾರಿ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬರೆದಿದ್ದರು. ಅವರೂ ಕೂಡ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಈಗ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ ವೂಯಿಂದ ಈವರೆಗೆ ನುಮಾರು 300 ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಕೇವಲ 40 ಬಾವಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ಬಂಡವಾಳವಿರುವ ರೈತರು ಮಾತ್ರ ಅವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಉಳಿದವರು ಅರ್ಧ, ಕಾಲು ಹೀಗೆ ತೆಗೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಏನೆಂದರೆ ರೈತರೇ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಡವ ಸರಕಾರ ದವರೇ ಮೈನರ್ ಇಂಜಿನೀರ್ ವರ್ಕ್ ಮತ್ತು ಬೋರ್ಡ್ ವರ್ಕ್‌ಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ನೀರು ಸಿಕ್ಕಲು ಕವಾಶ ವಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ರೆಗ್ಯುಲರ್ ಆಗಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ತೆಗೆಸಿ ನೀರು ಬಿದ್ದ ನಂತರ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೆರೆಕಟ್ಟಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುವಂತೆ 10—20 ವರ್ಷ ಗಳಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊಡುವ 3 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯಲು ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ರೈತರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪುಣ್ಯವಂತರಲ್ಲ, ಅದರ ರಿಂದ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರದಿಂದ 3 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ರೈತರು ತಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಆಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು, ಒಂದು ಸಲ ಮಾಡಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅದು ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಆಧಾರ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ಆಸ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ತರು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಯಾರ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅನ್ನವಿದೆ ಆದರೆ ವಿತರಣೆಯಿಂದ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗು ತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುವ ಮಾತು. ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕುವ ಕೆಲವು ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ದಾಗ ನನಗೆ ತೋಳ—ಕುರಿಮರಿ ಕಥೆ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ತೋಳ ಬಾರದಿದ್ದಾಗ ತೋಳ ಬಂತು ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಒಂದಾಗ ಕೂಗಿದರೆ ಸಹಾಯ ಬಾರದೆ ಅನಾಹುತವಾಯ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ನೇಣು ಹಾಕಿದರೆ ಪಾಪ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನಂತರ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಳಸಂತೆ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉಗ್ರ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡರೂ ಅದಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಜನರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆಂಬಲವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಇಂಥ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸರಕಾರದವರು ಈಗಾಗಲೇ ಯಾರು ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಎಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ರಾದರೂ ಗಣ್ಯ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸು ವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಬೀರ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಖಂಡಿತ ದುರ್ವಾಚ್ಯ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

[Mr. SPEAKER in the Chair].

ಜೊತೆಗೆ ಗೊಬ್ಬರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ ಹೇಳಿದರು. ಸೀಮೆ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗೊಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇದೆ. ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ತಕ್ಕಂತ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಹತ್ತಾರು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ನಮಗೆ ಗೊಬ್ಬರ ಸಾಲವೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತರು ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ತಪ್ಪೊಂದು ಬೆರೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಹಾಕ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಲ್ಲ. ಅವರು ಕುರಿ, ಕತ್ತೆ, ಹಂದಿ, ದನಗಳನ್ನು ಸಾಕಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಗೊಬ್ಬರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಇದ್ದ ಬದ್ದ ಗೋವಾಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದರಕಾನ್ನು ಮೂಲಕ ವಿರೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಗೋವಂಶಪತ್ರಗಳ ಮೇವಿಗೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದಿರತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ರೈತನು ಉತ್ಪಾದಿಸತಕ್ಕ ರೀತಿಯಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಕುರಿ ದನ ಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ನಿನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಇನ್ನಾವ ಗೊಬ್ಬರವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ, ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಭೂಸಾರ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗು ತ್ತದೆ ಎಂದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಬೆರೆ ಇರತಕ್ಕ ಕಬ್ಬು ಮತ್ತು ಇತರ ಹಣ ತರತಕ್ಕ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ಬೆಳೆಗೆ ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಬ್ಬಮ್ಮ ನವರು ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರು. ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ವಿಪರೀತ ರೈಸೆನ್ನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮಾದಪ್ಪ ಗೌಡ)

ಎಂದು. ನಾನು ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಸದಸ್ಯ. ಸದ್ಯ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಇವೆ. ಮಳೆವಳ್ಳಿ ಮದ್ದೂರು ಮಧ್ಯೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ರೈಸನ್ನಸ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ ಹೊಳೆಯ ನಾಲೆಯ ನಾಗಮಂಗಲ, ಕೃಷ್ಣರಾಜಪೇಟೆ ವಿನಹ ಬಾಕಿ ಎಲ್ಲಾ ತಾಲೂಕುಗಳಲ್ಲೂ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾದ ಪ್ರದೇಶ. ಇವತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲು ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ರೈತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆರೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವನು ಅಲಾಗಡ್ಡೆ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಮುಂತಾದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ರಾಗಿ, ಜೋಳ, ಭತ್ತ ಇವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹಾಸಿ ಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಶೋತ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಸಂತಾನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಾವು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಮತೀಯರು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಭಯ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನ-ಚೈನಾದವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಇದೇ ರೀತಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಮಿನ ಆರು ಕೋಟಿ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಅವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಮಾತ್ರ ಮಿತಸಂತಾನ ಮಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗತಿ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸರ್ಕೂಲರ್ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಎಂದು ಹೇಳಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೋ, ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ 2-3 ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೇಲ್ನಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂತ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಸಂತಾನ ನಿಯಂತ್ರಣ ಯೋಜನೆಗೆ ಒಳಪಡಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—That is not food production. Limiting the family or even reducing the family by any means, right or wrong, is not stepping up food production. You can avoid the scarcity by reducing the number of mouths to be fed.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮಾದಪ್ಪ ಗೌಡ.—ನಾನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದೇನೆಂದರೆ ರೈತನಿಗೆ ಇವತ್ತು ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಂದ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊಬ್ಬರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಪಾನ್ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಒಂದು ಫಾರ್ಮು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಫಾರಂ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ, ಮೊನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅದರ ಪ್ರಾರಂಭೋತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಸಲ ನಾನು ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಂಸಾರಗಳಿವೆ. 12 ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮೂರು ಎಕರೆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಬಹಳ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉಳುವ ಕಾಲದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಜಮೀನುಗಳು ಬಹಳ ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ ಎನ್ನುವುದು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. 12 ಎಕರೆಗೆ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಮಾನು ಇದೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಬಡ ರೈತರು ಅಷ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬಂದಿರಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಜಪಾನ್ ದೇಶದವರು ಯಾವರೀತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ ಆ ರೀತಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಬೇಕುವುದಿಲ್ಲ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಇವತ್ತು ನಾನು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸವಿನಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಏನೆಂದರೆ ಬರ ಬರತಕ್ಕ ತಾಲ್ಲುಕುಗಳಲ್ಲಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಕೇಳಬೇಡಿ. ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ 50 ಸಾವಿರ, 60 ಸಾವಿರ, ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಹೀಗೆ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಈ ಹಣ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿ ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಮತ್ತೆ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಇರುವ ಕಡೆಗಳಿಗೆ 50-60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಯಾರ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನೂ ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು

ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಅಂದಾಜುಗಳು ತಮಾರಾಗಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕ್ಷಾಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದಾದರೆ ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ಅವುಗಳಿಂದ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ 1928ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಿತ್ತು, ಇದೆಯೋ ಅದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತು. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಒಂದೆರಡು ಮಳೆಗಳು ಬಂದು ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಕೆರೆಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ದಯೆ ವಿಟ್ಟು ಬರಗಾಲ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಯಾವುದೇ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕದೆ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ನಾವು ನಾಸ್ತಿಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹಿಂದೆ ಈ ರೀತಿ ಮಳೆ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ—ನಾನು ನೋಡಿದುದನ್ನು ನನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲ ಒಂದು ದಿವಸ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಮಡಿ ಮಾಡಿ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಬೆಟ್ಟಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಮಳೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಯವರಿಂದ ಪಿಡಿದು ಕಳಗಿನವರೆಗೂ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಲ್ಲ ಎಂದು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನುಚಾನವಾಗಿ ಬಂದಂಥ ಕೆಲವು ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಧರ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಮಳೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿತಿ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಪುಣ್ಯವಂತರಿದ್ದು, ಅವರ ಪಾರ್ಥನೆ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮಳೆ ಬರಬಹುದು. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ, ಸ್ವಾಮಿ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡ (ರಾಮನಗರಂ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯ ಬಹಳ ಅಪೋಘವಾದುದು ಮತ್ತು ಅಪಶ್ಯುತವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿ ವೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಈ ಬೆಳೆ ಬಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ನವಗೆ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಅಹಾರ ಪದಾರ್ಥ ಕಡಿಮೆ. ಅದನ್ನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಬೆಳೆಯಲೇಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವು. ಹೋದ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ನಾಡು ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಗರಗಳನ್ನು ಬರೆದು ನಮ್ಮ ಭಾಗದ ಕರ್ತವ್ಯ ಏನು ? ಸದಸ್ಯರು ಯಾವರೀತಿ ನಹಕರಿಸಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಏನೇನು ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಹೆಚ್ಚು ಗೊಬ್ಬರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು, ಕೆರೆಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆರೆಗಳ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಇಂಪುಲ್ವ್ ಸೀಡ್ಸ್, ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್, ಪ್ಲಾಂಟ್ ಪ್ರೊಟೆಕ್ಷನ್ ಮಷಿನ್ಸ್, ಎಕ್ಸೆಟೆನ್ಸೀವ್ ಯೂಸ್ ಆಫ್ ಗ್ರೀನ್ ಮನ್ಯೂರ್ ಫಾರಂ ಯಾರ್ಡ್ ಮನ್ಯೂರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಹಳ ಪಾಪಮುಖವಾದ ವಿಷಯಗಳು, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಪಥದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಬರೆದಿರುವ ಉದ್ದವಾದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರೈತರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇದೆಯೆಂದು ಆರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾವು ನೋಡಿ ಏನಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇ ಕರು ಬರೆದಿರಬಹುದು ? ನಾನೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮುಖ್ಯ ರೈತರಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯತಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರುಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ 9 ಪಾಯಿಂಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದೆ. ಅವರು ಕೀಗೆ ಸೂಚಿಸಿದರು. ನಾನು 9 ಪಾಯಿಂಟ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಯಿಂಟ್ಸ್, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಪತ್ರ ವನ್ನೂ ಕೂಡ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಆಯಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಿರಿಕ್ಷಣಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಯಾವ ಇಲಾಖೆಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಏನನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕು ಅದನ್ನು ಆ ಇಲಾಖೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟವರೇ ಅವುಗಳು ಏನು ಆಯಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲಾಖೆಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಅಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅತಿ ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಏನೇನು ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ, ಅವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಆ ಕೆಲಸ ಆಗ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡ)

ಬೇಕೆಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆಮೇಲೆ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಯಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನಾನು ಅನೇಕವೇಳೆ ಸಂತಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದದ್ದು, ಕೋ ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಎಂದು. ನಾನು ಉತ್ತಮವಾದ ಬೀಜಕ್ಕೆ, ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೇಶ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಸಾಲಗಳು ಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದು ರೈತರಿಗೂ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದು. ರಾಮನಗರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ 49 ಸರ್ವಿಸ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿವೆ. ಆ ಸರ್ವಿಸ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರೈತರುಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಅದನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಇರಾಜೆಯವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು.

1-30 P.M.

ಇನ್ನು ಎರೆಕ್ಟಿಕ್ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳ ವಿಚಾರ. ರಾಮನಗರ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶವೆಂಬುದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಗಳಿಂದ ಅಷ್ಟಾಗಿ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯ ಸಾಲದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿರಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಬಾಷಿಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತೆಗೆಸಿ, ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟರೆ ರಾಮನಗರದ ರೈತರು ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅನೇಕವೇಳೆ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾವು ಈಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದರೂ ರೈತರಿಗೆ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಕೋ ಅನಾದರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ರೈತರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ನಾನು ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆ ಕೆಲಸಗಳು ಆಗದೇ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಚಾಮರಾಜನಗರ ಮತ್ತು ನಂಜನಗೂಡು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ 8-10 ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಒಂದು ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೂ ಏಕೆ ದೊರಕಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅರೀತಿಯಾದ ಅನುಕೂಲ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೂ ದೊರಕಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಅದು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

“Greater contact and greater vigilance is required by the Co-operation, Agriculture and other departments. Closer touch and sympathetic touch with farmers will bring about much desired results. There does not seem to be quick response by many of the departments to the requests of the farmers. They must keep out the bureaucratic attitude that still persists in the departments.”

ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಏನೊಂದು ಸಹಾನುಭೂತಿ ಹಾಗೂ ಏನೊಂದು ಸಹಕಾರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೋ ಅದು ಈಗ ಸಾಕಷ್ಟು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ರೈತರ ಪರವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ‘ಬ್ಯೂರೊಕ್ರಟಿಕ್ ಅಟಿಟ್ಯೂಡ್’ ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋಗುವು ದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ಇವರು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೆರೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸಪಟ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪಿಕ್ಕಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕೆರೆಗಳನ್ನೇನೋ ದುರಸ್ತುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಆಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ದಿವಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಸುಮಾರು 2-3 ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸ ಇನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದುದಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೇನೋ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೈತರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕ ಕೆರೆಗಳ ಅಥವಾ ನಾಲೆಗಳ ಕೆಳಗೆ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವಿಧಾನವಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆರೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ಸುಲೇಷನ್ ಕಮಿಷಿಗಳೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ರೈತರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ನೀರಿನಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಗಮನ ಕೊಡುವುದೇ ನಮಗೇನೋ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕಂಥ ನೀರೂ ಕೂಡ ಪೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂತಹ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕೆರೆಗಳಿಗೆ ಹೂಳು ಬಂದು ತುಂಬುವುದನ್ನೂ ಸಹ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸವೂ ಸಹ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರೆಲ್ಲಾ ಮಳೆಯು ಆಗುವದಿಂದ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಅನಾನುಕೂಲತೆ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬಹುದೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ಕೆಲಸ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ಮತ್ತು ಬಾಸಗಿಯವರು ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು 2,500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ಹಾಗೂ 500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುವುದನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಬಾವಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬಹುದು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ನಿನ್ನೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಕೊಡಿಸಿದರು. ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಲಕ್ಕೆ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಮ್ಪಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಬಹುದು.

MR. SPEAKER.—If he gets into the details of small facts there will be no end for this. I have got a large list of members who want to participate and ten minutes are allotted to each. Hon'ble Members may kindly sympathise with me and try to help me. 10 minutes time of Sri T. Madaiah Gowda is over.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡ.—ಇನ್ನು ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಲಕ್ಕೆ 2,500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ಮತ್ತು 500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವುದೇ ಕಡೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 20 ಅಥವಾ 25ರಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುವುದು ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಕೆರೆಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮರೆತೆ. ತೋಟಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕೋಡಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ನಾದುರಸ್ತು ಕೆರೆಗಳಿಗೆ ಕೇವಲ 4-5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಕೆರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುರಸ್ತಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಒಂದು ತೊಬ್ಬ ಆಗಲೇ ಅಥವಾ ಒಂದು ಕೋಡಿಯಾಗಲೇ ರಿಪೇರಿಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

MR. SPEAKER.—If the member has got better points, he could have touched on all those points earlier. The points that contribute for the stepping up of food production must be brought, otherwise this is an endless subject.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡ.—ಇನ್ನು ಹನುರೆರೆ ಗೊಬ್ಬರದ ಸಾರವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಈಗ ಸಿಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಎಶೇಪವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದೆ ರೈತರಿಗೆ ಫೀಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡ)

ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಯಾವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಹನುರೇ ಗೊಬ್ಬರ ವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಇದನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಹನುರೇ ಗೊಬ್ಬರದ ಸೌಕರ್ಯ ರೈತರಿಗೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಒದಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ನೂಟಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಸಣ್ಣ ಚಾಕುಗಳು, ನೇಗಿಲು ಮುಂತಾದ ವ್ಯವಸಾಯೋಪಕರಣಗಳು ಈಗ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಸುಲಭ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೂತ್ನ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೋತಿ, ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಪೊಲ ದನಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ವಿರ್ಪಾಡನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—If the member has got new points worth to be mentioned, he can mention.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡ.—ಇನ್ನು ದನಗಳಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಳೆ ಇಲ್ಲದ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆ. ಸಾವಿರಾರು ದನಗಳು ಮೇವು ಇಲ್ಲದೆ ಇವೆ. ಇಂತಹ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ತಕ್ಕ ವಿರ್ಪಾಡನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದ್ದರೆ ಇರತಕ್ಕ ದನಗಳು ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆ ಒಂದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಸಾವದ ಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಚರ್ಚೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಇದು ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಅಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಅತಿವೃಷ್ಟಿ ಅನಾವೃಷ್ಟಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪ್ರಕೋಪಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು, ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕಾತ್ಮಕ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ, ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮಾಡಿದಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಸಲ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಫಲವಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾವು ಇದ್ದೇವೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಪ್ರತಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಕೃಷಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಳೆಯ ನೀರು ಆಶ್ರಯವನ್ನೇ ಹೊಂದಿ 100ಕ್ಕೆ 90 ರಷ್ಟು ಜಮೀನನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು 22 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಬಹಳ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ತುಂಗ ಭದ್ರಾ ಘಾಟೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಾಯುವು. ಅಲ್ಲಿ ಐದು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ ನೀರನ್ನು ಉಣಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಡೈಕ್ರಾಮೆಟ್ ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಇವೊತ್ತಿಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎಕರೆಗೆ ನೀರನ್ನು ಉಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗೆ ಅಗುವಷ್ಟು ನೀರನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂಥ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರವಾದ ಸಂಗತಿ. ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಬಹಳ ಅಂದಿನಿಂದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿವಂತಹ ರಾಜ್ಯ. ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಉತ್ತಮವೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ನಾವು ಬಳಸತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವೆ ಯಾಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಥ, ಕೇರಳ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸು ಪ್ರಾಂತಗಳವರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತಹ ಒತ್ತಾಯ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ. ನೆರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ನಾವು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದಂತಹ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿದೆ. ಇದೂ ಕೂಡ ವಿಷಾದಕರವಾದ ಸಂಗತಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀರಾವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಮಾನ್ಯ ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಇನವೆಸ್ಟಿಗೇಷನ್ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಸುಮಾರು 1440 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ,

ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ 17 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. 1,440 ಯೋಜನೆಗಳು ಏನು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಇನ್ನೂ ರುಜುಹಾಕಿಲ್ಲ, ಅವು ಇನ್ನೂ ಮಂಜೂರಾತಿಯನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಪಂಪು ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇವೊತ್ತು ತಾವು ಆಪ್ತನೇ ಕೊಡಿಸಿದಿರಿ ಪಂಪು ಸೆಟ್‌ಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆ ಯಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ದೃಢೀಕರಣ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಂಪುಸೆಟ್‌ಗಳ ಬಳಕೆಯು ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾವು ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನನ್ನ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ವಿಷಯ ವನ್ನೇ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನನ್ನ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ರೈತರು ಪಂಪು ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಾಕಿದ ಅರ್ಜಿಗಳು ಎರಡು ವರ್ಷ, ಮೂರು ವರ್ಷ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಅವಮಾನಕರವಾದ ಸಂಗತಿ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ರೈತರಿಗೂ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರ ಇದೆ. ಯಾವ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ರೈತನಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರದ ಮೂಲಕವೇ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವರ ದೃಷ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ ಕಡೆ ಇತ್ತು. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ಮಾಡತಕ್ಕವರ ದೃಷ್ಟಿ ದೆಹಲಿಯ ಕಡೆ ಇತ್ತು. ಜಿಲ್ಲೆ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ಮಾಡತಕ್ಕವರ ದೃಷ್ಟಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಡೆ ಇತ್ತು, ಆದರೆ ಈ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಯಂತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಕಡೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹರಿದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿ ಗ್ರಾಮಾಭಿಮುಖವಾಗಬೇಕು; ಜನಾಭಿಮುಖವಾಗಬೇಕು. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರು ನಿವೇದನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಹಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಅನಕ್ಷಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತೀವ್ರ ಸ್ವರೂಪ ತಾಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮುಂಗಾರು ಮಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಧಾತು, ಈಶ್ವರನಾಮ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷಾಮ ಬಂದಿತ್ತು. ಆಗ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನರು ಈ ಸಣ್ಣ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೃತರಾದರು ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ದೇಶಾಂತರ ಹೋದರು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ತಾವು ಅಧುನಿಕವಾದ ಬೇಸಾಯದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬೇಕು. ನೀರು ತಕ್ಕಮೂಲದಿಂದ ಬಂದು, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯತಕ್ಕಂಥ ನೀರಿನ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ನಮಗೆ ಬಹುಶಃ ಎಂದೂ ಅಭಾವ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನಾವು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ನಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಎರಡು ಕೋಟಿ ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬೆಳೆಯನ್ನು ದ್ವಿಗುಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಕನಿಷ್ಠ 200 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನಾದರೂ ತೊಡಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಂದೆ ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರೈತರ ಮೇಲೆ ನಾನಾ ತೆರಿಗೆ ಹೇರುವುದಕ್ಕೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ರೈತನ ಹಿತ ಸಾಧಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ರೈತ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು? ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ನೀರಾವರಿ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕುವುದು, ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ಎರಡರಷ್ಟು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಇತರ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ರೈತರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನುಗ್ಗು ಜರಾತಯಕ್ಕೆ ಈಚೆಗೆ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ರಂತೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ನನಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬಂದಿದೆ: ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದರು, ಕೆಲವು ಭರವಸೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು, ಆ ಭರವಸೆಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿಲ್ಲ-ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು: ಸುಮಾರು 20 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಯಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶ ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಉರಿದು ನಿಂತಿದೆ ಅಂತ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ.—20 ಅಲ್ಲ, 15.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲ ಗೌಡ.—ಈ ಜಲಾಶಯದಿಂದ 20 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಯುಷ್ಕು ನೀರಾವರಿ ಆಗುವುದು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನು ಆರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಲೋಪ ದೋಷವಿದೆ ಎಂದೂ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪರಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಅಂತ ಕೂಡ ಅವರು ಕೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಏಳು ವರ್ಷಗಳಿಂದ 4 ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆ ಜಲಾಶಯದ ಕೆಳಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಿನ ಜಮೀನಿನಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದೂ, ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇರಿಗೇಶನ್ ಸೆಸ್ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಮನ್ನಾ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಪತ್ರಗಳು ಬಂದಿವೆ, ಪರಿಹಾರ ಹೊರಕಿಸಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು.

ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಕಾಲವನ್ನು ಮಿತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜೊತೆಗೆ ಎತ್ತುವಳಿ ನೀತಿಯನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸರಕಾರದವರು ಸರ್ಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರೈಸ್ ಮತ್ತು ಪರ್ಚೇಸ್ ಪ್ರೈಸ್ ಎಂದು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ನೀವು ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದಿರಿ. ಈಗ ಪುನಃ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 21ರಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದೀರಿ—ಆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ರೂಲ್ಸ್ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ, ಮಾರುವ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಕ ಇಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ? ಇದನ್ನು ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರು ನೀವೇ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ನಿಮ್ಮ ನೀತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಜನರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಗೊತ್ತಾದ ದರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ಕ್ಯಂಟಾಲಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏತನ್ಮಧ್ಯೆ ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅನ್ವತಕ್ಕಂಥ ಸಂಸ್ಥೆ ರಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಅವರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಏನೇನು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವರ್ಷ ಜೋಳ ಮತ್ತು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಎತ್ತುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಕೊಳ್ಳುವ ಧಾನ್ಯದ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈ ದರಗಳಿಗೆ ಸರ್ಪೋರ್ಟಿಂಗ್ ಪ್ರೈಸ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಜ್‌ನ ಕೊಟ್ಟು, 2-5 5-10 ಎಕರೆ—10ರಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಇದ್ದವರು ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬತ್ತ ಜೋಳ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಣವಿಲ್ಲ, ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಹೋಣೆ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ದರದಂತೆ 45 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಭತ್ತ, ಇವತ್ತು 90 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ಸುಲಿಗೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಡೆಗಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಒಬ್ಬರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ: ಸರ್ಕಾರ ದೊಡ್ಡ ಬತ್ತ ಕ್ಯಂಟಾಲಿಗೆ 60 ರೂಪಾಯಿ, ಸಣ್ಣ ಬತ್ತ 65 ರೂಪಾಯಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈಗಿನ ದರಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟು ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವರೀತಿ ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದು? ಒಪ್ಪಾ ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರು, 3 ತಿಂಗಳ ನಂತರ 100ಕ್ಕೆ 100 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ರಾಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ನೀವು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಡಿಫೆನ್ಸ್ ರೂಲ್ಸ್ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಎತ್ತುವಳಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕು? ಯಾರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಈ ಎತ್ತುವಳಿ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಎಂದು ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಪರ್ಚೇಸ್ ಪ್ರೈಸ್ ಅನ್ನುವುದೂ ಏಳಿತೇವಿದೆ. ಅಕ್ಕಿ ದರ ಮತ್ತು ಭತ್ತದ ದರಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಕ್ಯಂಟಾಲಿಗೆ 6-7 ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತಾಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. 3 ಕ್ಯಂಟಾರ್ ಭತ್ತಕ್ಕೆ 2 ಕ್ಯಂಟಾರ್ ಅಕ್ಕಿಯಾದರೆ ಆರೂವರೆ ರೂಪಾಯಿ ಒಂದು ಕ್ಯಂಟಾಲಿಗೆ ಬರಿದರಲ್ಲಿ ನಿಗುತ್ತದೆ. ಮಿಲ್ಲಿನವರಿಗೆ ಕ್ಯಂಟಾರ್ ಒಂದಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 3 ಕೆಲೊ ಅಕ್ಕಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಎರಡು ರಾಧ ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಇದೆಯೇ ಅಥವಾ ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಏನಾದರೂ ನೀತಿ ಇದೆಯೆ ಎಂದು ನನಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ರೇಡಿಯೋ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: 140 ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಕ್ಯಂಟಾರ್ ಅಕ್ಕಿ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು. ಮ್ಯಾಕ್ಸಿಮಮ್ ನೀಲಿಂಗ್ ಪ್ರೈಸ್ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಾದರೆ ತಾನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವ 80 ರೂಪಾಯಿ ದರಕ್ಕಿಂತ ಯಾರೂ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಕೂಡದು ಎಂದು ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅಕ್ಕಿ 140 ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಕ್ಯಂಟಾಲಿಗೆ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದರವಿದ್ದರೆ, ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅನ್ವತಕ್ಕಂಥವರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ತಾವಾದರೂ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ 1 ಲಕ್ಷದ

ಮೇಲೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಡಿತರ ವಿಧಾನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆ ತೀರ್ಮಾನ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು? 15 ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಇವತ್ತು ಪಡಿತರ ವಿಧಾನವನ್ನು ತರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಇಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೀನವಾದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಳೆಯುವುದಾದರೆ, ಈ ಪ್ರಕರಣದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಜನ ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆ ಅಂಗಡಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ: ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು. ಅವನು ಯಾವ ವ್ಯಾಪಾರ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ: ಪಾತ್ರೆ ಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಾಪಾರವೋ, ತಂದುಕೊಡುವ ವ್ಯಾಪಾರವೋ ಎಂದು. ಅಂದರೆ, ಅದರಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು—ಪಾತ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪಾತ್ರೆ ಒಡಗ ಮಾರಿ ಜನ ಅಕ್ಕಿ ರಾಗಿ ಜೋಳ ಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾರುವುದಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ರೈತರು, ನಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯತಕ್ಕಂಥವರು ಮೈಮೇಲೆ ಇರುವ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅಡವಿಟ್ಟು ಜೋಳ, ಅಕ್ಕಿ, ರಾಗಿ, ಗೋಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನವರು, ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು—ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವಾಗ ತಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ತಾವು ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನವರು, ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ!

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನವರು ಚಿಂಡರ್ ಕರೆದರು. ಒಬ್ಬರು ಸುಮಾರು 19 ರೋಡ್ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಶಿವಮೊಗ್ಗದಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬಂದು, ಸರಕಾರದವರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 14 ರೂಪಾಯಿಂತೆ ಮಾರಿಕೊಂಡರು. ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಹುರಿಗಡ್ಡೆ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡೆಯ ಒಂದು ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದರು. ತಮಗೆ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಗೋಧಿ ದರವೇನು? ಆ ಗೋಧಿಯನ್ನು ತಾವೆ ಮಾಡಿ ಮಾರಿದರೆ, ಅದು ಯಾವ ದರದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ ಅನ್ನುವುದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಅಪಾರವಾದ ಲೂಟಿ ಫುಡ್ ಇಲಾಖೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಆರ್ಥಿಕಲ್ಲಿ ಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅನ್ನತಕ್ಕಂಥ ಜನ, ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ, ಒಂದೊಂದು ಸೇರಿಗಾಗಿ, ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಪ್ರಾಣಾಧಾರದಾದ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವನ ಮರಣದ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕೆಲವು ಜನ ಈ ಧಾನ್ಯಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ರಾಜ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಡಿ.ಐ.ಆರ್. ಪ್ರಕಾರ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರದವರು ಒಬ್ಬನ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ತೋರಿಸಲಿ. ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಾಟೀಲರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದರು—ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಎಂದು. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸದಸ್ಯತ್ವ 25 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಹಿಂದೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಇಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ರಾಗಿ ಬೆಳೆ ಟೋಪಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ಅದು ಖಾದಿಯದಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಮಲ್ಲಿನದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಾವೇ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

2-00 P.M.

ಅದುದರಿಂದ ಇವತ್ತು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ನೀತಿ ಏನಿದೆಯೋ ಅದು ಮಾರ್ಪಾಡು ಆಗಬೇಕು, ಜೊತೆಗೆ ನೀಲಾವರೀ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಏನು ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ಅವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ

(ಶ್ರೀ ಎನ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ)

ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಈ ಕೆಲಸಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ಕೊಡುವ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಎಮ್ಮೆಚ್ಚುಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ, ತುಂಗಾ, ಭದ್ರಾ, ನುಗು ಹಾಗೂ ತುಂಗಭದ್ರಾ ಅಣೆಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿರುವ ನೀರಿನ ಆಸರೆಲ್ಲಿರುವ ಜಮೀನುಗಳಿಗೆ ಅದಷ್ಟೂ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಬೀಜ ಹಾಗೂ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಇದುವರೆವಿಗೂ ಏನು ವಿಳಂಬ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ಅದನ್ನು ಸರಕಾರ ಈಗ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ದೇವಾಯಿಯವರು ಹೇಳಿವಂತೆ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳ ಅಡಳಿತದ ಹತೋಟಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬರೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅಲ್ಲದೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಸಿಟಿ ಬೋರ್ಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದವರು ಅವರ ತೊಂದರೆಗಳೇನಿವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುವಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನಿವೆ, ಅವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ, ನೀರಾವರಿಗೆ ಪ್ರಯಾರ್ಥಿಸಿ ಮೇಲೆ ಎಮ್ಮೆಚ್ಚುಕ್ತ ಕೊಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳ ಕೊರತೆ ಇದೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಗಾರಾಗಿರುವ ರೈತರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಈಗ ತಾವು ತಂದಿರುವ ಎತ್ತುವಳಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಎಂದರೆ ಎರಡು ಎಕರೆ ಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕ್ವಿಂಟಾಲುಗಳಷ್ಟು ದವಸ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ದವಸಗಳು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿವೆಯೋ ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ದವಸಗಳನ್ನು ಆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆ ದವಸಗಳನ್ನು ತರಿಸಲು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ನೀವೇ ಸೇರವಾಗಿ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಖಾಸಗಿ ಮಿಲ್ಲುಗಳಿವೆ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಹೆಲ್ಪಿಂಗ್ ಛಾರ್ಜ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ರಾಧ ಹಾಗೂ ಇಳುವರಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಪಡಿಸಲು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದ ಭತ್ತವನ್ನು ಹಲ ಮಾಡಿದರೆ ಇಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹೆಲ್ಪಿಂಗ್ ಛಾರ್ಜ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ನಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮಳೆಯಾಗದೆ ಬೆಳೆಗಳು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ನೀರಾವರಿ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರದ್ದು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಕಂಗಾರಾಗಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ಸಹಿಸಿಡಿ ಮೂಲಕ ಸುಲಭ ದರದಲ್ಲಿ ಕಾಳು ನಿಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಕಾಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಕೂಲಿಗಾರರು ಬಡ ರೈತರುಗಳಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆರಂಭ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ಒಂದು ಸೇರು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೋ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಕಾಳನ್ನೋ ಸರಕಾರದವರೇ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಇವರಿಂದ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವಾದರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರೂ ಸಹ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೇಂದ್ರದವರೂ ನಮ್ಮ ಸರಕಾರದವರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಈ ನಷ್ಟವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದವರು ಕೈಗೊಂಡರೆ ಈ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಆನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆಸಿಸಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ ಹೀರಾಚಂದ್ ಪಾ (ಬಾಗೇವಾಡಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಂತಾಜನಕವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇಂತಹ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿರುವ ಗೊತ್ತುವಳಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ಎಂಟರಷ್ಟು ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಲು ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಜನತೆ ಇವೆರಡೂ ಕೂಡಿದರೆ ಸರಿಪಡಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೂ ಚೀನಾದೇಶವರೂ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರದ ದವಸಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೂ ಅಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಈಗ ಇಂತಹ ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಜನತೆ ಕೂಡಿ ಕೊಂಡು ಇದುವರೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು ತುಂಬಾ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರ

ದವರು ಈಗ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಕೆಲಸಗಳು ಈಗ ಬಹಳ ಎಳೆಬಿಡುವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಬಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ ಬಂದ ಅರ್ಜಿಗಳಿಗೆ ಬಾವಿಯನ್ನೇ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಂದರಿಂದಲೇ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಅರ್ಜಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ 300 ಅರ್ಜಿಗಳು ಹಾಗೇ ಪೆಂಡಿಂಗ್ ಆಗಿ ನಿಂತಿವೆ, ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 17 ಇಂಚುಗಳಷ್ಟು ಕೂಡ ಮಳೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಬಿಜಾಪುರ ಹಾಗೂ ಬೆಳಗಾಂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೀಜ ಹಾಗೂ ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೀಜ ಹಾಗೂ ಗೊಬ್ಬರ ಸಿಗದೇ ಹೋದರೆ ಅವರು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬರುವ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಕೂಡ ಉತ್ಪನ್ನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸರಕಾರ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೀಜ ಹಾಗೂ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸೀಮೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ನಾನು ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ಗೊಬ್ಬರದೊಡನೆ ಬೂದಿ ಹಾಗೂ ನಿಮಿಂಟು ಚೂರುಗಳನ್ನು ಬೆರೆಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಿಂದ ಮುಕ್ಕಾಲು ಪಾಲು ಬರುವ ಬೆಳೆಯೂ ಕೂಡ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಬೂದಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಅನವಶ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆರಕೆಯಿಂದ ಹಂಚುವ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ತಪ್ಪಿನಲಿ ಸರಕಾರ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಅಲ್ಲದೆ ಈಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್ ದೇಶದವರಿಂದ ಮಾಡಿದ ಸಣ್ಣ ಸೈಜಿನ ಟ್ರಾಕ್ಟರು ಎರಡತ್ತುಗಳು ಎಳೆಯುವಂತಹುದನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆ ರೈತರಿಗೆ ಹಂಚಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಣ್ಣ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ರೈತರಿಗೂ ಹಂಚುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರದವರು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಬೇಗನೆ ತೆಗೆಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ರೈತರು ಒಂದು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಸರಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಮಾಡರಿಯ ಜೋಳದ ಬೀಜವನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಸಪ್ತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 30 ಪಲ್ಲದಷ್ಟು ಜೋಳ ಬೆಳೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಒಂದು ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಇರಾಖೆಯ ವರಲ್ಲಿ ಬೀಜ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಅವರಿಂದ ಐದು ಕಿಲೋವಷ್ಟು ಜೋಳವನ್ನು 40 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಕೀರುತ್ತು ಕೊಟ್ಟು ತಂದು ಒಂದು ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು ಅದಾದರಿಂದ ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಮಾಡರಿಯ ಜೋಳದ ಬೀಜವನ್ನು ಸರಕಾರದವರೇ ಎಲ್ಲ ರೈತರಿಗೂ ಒದಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿರುವ ಭೂಮಿ ಜಾಳು ಭೂಮಿ. ಇಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ಧಾನ್ಯದ ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಅದರೂ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಕರಿ ಮಣ್ಣಿನ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಗೀಜಾಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿಗಳ ಹಾಗೂ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಬೊಂಬಾಯಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆಗಳಿರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೀಜಾ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಬರಗಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಷ್ಟೋ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಲೂ ಅಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ಚೆಂಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಬಗೆಯ ಹೂ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವಂತೆ ಒಂದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲೂ ಸುಮಾರು ಒಂದೆರಡು ಪರ್ಪಾಗಿನ್‌ನಷ್ಟು ದೊರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸರಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತರಕಾರಿಗಳ ಬೀಜಗಳು ಹಾಗೂ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳ ಗಿಡಗಳ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಅಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಸುಧಾರಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಶೀರಾಬಾಯ್ ಹಿರಾಚಂದ್ ಪಾ)

ಸರಕಾರದವರು ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ವಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಆರ್. ರಂಗೇಗೌಡ (ಮಾಗಡಿ).—ಪೂಜ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ೩. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನೀಗ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತದ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಮುಖಂಡರು ಹೋದ ಹೋದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಅದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಅದು ರೈತರಿಗೆ ಒಂದು ರಾಧದಾಯಕವಾದ ಉದ್ಯಮವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೂ, ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜ್ಯದ ಆಯವ್ಯಯಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಾಗ ವ್ಯವಸಾಯ ಬಾಬನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿಗೂ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬಾಬಿಗೂ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಟ್ಟಡ ಹಾಗೂ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ, ರೈತನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಡಚಣೆಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—ರೈತನಾದವನು ತನ್ನ ಪೂರೈಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿರಕ್ಕೂ ಅವನು ಎಂದೊಂದು ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುತ್ತೆ. ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೇ ಒಂದು ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಮ್ಮೆಚೈಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೇ ಒಂದು ಅಫೀಸು, ಬತ್ತನೆ ಬೀಜ ಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೇ ಒಂದು ಅಫೀಸು-ಹೀಗೆ ಆತನು ನಾಲ್ಕಾರು ಅಫೀಸುಗಳನ್ನು ದಿನವೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಕಡೆಗೆ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಆಯಿತು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಬರಿಗೈಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಆತನು ನೀಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅನುಕೂಲ ಸಿಕ್ಕದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆತನಿಗೆ ಬತ್ತನೆ ಹದ ಏಸಾರಿರುತ್ತೆ. ಆಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬತ್ತನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬೆಳೆ ಹುಲುಸಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇಂಥ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆ ಗಾದರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲೀ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಮುಖಂಡರುಗಳಾಗಲೀ ಯಾರೂ ರೈತನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಆತನ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಆಹಾರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದೀ. ಇದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೂ ಅನುಸರಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಲಹೆಗಳೂ, ಅಶೋತ್ತರಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಾಳಿ ಗೊಳಪುರವಾಗುತ್ತವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಕರಾಚರ ಪೊಡಕ್ಷನ್ ಪ್ಲಾನ್ ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನವರೂ ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯ್ತಿಗಳಾದರೂ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಮರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನೇನೋ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಉತ್ತಮ ಧೇಯ ಬೀಜದ ಸರಬರಾಯಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆಂದೇ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ರೈತನ ತುರ್ತುಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸರ್ಕಾರೀ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇಂಥ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಬಂಡಿತ ಪುಪ್ಪದವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಬತ್ತನೆಕಾಲ ಆತನ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ರೈತನಾದವನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ರೈತನಿಗೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಆತನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಇನ್ನು ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಹಿಂದೆ ಕಂಚೋಲಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆವು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿ ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವತ್ತೂ ಭಿಕ್ಷುಂಟನೆಗೆ ಕೈಚಾಚಿದವರು ಇಂದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಕೋಪದಿಂದ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಪೈರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಣಗಿವೆ. ನಾನು ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಅನೇಕಾವರ್ತಿ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದೆನು. ಆದಾಗಲೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದಯದಾರಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಂದ ಬಾವಿಗಳಿಗೇನೋ ಒಂದು ಸಾವಿರ

ರೂಪಾಯಿಗಳತನಕ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲಸ ಅರ್ಥಮರ್ಥವಾಗಿ ಅಷ್ಟೆ ಕೈ ನೀಡಿದೆ. ನಾನು ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾವರ್ತಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೊಟ್ಟ ನುಳ್ಳುಲೆಕ್ಕೆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನೇ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ರೈತರು ಇಂದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳನ್ನು ಆಗ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಈಗ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದು ಈಗ ಕೃಷಿ, ಅರ್ಕಾವತಿ ಜಲಾಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆಂಬ ನೆಪವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ವೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಜಲಾಶಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಅದನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೀಗುವುದಕ್ಕೆ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕಣ್ಣು ಜಲಾಶಯದಿಂದ ಹಿಂಭಾಗದ ಗೈತರಿಗೆ ಅಧಿಕ ಬೆಳೆಗೆ ನೆರವು ನೀಡುವ ಸರ್ಕಾರ ಜಲಾಶಯದ ಮೇಲ್ಮೈಯ ರೈತರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಕೋರ ಬೇಕಾದುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇ? ಅಂದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಜಲಾಶಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಭಾವಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನಾದರೂ ಉದಾರವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸಣ್ಣ ಜಲಾಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಳು ತುಂಬಿದೆ; ಅದನ್ನು ತೆಗೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕೆರೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತು ಪಿಕ್‌ಪ್‌ಗಳ ಕೆಳಗೆ ನಾಲೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಕೆಲಸವು ಆಯಿತು, ಜನರಿಗೆ ಈ ದುರ್ಭಿಕ್ಷಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿದಂತಾಗುವುದು. ಇನ್ನು ದನಗಳ ಮೇವಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾವನಮಗ್ಗ ಫಾರೆಸ್ಟಿ ನಲ್ಲಿ ಜಾನುವಾರುಗಳ ಮೇವಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂದರೆ ಮೇಕೆ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಿ ಎಂದು ನಾನು ಸಹಾ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನೆನೆಯ ದಿವಸ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ನಾಯಕ್ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೂರು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅಂದರೆ ಹಣ್ಣು ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ತಂದಿದ್ದೆನು. ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉತ್ತರಿಸಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರ ಮುಂದೆ ಆ ಚೆನಿಸಿವ್ಯಾಲಿ ಮಾದರಿಯ ಯೋಜನೆಯೊಂದು ಇದೆಯೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸದರಿ ಚೆನಿಸಿವ್ಯಾಲಿ ಮಾದರಿಯ ಮಲೆನಾಡು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ಕೀಮನ್ನು ಈ ಅಭಾವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದರಿಂದ ಆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ವಿವರಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತರಬೇತರಾದ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವು ತ್ವರಿತದಲ್ಲಿಯೇ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುದು. ನಾನು ಬಯಸುವ ಪ್ರದೇಶದವನಾದರೂ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಆಹಾರವು ನಮಗೂ ಅತಿಯಾಗಿ ದೊರೆಯುವದೆಂಬ ಅಶಾಪಾದಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸದರಿ ಮಲೆನಾಡು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ಕೀಮನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ದೇಶವು ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪರಕೀಯರಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಷೆಬೇಡುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ನೆರವಾಗಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸಿ ಪೂಜ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಹೈತ್ರ್ಯವರ್ತಕವಾಗಿ ನಾನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಆದ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೋ ಆ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲಾ ವಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಅಥವಾ ಅವರು ಏನೆಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ)

ಸಾಧನೆಯಾಗದೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಎಂದು ತಾವು ಕೇಳಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 8-10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಾಂಶ ಇವತ್ತು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷದ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸುಮಾರು 15 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆರು ಸಾವಿರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಗತಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಕೂಡ ಇರಬಾರದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಹಣದ ಅಭಾವ ಇರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬಾರದು; ಮಂಜೂರಾತಿ ಕೂಡ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಅಷ್ಟೇ ಇವತ್ತು ಕೂಡ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗ ಹಿಂತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಸರ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ದುಡ್ಡಿನ ಒಂದು ನಮುನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನಮುನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ನಮುನೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಈ 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಅದನ್ನು ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾವೇನಾದರೂ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೇ ಅಥವಾ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬ ಶಂಕೆ ನನಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ ತಾವು ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಹೊರಡಿಸಿ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಮಂಜೂರಾತಿ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂದು ಏನೊಂದು ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ ಅದನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಿದೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ತಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ತೋರಬಹುದಾದ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸಾವಿರ, ಈ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 17 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನೀವು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ 1974ಕ್ಕೆ ಬಹುಶಃ ಮುಗಿಯತಕ್ಕ ಕಾವೇರಿ ಅಗ್ರಿ ಮೆಂಟ್, ಅಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ನಮಗೂ ಇರತಕ್ಕ ನೀರಿನ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಭಾರಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಒದಗಿಸಬಹುದು ಎಂದರೆ ನನಗೆ ತೋರುವುದು, ಒಂದೇ ಯೋಜನೆ. ನಾವು ವಿದ್ಯುತ್ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಅವಾರವಾದ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೇವೆ. ಇವತ್ತು ಶರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಯೂನಿಟುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ—ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಎರಡು ಯೂನಿಟುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ನೆರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾದ ಮದರಾಸಿಗೆ 50 ಸಾವಿರ ಕಿಲೋವಾಟ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ತಿರುಪಾಂಕೂರಿಗೆ 15 ಸಾವಿರ, ಹಾಗೂ ಅಂಧ್ರಕ್ಕೆ ಐದು ಸಾವಿರ ಕಿಲೋವಾಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಎಂಟು ಯೂನಿಟುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಾರಂಭಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಶರಾವತಿಯಿಂದ ಬರುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಸುಮಾರು ಸಾವಿರಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯುತ್ ತಯಾರಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ನೆರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ನಾವು ವಿದ್ಯುತ್ನ್ನು ಮಾರುವುದೇ ಆದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗೆ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗಾದರೂ ಏಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂಬ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದು, ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳ ವಿಚಾರ. ಇಂದು ತಾನೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ 40 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮುಖಾಂತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇನ್ನೇವೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೋಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅವರು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಏಜೆನ್ಸಿಯಾದರೂ ಕೂಡ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಸ್ಕೂಟಿನೈಸ್ ಮಾಡುವುದು, ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮಂಜೂರಾತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ಬಿ.ಡಿ.ಒ., ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್ ಹಾಗೂ ಔರಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್‌ಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಸೂಚನೆ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಮಧ್ಯ ರೀತಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಿ.ಡಿ.ಒ., ಆಗಲಿ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್ ಆಗಲಿ ಏಕೆ ಈ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಏಜೆನ್ಸಿ ಮುಖಾಂತರ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳು, ಆರು ತಿಂಗಳು, ಒಂದು ವರ್ಷ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಇವೆ. ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಅರ್ಜಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಒಳಗಾಗಿ ಅಥವಾ ಸಾಲ ದೊರೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಇಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಅರ್ಜಿದಾರರಿಗೆ ತಿಳಿಸತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಾದಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆಶ್ಚರ್ಯನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೂ ಸಹ ಅನೇಕ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ, ಅವರಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನೀರಾವರಿ ಪಂಥಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಂಚಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಅದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಯೋಜನೆಯಾಗಿದೆ. ನುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯುತ್ ಬೋರ್ಡಿನವರಿಗೆ ವಹಿಸಿದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಈ ಒಂದು ವಿದ್ಯುತ್‌ನ್ನು ಬಳಸದೇ ಇರತಕ್ಕ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ವಿದ್ಯುತ್ ಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಹಾಕಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಮತ್ತು ಈ ವರ್ಷ ಬಹುಶಃ ವಿದ್ಯುತ್‌ಮಂಡಲವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಧಿವೇಶನ ನಡೆದು ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಾಲ ಕಳೆದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಇವತ್ತಿನ ವರೆಗೂ ಈ ವರ್ಷದ ಗ್ರಾಂಟು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ದೊರೆತಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಇಷ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಎಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಕ್ರಾಷ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಪ್ರಕಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನುಮಾರು 40 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಆದೇಶದಂತೆ ಒಂದು ಅಶ್ವ ಶಕ್ತಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಬಳಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಖರ್ಚಾಗತಕ್ಕ ಅರ್ಜಿದಾರರಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಆದೇಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ವಿದ್ಯುತ್ ಮಂಡಲವರು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಇರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಕೂಡ ನಾರ್ಮಲ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಾಷ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಎಂದು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾರ್ಮಲ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ ನಾರ್ಮಲ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂಗೂ ಕ್ರಾಷ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂಗೂ ಅಂತರ ಇದೆ, ಕ್ರಾಷ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ಆಗಿದೆ ಇವತ್ತು ಎಂದರೆ, ವಿದ್ಯುತ್ ಮಂಡಲಯ ಅಂಕಿ-ಅಂಶದ ಪ್ರಕಾರ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಈ 600 ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ಅವರು ಏನು ನಿಯಮ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಆ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾದರೂ ಕೂಡ 40 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಹುಶಃ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 40 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಮೆಟೀರಿಯಲ್ಸ್ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ, ಕೆಲವು ಇಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಗ ಕೇಂದ್ರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದರೂ ಕೂಡ, ಅದನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ)

ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಆದರೂ ಕೂಡ ಇನ್ನೂ 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವಕಾಶ ಏಕೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅದ್ಭುತ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವ ನಂದರ್ಭದಲ್ಲ ನಾರ್ಮರ್ ಆಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

2-30 P.M.

ಇದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದರವರೆಗಾದರೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ರಾಪ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂನಲ್ಲಿ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕಡಮೆ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಮಂಡಲಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 600 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಖರ್ಚು ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಈಗಾಗಲೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎಲ್ಲ ಅರ್ಜಿದಾರರಿಗೂ ಈ ವರ್ಷ ಏಕೆ ವಿದ್ಯುತ್‌ನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು? ಈ ಸಮಯ ದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಾನು ಒಂದು ಸಲ ಚೀಫ್ ಎಂಜಿನಿಯರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರು ತಾವು ಬಂದು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸರ್ಕಲ್‌ಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಸರ್ಕಲ್‌ನವರು ಡಿವಿಜನ್‌ಗೆ ಹಂಚುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಬ್-ಡಿವಿಜನ್‌ಗೆ ಹಂಚಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಆಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲದೇ ವಿಷ್ಣು ಬೇಕು ಎಂದು ಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ನೋಡಿ ಹಂಚದೇ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆತಾನೆ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಪೂರೈಸಿತ್ತು?

Mr. SPEAKER.—The allotment to Mysore is Rs. 40 lakhs. But the demand from Mysore State was Rs. 2½ crores what was available for distribution was Rs. 6 crores as against the demand from all other States of 14 crores. This is the tentative first instalment allotted. Much time need not be spent on this. They are very very generous and they are bent upon giving money. Resolution intends to give suggestions to Government so that all schemes can be taken up.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—600 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಖರ್ಚಾದರೆ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳ ಸರಬರಾಯಿ ಏರ್ಪಾಡದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರೆ ಅನೇಕ ಸಬ್-ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಬಗಳಿಲ್ಲ ತರಿಸಿ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರಿನ ಎಗ್ಜಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಎಂಜಿನಿಯರು ಮತ್ತು ಸೂಪರಿಂಟೆಂ ಡಿಂಗ್ ಎಂಜಿನಿಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ತರಿಸಿ ರೀ ಆರಾಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆಹಾರದ ಗುತ್ತಾತ್ರಿ ಯನ್ನು ಫಾರ್‌ಪುಟಿಂಗ್ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇರಾಜೆ ಕಂಬವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡದಿರುವ ನಿರರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಈ ದಿವಸ ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಕಂಬ ತಯಾರಿಸುವುದು 4-5 ಯೂನಿಟ್ ಇರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಣ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಇಂದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದ್ದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಈಗಲೂ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗಮನಿಸಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯುತ್‌ನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ಇನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಂಶ. ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವರ್ತಕರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಹಂಚಲು ವಿರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು ಮುಂತಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಮನೋಭಾವವಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಆಹಾರ ಸಮಿತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಮಿಷನರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಮೂರು ಸಂಘಗಳು ಬತ್ತವನ್ನು ಸರಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವ ದರದಂತೆ ಮಾರಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸರಕಾರ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವ ದರದಲ್ಲಿ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕ್ವಿಂಟಾಲ್‌ನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ ಮಾಡಿದರು. ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಅವರು ಅ ರೀತಿ ನಡೆದಿರುವುದು ಸಿಜ, ಇರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರದಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕಾನೂನು ನೋಡಿ

ದರೆ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ, 40 ಕ್ಲಿಂಟಾಲಿಂಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬತ್ತ ಎದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಡಿಕ್ಲೇರ್ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿದರೂ, ಅದನ್ನು ಅವರು ಚೆರಾಯಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—There is still a large number of members to speak. I am settling the agenda for tomorrow. Should I include the Question Hour in it ?

(The House was of the opinion that the Question Hour might be dropped as there were many members to speak),

Mr. SPEAKER.—So, the Question Hour will be dropped.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ದೇವಯ್ಯ (ಮಂಡ್ಯ).—ನಭಾಪತಿಯವರೇ, ತಾವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತಾ ಎರಡು ಮೂರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಾಕ್ಟೆಜ್ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ರೈತರು ಕೆಲವು ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಾಲಸೋಲಿಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ನಮಗೆ ಬೂದಿ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕೋ ಅದು ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಹೈರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ನೀರಿನಿಂದ ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾವೇರಿ ನದಿಗೆ ಮೇಲೆ ಅಣೆ ಕಟ್ಟುವಾಗ ಕೆಳಗಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ನೀರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದೆಂದು ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವರ್ಷ 110 ಅಡಿ ಮಾತ್ರ ನೀರಿನಿಂದ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾಂಡವಪುರದಲ್ಲಿರುವ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲು ಈ ನೀರು ಸಾಲದೆ ಕಬ್ಬು ಒಣಗಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಬತ್ತದ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿ ಇದೆ. ಕಾವೇರಿ ನೀರನ್ನು ಹಯೋಗಿಸಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಒಂದು, ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ನಾಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದು ಇನ್ನೊಂದು. ಆದರೆ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ನಾಲೆಯಿಂದ ಬರುವ ನೀರಿನಲ್ಲೂ ಮೂರು ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ನೀರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಪಾರಕ್ಕೆ 3 ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ನೀರು ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಇಷ್ಟು ಬತ್ತ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ತಕರಾರು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ದರಿದ್ರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಬೆಳೆದುದನ್ನು ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಧರ್ಮ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು 15 ದಿನಗಳಿಗೊಂದು ಸಲ 40 ಕ್ಲಿಂಟಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಬತ್ತ ಇದ್ದರೆ ಲೆಕ್ಕ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವಿದ್ಯಾವಂತನಾದ ರೈತನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಪದೇ ಪದೇ ಲೆಕ್ಕ ಕೊಡುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜತ್ತಿಯವರು ರಿಯಾಯಿತಿ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವರು ಲೆಕ್ಕ ಕೊಡದೆ ಈಗಾಗಲೇ ಕೇಸಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಹಳೆಯ ಕೆಸುಗಳನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವಂತೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಬಹುದು.

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೆಜ್ ಸ್ಕೀಮಿನಿಂದ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಯಾವ ರೀತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಎಂದರೆ, ಅವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇಡು ಇಷ್ಟು ಕಮಿಷನ್ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಎಷ್ಟು ಲಾಭ ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಪೇರನ್ನು ದಾರರಿಗೆ ನೂಲಕ್ಕೆ ಅರೂಕಾಲು ಪ್ರಕಾರ ಡಿವಿಡೆಂಡ್ ಕೊಡುವುದು ಎಂದು ಇದೆ. ಈಗ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಂಡು ಮಾರುವ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಸರ್ಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಭ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ಯಾವ ಅನುಕೂಲವೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೂಲಕ್ಕೆ ಅರೂಕಾಲಿಂತೆ ಮಾತ್ರ ಡಿವಿಡೆಂಡ್ ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದುದನ್ನು ಸೊಸೈಟಿ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ, ಲಾರಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಕಾರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಜೀಪ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ವ್ಯಾನುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ನದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಕಳ್ಳತನ ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಗಾಂಧಿ ಇದೆ. ಪ್ರಾಕ್ಟೆಜ್ ಸ್ಕೀಮಿನಲ್ಲಿ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

(ಶ್ರೀ ಜೆ. ದೇವಯ್ಯ)

ಆದರೆ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಯಾವ ತರಹದ್ದೂ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗವನ್ನು ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಗೊಬ್ಬರ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಬತ್ತಕ್ಕೆ ಹುಳು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 10 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಈಗ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಸೇರು ಹುರುಳಿ ಮೂರು ಪಾವು ಬೇಕೆ ಆಗಿದೆ. ಹತ್ತಿ ಬೀಜ, ಹಿಂಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ರೈತರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬತ್ತದ ಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೋದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಈ ಬೆಲೆ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಮಂಡ್ಯ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬಸರಾಳು ಹೋಬಳಿ ನಾಗ ಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿದೆ. ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.—ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಂಬಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ತಂತಿ ಎಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೆರಡು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ದೂರ ತಂತಿ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮೂರು ಜನ ವಿದ್ಯುತ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ.—ಎಂಟು ಹತ್ತು ಜನ ಸೇರಿದರೆ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ದೇವಯ್ಯ.—ಬಸರಾಳು ಹೋಬಳಿ ಬಾಲೇನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಪಂಪ್‌ ಸೆಟ್‌ಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯವರು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಜನ ಬಾವಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವಿದ್ಯುತ್‌ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ದೂರ ತಂತಿ ಎಳೆಯಲು ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದು ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ನಾರಾ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಂಡ್ಯ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವಾಗಿದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಹೊಸ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಲ್ಲದ ದರ ಹೋದ ವರ್ಷದಿಂದ ಕಡಮೆಯಾಗಿ ರೈತರು ಬಹಳ ನಷ್ಟ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಕೃಷ್ಣರಾಜನಗರದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕಡಮೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಜನವರಿ ತಿಂಗಳವರೆಗೂ ಕಬ್ಬಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದೆ ಇರಬಹುದು. ಹೀಗಾದರೆ ಕಬ್ಬು ಬಣಗಿಹೋಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಪಾಪರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ ಗಳನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟು ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕು ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹಂಗಾಮಿಯಾಗಿ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಈ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಬ್ಬನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಂಡ್ಯ ಕಾರ್ಖಾನೆಯವರು ಸಾಲ ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ಪಡೆದು, ಒಂದು ಸೊಸೈಟಿ ಎಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವಾಯಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಎರಡು ಕೋಟಿ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಾವೂ ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೇ. ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಶಿಷ್ಯರು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಜ ಎಂದು ನಂಬಿ ಅದರಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಏಕೆ ಆಯಿತು, ಕಾರ್ಖಾನೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ ? ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಸೊಸೈಟಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಪಾವತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಏಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಂಡ್ಯ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಹೋದರೆ ಎಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟ ವಾಗುತ್ತದೆ, ರೈತರಿಗೂ ಎಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಬಸರಾಳು ಹೋಬಳಿಯ ಒಂದು ಕೆರೆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡೆ. ಎರಡು ವರ್ಷವಾದರೂ ಅವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದು ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಕೆರೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಜನಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಚೆಗೆ ಬಳಕೆದಾರರ ಸೊಸೈಟಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದರು. ಇದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ ಆರೇಳು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲೆಯೇ ಒಂದು ಜೀಪು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಅದರಿಂದ ಏನು ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ? ಸೊಸೈಟಿಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬತ್ತದ ಬೆಳೆಗೆ ಅಥವಾ ಇನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ವರ್ತಕರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಅನೇಕ ಸಲ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಸೊಸೈಟಿಯವರೂ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸೊಸೈಟಿಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವವರು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ವರ್ತಕರ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೋದ ವರ್ಷ ಸಾವಿರಾರು ದನಗಳು ಸತ್ತು ಹೋದುವು. ದನಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವರಿಗೆ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಲೀ, ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಲೀ ಇದುವರೆಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಹೊರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹುಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದಲಾದರೂ ಹುಲ್ಲನ್ನು ತರಿಸಿ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರಕ್ಕೆ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗಾಡಿ ಹುಲ್ಲಿಗೆ 100 ರಿಂದ 125 ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಆಗುವಾಗ ಈ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರುತಾನೇ ದನಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು.

ದಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಯೋಧರಿಗೋಸ್ಕರ ಎರಡು ಕ್ಯಾಂಟಾರ್ ಆಕ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ಅದನ್ನು ಪ್ರಧಾನಿಗಳಿಗೆ ತಲುಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ಗೌಡ (ಚಳ್ಳಕೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ಇಂತಹ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರ ಮತವನ್ನು ಅಧಿಕ ಆಹಾರೋತ್ತಮವೆಂದು ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಪರನ್ನು ನಾನು ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವವನು. ತಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವವರಿಗೆ ಪದೇ ಪದೇ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆ ಆಹಾರಭಾವಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಬಹುಶಃ ಮಳೆ ಬಂದು ಪಸಲು ಆಗುವುದೇ ಅಪರೂಪ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿದೆ. ಹೋದವರ್ಷ ದೇವರು ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದ್ದರಿಂದ ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ಮಳೆ ಒಂದು ಹನಿಯೂ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅರ್ಥವು ಉತ್ತಮವಾಗಲಾರದು. ಇಂತಹ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏನೇನು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಬಾರದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಯಾವುದೂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ನೀರು. ಮಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಬೀಳುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 15 ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಚಳ್ಳಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 4,800 ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಸರ್ಕಾರ ಎಷ್ಟೋ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಒಂದು ಹನಿ ಮಳೆ ಬಾರದೇ ಹೋದರೂ ಇಂತಹ ಒಂದು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ನಾವು ರೈತರನ್ನು ವಂದಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಯಾವ ಒಂದು ಆಕ್ರೋಶ, ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದೆ ತಮ್ಮ ಕಸುಬನ್ನು ಇರತಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳಿಂದಲೇ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರಣವಿಷ್ಟೇ : ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಬಾವಿಗಳಿವೆ. ಏನೇ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿ, ಸುಮಾರು ಐದು ಎಕರೆ ಖುಷ್ಕಿ ಜಮೀನು ಇರುವವರು ಒಂದೊಂದು ಬಾವಿಯನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕೆಂದು ನಾಲಾರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇರವಾಗಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಬ್ಸಿಡಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಈಗ ಸುಮಾರು 3 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ 500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಗೌಡ)

ಕೊಡುವುದರಲ್ಲೂ ಒಂದು ನೀತಿ ನಿಯಮವಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದೇನೂ ರೈತರಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾವಿ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಬಾವಿಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡತಕ್ಕ ಹಣನಹಾಯ ಸಾಲದೆ ಅನೇಕ ರೈತರು ಇದರಿಂದ ಸಾಲಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಾಲವನ್ನು ಅವರು ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೂ ಹಾಗೂ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಲ ಮುಖಾಂತರವೂ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೂ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು 5 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನಿಗೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೋ ಆಲ್ಟರ್ನಾಟಿವ್‌ನಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಹಳ ಉದಾರವಾಗಿ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಂದರು. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಒಂದು ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತರದೇ ಹೋದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಂದ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನ ರೈತರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ 480 ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 4,800 ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳು ಇರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? 1,500 ಆರ್ಪಿಗಳಿಗೆ ಕಂತಿನ ರೂಪದಲ್ಲೋ ಅಥವಾ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲೋ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಈಗ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಲೇ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇರಾಖೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಕೆಲವು ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಇದರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಪನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ 3-4 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ರೈತರೇ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಈ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಸಹಾಯ ಒದಗಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರವಾದ ಸಂಗತಿ. ಒಬ್ಬ ಬಡ ರೈತ ಸುಮಾರು 3-4 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ 1½ ಅಥವಾ 2 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಸಾಮಾಕಾರನಿಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದೊದಗಿದೆ. ಅನೇಕರೂ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನೇ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿತರಣೆ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಒಂದು ನೀತಿ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇರಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ನೇಹಿಯಾಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲದೆ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಕೇಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳಬಹುದು. ಇಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಡಪ್ಪು ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಿಫರೆನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಯಾರ್ಯಾರಿಗೆ ಇವು ಅವಶ್ಯಕವಿದೆಯೋ, ಯಾರ್ಯಾರಿಗೆ ಜೀವಿಸಲು ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೋ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಇವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ರ್ಯಾಂಡ್‌ ವಾರ್ಡ್‌ಗಳೇಜ್‌ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ ಮುಖಾಂತರ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಈ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಆ ಹಣ ಸಾಲದೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಮಾಮೂಲಾಗಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಇವೆಯೆಂದು ನಮಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನೇನೋ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಈಗಿನ ಒಂದು ಆಹಾರಾಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೀಗಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಾಕಿರತಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಾವಿಗಳು ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ರೈತರು ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ನಮ್ಮ ರೈತರ ಗೋಳು, ಕೂಗು ಇವರಿಗೆ ಇನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬಾವಿ ಮತ್ತು ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಆಶೆ. ಆ ಆಶೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಕ್ಷಾಮಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಕ್ಷಾಮ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಿಲೀಫ್‌ ಫಂಡ್‌ ಅಥವಾ ಖಾಯಂ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ನೂತನಮಾಡಿದಹಾಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ

ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಸುವರ್ಣಮುಖ ನದಿಯ ಕೆಳಗಿನ ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಲೇ ನಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅಂದಾಜುಗಳು ತಯಾರಾಗಿವೆಯೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ತೀವ್ರದಲ್ಲೆಯೇ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಏನು ರೀಲೀಫ್ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವೆವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅದು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅದು ಅಧಿಕ ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನದ ವಿಚಾರ. ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ಗೆ ಆದ್ಯ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಡಜನರಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತಿಯವರಿಗೂ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನವರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯತಿಯವರು ಆಯಾ ಊರಿನ ರೈತರನ್ನು ಕರೆದು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಗೊಬ್ಬರ, ಬೀಜ, ಮತ್ತು ಇತರ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ, ಒಂದು ಅಂದಾಜನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಒಂದು ಅಂದಾಜಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಆಯಾ ಊರಿನ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 3-4 ದೊಡ್ಡ ಕೇಂದ್ರ ಸಹಕಾರ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ರೈತರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕ ಸಾಲವನ್ನು ಪುನಃ ಅವರಿಗೆ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 6ರ ರಷ್ಟನ್ನು ರೈತರು ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಸಾಲವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಪುನಃ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಬೀಜ ಗೊಬ್ಬರ, ಇತರೇ ಖರ್ಚುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ರೈತರಿಗೆ ಒದಗದೇ ಹೋದರೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಲ ಕೊಡತಕ್ಕ ನೀತಿಯುಬಗ್ಗೆ ಆರೋಪಿಸಬೇಕಾದ ಅದನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾರು ಸಾಲವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಆಗ ಬಹುಶಃ ಪಂಚಾಯತಿ ಮತ್ತು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಯೋಜನೆಗಳು ವಿಫಲವಾಗುತ್ತವೆಂದು ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ರೈತ ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ಪಾಪನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು ಮರುಪಾವತಿ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಹೋಜರೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್‌ಗೂ ಏನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ರೈತನಾದವನು ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನೋ ಆ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕವೇ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಕಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಆ ಮಾರಾಟ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಅವನು ವ್ಯವಸಾಯದ ವಹಿವಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳದೇಹೋದರೆ ನಾವು ಕೊಟ್ಟ ಸಾಲ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಜಾರಿ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಾವುದೂ ಇನ್ನೂ ಇರುವರೆಗೆ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯತಃ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಿಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ರೈತರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮಾಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

3-00 P.M.

ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ರೈತರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು. ಈಗ ಒಂದ ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, 3-4 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ರೈತರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅಂಥಾ ಒಂದು ಆಸಕ್ತಿ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೈಸರ್ಗಿಕ ಗೊಬ್ಬರ, ಕಂಪೋಸ್ಟ್ ಗೊಬ್ಬರ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮೆಕನೈಜ್ಡ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಗೌಡ)

ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಟ್ರಾಕ್ಟರು ಮತ್ತು ಬುಲ್ಡೋಜರ್ ಸೆಕ್ಷನ್ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಅಕೌಂಟ್ಸ್ ಕಮಿಷಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಅಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಮೆಕೆನೈಜ್ಡ್ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಅಗಬೇಕು. ಬೇಬಿ ಬುಲ್ಡೋಜರ್ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಡಿ. ಪಾಟೀಲ್ (ಇಂಡಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಈಗ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ಅಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಉದ್ದೇಶ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಹೆಚ್ಚು ಅಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ಅಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಅದನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಾಗಲೀ, ಕೆರೆಗಳಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ. ಇಂಡಿ ಮತ್ತು ಸಿಂದಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿಗಳು ಇವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಬುಲ್ಡೋಜರ್ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದರ ದೆಶೆಯಿಂದ ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಬೇಡಿದರೂ ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಮತ್ತು ಬುಲ್ಡೋಜರುಗಳು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾರ್ಕರು ಬುಲ್ಡೋಜರು ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೀರೋ ಹಾಗೆ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಭೂಮಿ ರೇವೆ ಮಾಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಕರ್ತ ತೆಗೆಯುವುದೂ ಮಾಡಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು, ಟ್ರಾಕ್ಟರನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರೇವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕು, ಬೀಜ ಮತ್ತು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಡಿ ಮತ್ತು ಸಿಂದಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ 6 ಸಾವಿರ ಬಾವಿಗಳಿವೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನುಮಾಂ 5 ರ ಸಾವಿರ ಪಂಪು ಸೆಟ್ ಆದರೂ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರೀ 500 ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಆಯಿರ್ ಇಂಜಿನ್ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬರ್ಚೆ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಲುಕ್ಕಾನು ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಟಿ ಮತ್ತು ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹೈರ್ ಪರ್‌ಚೇಸ್ ಸ್ಕೀಮಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ರೊಕ್ಕ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಮುಂಡಿ ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾಕಿದಾರರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸೊಸೈಟಿಗಳೇ ವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಅವರು ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘಗಳಿಂದಲೇ ತಗಾಯ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ರಾಮನಹಳ್ಳಿ ಕೆರೆ ಎಂದು ಇದೆ. ಅದು ರಾಮನ ಹಳ್ಳಿಗೆ 9 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಬಳಗನೂರು ಮತ್ತು ಚಾಂದತವರ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಸರು ಮಾತ್ರ ರಾಮನಹಳ್ಳಿ ಕೆರೆ ಎಂದು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರು ಮತ್ತು ಬುಲ್ಡೋಜರುಗಳಿಂದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರೇವೆ ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು ಇದೆ. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 6 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೆಸೊಲ್ಯೂಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ಏನೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೇವಾ ಸಹಕಾರ ಸಂಘವಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರನ್ನು ಇಟ್ಟರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಅಂಬುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಠರಾವು ಮಾಡಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಮಂಜೂರು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮೇಲೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ವರ್ಷ ಅಲ್ಲ ರೈತರು ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದು ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಕಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ರಿಯಾಯಿ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲ ಕಾಳಿನ ಅಭಾವ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನಾನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಪ್ಪ (ಸಾಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟ ರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಇವೊತ್ತಿನ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸತಕ್ಕ ಕ್ರಮಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇದೆಯೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ಇದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ನಂತರ ಇವೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಈ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಬದಿ ಸರಾಗವ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ವಿರಲೋಧರು ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ವೈರಿಗಳನ್ನು ಸದೆ ಬಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದೇ ಅದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಜನಗಳು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಈ ಒಂದು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಅಂಗವಾಗಿ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಇರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ಸುಮಾರು 17-20 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಹಣವನ್ನು ಸಹ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಸುಮಾರು 12 ಸಾವಿರ ಕೆರೆಗಳಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 4 ಸಾವಿರ ಕೆರೆಗಳಿವೆ. ಈ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಲ್ಲ. ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೈರುಗಳಿಲ್ಲ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಇದು ಒಂದು ದುರದೃಷ್ಟಕರವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕೆರೆಗಳ ದುರಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವರ್ಷದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅನುಭವವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ, ಯಾವ ಕೆರೆಗಳೂ ದುರಸ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಬಂದ ನೀರು ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗಿ, ನಮಗೆ ನೀರಿನ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬತ್ತ ಒಣಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಕೆರೆಗಳ ಹೊಳನ್ನು ಸಾಧಾರಣವಾಟಿಗೆ ತೆಗೆಸಿ, ಬಂಡನ್ನು ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿಯ ತೊಬುಗಳನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಎದುರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೆರೆಗಳನ್ನು ನಾದುರಸ್ತಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತೊಬುಗಳನ್ನು ಸಹ ಮಾಡಿಸದೆ, ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯ. ಅನೇಕ ಸರಿ ಕೆಳಕೊಂಡು, ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಈ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾವ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಜಮೀನುಗಳಿಂದ ನೀರು ಕಂದಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರೋ, ಅಲ್ಲ ಯಾವಾಗ ನೀರಾವರಿ ಬಾವಿ, ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟೋ, ಅವಾಗೇ ಆ ಜಮೀನುಗಳಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಕಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಥ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕೆರೆ ದುರಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯವರೂ, ಪಟ್ಟಣ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಯವರೂ ಸಹಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕೆಲಸ ನೋಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೇರೆ, ಪಟ್ಟಣ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೇರೆ, ಆಹಾರ ಇಲಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೇರೆ ಈ ಮೂರು ಇಲಾಖೆಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಆಹಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಈ ಮೂರು ಜನ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಮ್ಮತದಿಂದ ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸತಕ್ಕಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶ ಬರುವವರೆಗೂ ಈ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಪ್ಪ)

ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬರೇ ಈ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ನಿವಾರಣೆ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಅನೇಕ ಸಲ ಹೇಳಿದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ, ಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶ ಇದೆ. ನಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ಆಹಾರ ಅಭಾವವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಅದರ ಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಮಂತ್ರಿ ಶಾಖೆ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದರೆ ತಕ್ಕ ಸಾಧನಗಳಿರಬೇಕು. ಮೊದಲು ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಕೆರೆಯನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಹೀಗೆ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಆಗಬೇಕು ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಿರುವ ಅಭಾವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸ ಬೇಕಾದರೆ, ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಬೇಕು.

ಅದರ ಜೊತೆಗೆ, ಮರನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಗಾಡಿದಾರಿಗಳು ಸಹ ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಬಹಳವಿವೆ. ಅಂಥ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರ ಕೇಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ? ಪುಷ್ಪಳವಾಗಿ ಗೊಬ್ಬರ ಬೀಳದಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಬೆಳೆಯೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಹೇಳುವ ಒಂದು ಗಾದೆ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೆಂದರೆ, “ದಡ್ಡನ ಗದ್ದೆಗೆ ಗೊಬ್ಬರವೇ ಮದ್ದು” ಎಂತಹದನ್ನೇ ಆಗಿರಲಿ, ಅವನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಬಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಅಂಥ ಒಂದು ಸೌಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಲೆ ನಾಡು ಭಾಗದಲ್ಲಿ, ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಗಾಡಿ ಮಾರ್ಗ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ, ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸರ್ಕಾರ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ದುರಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಂತರ, ಈ 5-6 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಳೆ, ಇಲ್ಲ ಕಡಿಮೆ ಮಳೆಯ ದೆಶೆಯಿಂದ, ಅನಾವೃಷ್ಟಿ, ಅತಿವೃಷ್ಟಿ ಯಾಗಿ, ನೈಸರ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಪಂಪುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮರನಾಡಿನವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಎರೆಕ್ಕಿಕ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟೇ ವರಮಾನ ಒಂದು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಕನಕ್ಷನಿಂದ ಬರಬೇಕೆಂದು ಏನು ಒಂದು ನಿಮಿಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದನ್ನು ಸದಲಿಸಿ, ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಮುಂದುವರಿಸ ಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ, ಒಬ್ಬ ಬ್ರೂರಿ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಹಾಗೆ, ಬೇಸಾಯ ಗಾರರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬೇಸಾಯಗಾರನೂ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ ಉಪಯೋಗ ಹೊಂದಲು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಇಲಾಖೆಯ ವರಮಾನ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ, ಮಂಡಳಿಯ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮನೋಭಾವವನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು, ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸೋಲಿಗ ತಾಲ್ಲೂಕು ಲಕ್ಕವಳ್ಳಿ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಲಘ್ವ ಇರಿಗೆಷನ್ ಸೊಸೈಟಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಸೊಸೈಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, 56 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ ಇಲಾಖೆಯವ ರಿಂದ ಒಂದು ಲಘ್ವ ಇರಿಗೆಷನ್ ಪಂಪನ್ನು 1957 ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿದರು. 56 ಸಾವಿರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಯೂ, ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಪು ಹಾಕದ್ದರಿಂದ, ಇವತ್ತಿಗೂ ಅಲ್ಲಿನ ರೈತರಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಗ್ರಾಂಟು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದ ರಿಂದ, ಮಿಕ್ಕ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ರೈತರೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆಂದರೆ, ಪುನಃ ರೈತರಿಗೆ ಬೇರೆ ಸಾಲಗಳು ಸಿಗದೆ ನಿರಾಶಾ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಅವರು ಸರಳು ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ, ಎರೆಕ್ಕಿಟಿಟಿ ಬೋರ್ಡಿನವರಿಗೂ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. 10-12 ಸಾವಿರ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದವ ರನ್ನೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ; ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇವತ್ತಿಗೂ ಎದ್ದುಚ್ಚುಕ್ತಿ ಸಪ್ತೆ ಆಗದೆ, ಒಂದು ನಿರಾಶಾ ಮನೋಭಾವ ಮೂಡಿದೆ. ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಿ ಭಾರಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಜಮೀನು ನಿರಾಪಯೋಗವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿ ಗಾಗಿ ರೈತರು ದುಷ್ಟರ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿ ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಂಜರು ಇಟ್ಟಿರುವಂತೆ

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮನೋಭಾವಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಬತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆಹಾರದ ಒಂದು ಬೆಳೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆಗಬೇಕಾದ್ದು ಎಂದರೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಗಾರರು ಬೆಳೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ದರ ಸಿಗಬೇಕು. ಈ ಸರಿಯಾದ ದರ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಏನೇನೇ ಉತ್ಪೇಜನ ಕೊಡಿ, ಎಷ್ಟೇ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಿ, ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡಿ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೆಳೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಧಾರಣೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪೇಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲದ ಸೌಲಭ್ಯವೂ ಇರಬೇಕು, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ, ಕೆಲವು ಕೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಯಾರು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಾಲವನ್ನು ವಾಪಸು ಕೊಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಗೆ ಪುನಃ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಲ ವಾಪಸು ಮಾಡದವರು, ವಾಪಸು ಮಾಡಿದವರು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇನವು ಸಾಲ ತೀರಿಸಿದ್ದರೂ ಪುನಃ ಸಾಲ ಸಿಗದೆ ಜನ ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘದ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಈ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಬದಲು ಹೋಬಳಿ ಹೆಡ್ ಕ್ವಾರ್ಟರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಈ ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮೂಲಕ ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಬೆಳೆಯತಕ್ಕಂಥ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಹೋದ ವರ್ಷ ಲೇವಿ ಆರ್ಡರ್ ಮೇರೆಗೆ ದರಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವಾಗ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಬತ್ತಕ್ಕೆ, ಹೋದವರ್ಷ 45 ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು, 39 ರೂಪಾಯಿಗೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಲೇವಿ ಹೋಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಗಾರನು ಅಕ್ಕಿಯಿಂದ 8 ಆಣೆ, 1 ರೂಪಾಯಿ ಫ್ರೀ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಲಾಭ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಲೇವಿ ಆರ್ಡರ್ ಹೊರಟಾರಭ್ಯ 10 ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಲಾಭ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ದರದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಲಾಭ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅಕ್ಕಿಯ ರೀಟೇಲ್ ದರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ 12 ರೂಪಾಯಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಕ್ವಿಂಟಾಲ್‌ನ್ನು 52 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಕಂಟ್ರೋಲು ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಮಿಷನ್ನು ಮೇಲೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಅಥವಾ ಎಂಟಾಣಿ ಎಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾರಾಟದ ಕಮಿಷನ್ ಎಂದು ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬೆಳೆದವನಿಗೆ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ನಿಗದಿಯಾಗಿದ್ದ ಬೆಲೆ ಗಿಂತ ಈ ಸಾರಿಯು ನಿಗದಿ ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗಿರುವಂತೆ ಆಗಿರುವ 10-12 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 45-46 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಾರಿ ಮಾಡಿರುವ ಸರಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಸುಮಾರು 39-40 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದರೆ ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೂ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಸಿಟಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಸರಕಾರ ಆದಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲಗಳು ಆಗುತ್ತಿವೆಯೋ ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಸಿಟಿಯನ್ನು ಸುಲಭ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ಸರಕಾರ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಈಗಿನ ಅಭಾವದ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಹಾಯವಾದೀತು. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಲು ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಡಿ. ದೇವೇಗೌಡ (ಹೊಳೆನರಶೀಪುರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಏನು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಆ ನಿರ್ಣಯ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರು ಗಳೂ ಹೈತ್ರ್ಯವರ್ತವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸತಕ್ಕಂತಹ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ಸರಕಾರ ಈ ದಿವಸ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಮಲಗಿದೆ. ಆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಮಲಗಿರತಕ್ಕ ಸರಕಾರವನ್ನು ಹೊಡೆದಬಿಟ್ಟು ಚುರುಕುಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ನಿರ್ಣಯದ

(ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಡಿ. ದೇವೇಗೌಡ)

ಒಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ರೀಟಿಯಂಟೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈಗ ತಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ನಿರ್ಣಯವಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರ ಈ ದಿವಸ ಅಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹುಶಃ ನಮ್ಮ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಇರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಫುಡ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್‌ನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲು ಯಾವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ನಾಯಕರಾದ ಶ್ರೀ ಮಾನ್ ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ದೆಹಲಿಯಿಂದ ಬಂದಾಗ ವಿಮಾನ ನಿರ್ಗಮನದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಕರ್ತರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಹಾರವನ್ನು ಶರವೇಗದಿಂದ ಬೆಳೆಯಲು ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸರಕಾರ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಪ್ರೇಷನಲ್ಲ ಒದಿಸಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಆಗ ಊಹಿಸಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ದೆಹಲಿಯಿಂದ ಬರುವಾಗ ಜೋಬುತುಂಬಾ ದುಡ್ಡನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಇನ್ನಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿದರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣವೆಲ್ಲಿದೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಇದರಂತೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರೆ ಅದರೊಳಗೆ 'ವೇಟ್' ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ಅಹಾರ ನಮಾಸ್ಕರ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ಈಗಲೂ ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಸಭೆಯ ಕಾಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಗೋಜಿಗೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಸರಕಾರವನ್ನು ಚುರುಕುಗೊಳಿಸಲು ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳೂ ಜಡತ್ವದಿಂದ ಇರುವ ಸರಕಾರವನ್ನು ಹೊಡೆದಬೈಸಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹಣ ಎಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಈಗ ಇರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಒರಿಯಂಟೇಟೆಡ್ ಆಗಿರಬೇಕು, ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಲಂಕ್ ಇದ್ದಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಇರಿಗೇಷನ್ ಡೆವಲಪ್ ಆಗಬೇಕು, ಪವರ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಬೇಕು, ರೂರಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಬೇಕು, ಹೀಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಕೋ ಆರ್ಡಿನೇಷನ್ ಫುಡ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರಿಸೋರ್ಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಇಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಇಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಅಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಸಭೆಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳ ಚರ್ಚೆಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಸರಕಾರದವರು ಫುಡ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಇಂದು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಸರಕಾರ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಈ ಸಭೆಯ ಕಾಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಂದ ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನಿನ್ನೆಯ ದಿನವೇ ಇಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದ್ದರು. ನಾನೂ ಕೂಡ ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸರಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಏನಾದರೂ ಸರಿಯಾದ ವಿವರಗಳು ಬರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅಶಿಸಿದೆ. ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ಸಲಹೆಗಳು ಬರಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಆಸೆಯಿಂದಲೂ ಬಂದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಒಂದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನೆ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿರುವ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಅಲೂರು ಹನು ಮಂತಪ್ಪನವರು ಮೈಸೂರು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿವಿಜ್ಞಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಎಸ್ಟಾಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಾಗಿ ಸುಮಾರು 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇಂತಹ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾದರೂ ಏನಿತ್ತು? ನಮಗೆ ಹೃದಯ ಕೊರತೆ ಇರುವಾಗ ಒಂದು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟಿಗೇಷನ್ ಸರ್ಕಲ್ ಮಾಡಿ ಅದರ ಎಸ್ಟಾಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಾಗಿ ಸರಕಾರ ಇಂದು 50 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆಯೇ

ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿ ರೀಆರ್ಗನೈಜು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಈಗ ಕೌಪ್ ಪೋಗ್ರಾಮನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಏಳು ಏಂಟು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕೇಂದ್ರದ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸುಬ್ರಮಣ್ಯಂರವರು ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅದರಂತೆ ಇಲ್ಲೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅದರಂತೆ ಈ ಸರಕಾರದವರೂ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರಕಾರದವರು ಲಘು ಇರಿಗೇಷನ್ ಸ್ಕೀಂಸ್ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಮಾಡಬಹುದು ಎಲ್ಲೆಡೆಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಸ್ಕೀಂನ್ನು ವರ್ಕ್‌ಔಟ್ ಮಾಡಿ ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಆಗಲೀ, ಉಪ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಆಗಲೀ ಯಾರೂ ಕೂಡ ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ತಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಹೇವಾಮತಿ, ಎಗಟಿ, ಹಾಗೂ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆವರಣದಲ್ಲಿರುವ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಎಷ್ಟೋ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ಹಾಗೂ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನೀರಾವರಿಯಾಗುವ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಇವೆ. ಇವಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಹಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಕಮ್ಮಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸರಕಾರ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಇನ್‌ವೆಸ್ಟಿಗೇಷನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಎಸ್ಟೇಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಾಗಿ 50 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಈಗ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗಕರವಾದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಇದೆ. ಇದು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಆಭಾಷವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬಹುದು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದೂ ಇದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುದುದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ನೀರನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಈಡೇರಿಸಿದರೆ ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾವು ಕೊಟ್ಟ ಭರವಸೆಯನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡದೇ ಹೊದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಈ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 13 14 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು 30 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಭೂಮಿಗೆ ನೀರಿನ ಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬರ್ಚು ಮಾಡಲು ಸರಕಾರ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ವಿಷಾದವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸೂರು, ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಇತರ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೇವಲ ಮೂವತ್ತ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಸುಮಾರು 13 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಏಕೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

3-30 P.M.

ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ 13 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದರೆ—ಅದರಿಂದ ಎಂಟು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಬಾಯಿಂದ ಪರಿಹಾರ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ 13 ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ತಗಲುವ ಆ 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೇ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾದ್ದೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಧೈಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ 3 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. 30 ಲಕ್ಷ ಪಲ್ಲ ದವಸವನ್ನು ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಡಿಪಿಟಿಯನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಣದಕೊರತೆ ಇದೆ ಅನ್ನುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಡೆಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ

(ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಡಿ. ದೇವೇಗೌಡ)

ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಆ ಕಾವೇರಿ, ಯಗಚಿ ಮತ್ತು ಹೇಮಾವತಿ ನದಿಗಳ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯ ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಕಡಮೆ ಬರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಅಭಾವಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ನೀಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಇದೇ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜನರು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರೂ ಸಹಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯಹಾಕಿ ಅನು ಕೂಲ ಕಲ್ಪಿಸಲು

[Mr. SPEAKER in the Chair.]

Mr. SPEAKER.—I do not commit the Government; I only said that the scheme is worth pursuing. Only a Minister can commit the the Government. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಈಗಲೂ ಬರುತ್ತೇನೆ, ಮುಂದಕ್ಕೂ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಆಗ ಆರೋಪಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಡಿ. ದೇವೇಗೌಡ.—ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ರೀಆರ್ಗನೈಜ್ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಈ ವಿಚಾರ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಆರಿವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಎನ್. ಇ. ಎಸ್. ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಫಲಪ್ರದವಾಗಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟದಕ್ಕೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ—ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲಾಖೆಯವರು ಹಳತಕ್ಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಹಾರದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಅದರ ಹೇಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕ್ರಮ ಕೈ ಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೇ ಇದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಗಾಂಜಿ ಎರಪ್ಪ (ದಾವಣಗೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಂಡಿಸುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ತುದಿರತಕ್ಕ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ.ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಹಳ ವಿವರವಾಗಿಯೂ, ವಿಶದವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಮಾತನಾಡಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಜನ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳೂ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಾದ ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ. ಈ ಯುದ್ಧ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರೇನು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೇ ಒಂದು ಕರೆಗೊಟ್ಟರೋ, ಆ ಕರೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನತೆಯೂ ಸಹಾ ಹೇಗೆ ಸರ್ವ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಅದೇ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಈ ಆಹಾರೋತ್ಪನ್ನವನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಕರೆಯನ್ನಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನತೆ ದೇಶದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಾತರತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೋ ಅಷ್ಟು ಕಾತರತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಇಂದು ಒದಗಿರತಕ್ಕ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಲು ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ದೇಶರಕ್ಷಣೆಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದವೋ ಅಷ್ಟೇ ಆಸಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಕಾತ ರತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಶೇಕಡ 80ರಷ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಲ್ಲದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಗಳನ್ನೇನೋ ಮಾಡಬಹುದು ಆದರೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ದವರೂ ರೈತರಿಗೆ ಬತ್ತನೆ ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರಗಳಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಅದಷ್ಟು ಸಾಲದು. ಅದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕೊರತೆಯೇವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಪರಿಶೀಲನೆಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಲ್ಲಿ ಏನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರೂ ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ ಬತ್ತನೆ ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಸಾಲ ವಗೈರಿಗಳು ಆತನಿಗೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಒದಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಜನ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಆ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ರೈತರಿಗೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಏನಾ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಿಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು

ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 5-8 ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಂಥ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಬಹಳವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪದ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಕಡೆಮೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಆಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಬಾಬಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಹಣ ಸ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವೂ ಕೂಡ ಸಫಲವಾಗುತ್ತೆ. ಆದರೆ ನಾನು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ದೇಶಭಕ್ತರಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾರೆ. ಕೆಲವರು ಹಾಗೂ ಇರಬಹುದು, ಕೆಲವರು ಹೀಗೂ ಇರಬಹುದು. ಯಾರು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ನಾವು ಇಂದು ರೈತರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸೀಡ್ ಫಾರಂಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾದ್ದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಗತ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮ ವಹಿಸಬೇಕು; ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯ ಬತ್ತನೆ ಬೀಜವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿತರಣೆಯಿಂದ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತಿ ಜರೂರಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ನಾನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜೋಳದ ಬಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—ಎಕರೆಗೆ 4-5 ಪಲ್ಲಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮದರ್ಜೆಯ ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಬತ್ತನೆ ಜೋಳವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇ ಅದರ ಅಲ್ಪ ಎಕರೆಗೆ 10-15 ಪಲ್ಲ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಇನ್ನು ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಷ್ಟೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ರೈತರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜ ಮತ್ತು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗತಕ್ಕ ಕಾಂಪೋಸ್ಟ್ ಗೊಬ್ಬರವೇನಿದೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲೆಡೆವರೂರುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ತಯಾರಿಸುವಂತೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅದರಿಂದ ಅದೂ ಸಹಾ ಸರಿಯಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ಅಭಾವ ಬಂದಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಉದ್ದೇಶ ಈಡೇರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಒಂದು ವಾರ್ ಪೂಟಿಂಗ್ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗ ನಮಗೆ ಈ ತೊಂದರೆಗಳು ತಪ್ಪಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು, ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಹೆದರಿಕೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಕೂಡ ಕಡಿಮೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸದ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯದೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ, ಆಹಾರದ ಬೆಳೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಒಂದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಷ್ಟೇ ಹಣ ಖರ್ಚಾದರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಸ್ತ್ರೀಗಳು ಇವೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ರೈತರು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲಕ್ಕೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀಮನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬಹುದೋ ಆ ಸ್ತ್ರೀಮನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ, ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸ್ತ್ರೀಮಗಳು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಡೆಯುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆ, ಅಂತಹ ಸ್ತ್ರೀಮಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು, ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನಾ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ (ನಿರಾ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಹಾರದ ಕೊರತೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ 'ಸಂಕಟ ಬಂದಾಗ ವೆಂಕಟರಮಣ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯದೇ ಹೋದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಪರಕೀಯರನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಿ 'ಅನ್ನ ಅನ್ನ' ಅಂತ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಎಂದು ಈ ದಿವಸ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ದುರದೈವ ವರೂಣ ದೇವ ವನವಾಸ ಹೋಗಿರುವಾಗ ಅನ್ನ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಇನ್ನಾವ ದೇವರು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ರಾಜಸ್ಯ ನಟಿವರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ, ರೈತರಿಗೆ ಮಳೆ ಇದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೈಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಮಳೆ ಬರದಿದ್ದರೆ, ಸತ್ತಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ವಚನಭಟ್ಟನಾಗಿ ಕತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದನೋ ಹಾಗೆ ನಾನೂ ಕತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಹಸ್ತ, ಚಿತ್ತ, ವಿಶಾಖಾ ಎರಾ, ಮಳೆ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಗಳೂ ಕೂಡ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಇವತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವ ರೀತಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು? ಬಾವಿ ತೋಡಬೇಕು, ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು, ನಾಲೆ ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಗೊಬ್ಬರ ಹೊಂದಿಸಬೇಕು, ಗುಳ ಹೊಂದಿಸಬೇಕು, ಎತ್ತು ಕೊಡಬೇಕು, ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಧನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಬೇಕಾದಂತಹ ಮೆಷಿನ್‌ಗನ್, ಪೇಟನ್ ಚ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಹೋರಾಡಲು ಹುರಿದುಂಬಿಸುವಂತೆ ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಕಲ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ಏನೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ತಾವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ? ಯಾವುದನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಹಣಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರೆಗೂ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಇಂತಹ ಒಂದು ದುಃಖ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಣ ಹೇಗೆ ಹೊಂದಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂಬುದೇ ಒಂದು ಮಹತ್ವರವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಹಣ ಹೊಂದಿಸಬೇಕಾದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಗಾಂಜಿ ಎರಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದೇ ಇರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಖಾತೆಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಅದರಿಂದ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಪೈರಡಕ್ಷನ್‌ಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿ, ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ, ಪೇಟನ್ ಚ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ, ಏರೋ ಪ್ಲೇನ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ; ಅದೇ ರೀತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ, ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಕಲ್ಪರಂ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಲೈಡ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟುಗಳು ಯಾವುವು ಇವೆ ಅವುಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಲು—ಡಬ್ಬಲೆ ಮಾಡುವುದು ಟ್ರಿಬಲ್ ಮಾಡುವುದು—ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಬರಲು ವಂತೆ ಮಾಡಲು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಏನೆಂದರೆ ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಕೆರೆ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ, ಅನ್ವತ್ಸಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸ್ಕೂಲು ತೆಗೆಯುವುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ರಸ್ತೆ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟುವುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಸಿ.ಡಿ., ಎನ್.ಇ.ಎಸ್. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಅಪವ್ಯಯವಾಗತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಜೀವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಾಡತಕ್ಕ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಲವು ಕಾಲ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಗೊಬ್ಬರ ಇಲ್ಲ, ವರುಣ ಏನಾದರೂ ಮಳೆಗರೆದರೆ ನೀರು ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ನೀರು ಇಲ್ಲ. ತುಂಗಭದ್ರಾ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿ ಅದರಿಂದ ಬಂದ ನೀರನ್ನು ಆಂಧ್ರದವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಮೈಸೂರಿನವರೇ ಅದರ ನಾವು ಆ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ? ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಯಾಗಲಿ, ಇರಿಗೇಷನ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಇಲಾಖೆಯಾಗಲಿ ತಾವು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಆಗಿ, ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆಗಲಿ ಈ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಇಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅಲ್ಲ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. 1947 ರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಾವು ಅನ್ನ ಕ್ಷಾಮಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿರಿದ್ದೇವೆ, ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದೆ; ಆಹಾರವನ್ನು ಧೈರ್ಯಗೊಳಿಸತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಏನಯಿಂದ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತು ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರ ಹಿಡಿದು ತಂದಂತಹ ಹಣವನ್ನು ನೀವೇನು ಮಾಡಿದೀರಿ?.....

MR. SPEAKER.—The Hon'ble Member is taking the bulk of his time which is over for analysing the past and apportioning blame. The Resolution does not relate to that. It is not a no-confidence motion. It would be very helpful if he directly brings into focus what steps he would like the Government to take for improving food production.

SRI C. J. MUCKANNAPPA.—That is what I am trying to do. Experience is a good guide. Our past experience must tell us what we should do for the future. What we have done in the past years must

shed some light as to what we should do to see that production is geared up, how the defects that were experienced are to be overcome and how our officers should implement our principles and policies. ಇವತ್ತು ಏನಾಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಆಲೂರು ಹನುಮಂತಪ್ಪನವರು ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೈನರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕುವಷ್ಟು ಎಷ್ಟು ಕನಸರ್ವ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹಣ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಎಷ್ಟು ದೊರೆತರೆ ಕಾಲುವೆ, ಕರೆ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆಯೇ? ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರ ನ್ನುತ್ಯಾಹ್ನ ವಾದುದು; ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ತಾವು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಎಸ್ಸಿಮೇಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಬರೀ ಫಾರ್ಸ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಣ ಎಷ್ಟು ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಶೇಖರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲವು ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ತಾವು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರದ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೀರಿ; ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸಾಯೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಡೆಲ್ಲಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮೈಸೂರಿನವರೆಗೂ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಗೋ-ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಬೇರೆ ರಾಜಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಎರಡೂ ಕೋರ್ ಆರ್ಟಿನೇಟಡ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ಸ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದ ಇಂಪಿಮೆಂಟ್ಸ್‌ನ್ನು ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಅವರು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಒದಗಿಸದಿದ್ದರೆ, ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗುಳೆ ಬೇಕಾದಾಗ ರೈತನಿಗೆ ಗುಳೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಗೊಬ್ಬರ ಬೇಕಾದಾಗ ಗೊಬ್ಬರ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂಪ್ರೂವ್ಡ್ ಸೀಡ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಏನಾದರೂ ಸಲಹೆ ಬೇಕೆಂದಾಗ ಅದು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತ್ರೇನೆ. ನಾನು ಒಂದು ತರಹ ಬತ್ತವನ್ನು ಅಂದರೆ ರೈನ್ ಪ್ಲಾಂಟ್ಸ್ ಹಾಕಿದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಯವರು ಏಂದು ನೋಡಿ ಅದು ಬೇರೆ ತರಹವು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಜೆ.ಪಿ.ಸಿ. ಸಿಸ್ಟಂ ಎಂದು ಬೋರ್ಡು ಹಾಕಿದರು. ಅದು ಯಾವುದು ನೋಡಿ ಎಂದು ಬಿ.ಡಿ.ಬಿ. ಮುಂತಾದವರನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತೋರಿಸಿದರೆ ಅವರು ಜಪಾನಾ ಮೆಥಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ರೀತಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬಹುದೆಂದು ಶ್ರೀ ಎಂ. ಆರ್. ಪಾಟೀಲರು ಹೇಳಿದರು. ಮೂರು ಮೂಟೆ ಉರಿಯ 5 ಎಕರೆಗೆ ಹಾಕಿದಾಗ ಜೊಂಡು ಬೆಳೆದು ಬತ್ತದ ಫಸಲು ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ರೈತರು ಹೇಗೆ ಬೆಳೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದು? ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಗೆ 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಬರೀ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಲ್ಲಿ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಕೂಡ ದೇಶಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಸಾರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಏನಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ರಾಜಕಾರಣಿ ಬೇರೆ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬೇರೆ, ಜನರು ಬೇರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು, ಭೇದಭಾವವನ್ನು ಮರೆತು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಸಹಕರಿಸಿ ಇಂದಿನ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ. ಈಗ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ದೀಪಗಳಿಗಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆ ಪವರನ್ನು ಐ.ಪಿ. ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ. ಇದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಇದೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಮ.ಬಿ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಾದರೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ತನಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಗದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಐ.ಪಿ. ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಪರಮ್ ಕೊಟ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ದೀಪಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಪವರನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಆಗತಕ್ಕವಾಗಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—Debate is always good if the member is very precise. Does the Member suggest that the lamps, street lights, etc., in villages should be plugged away or stop laying of new lines ?

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—My intention is, rural electrification should be stopped for sometime.

Mr. SPEAKER.—There is plenty of power.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—But, where is the material ? I am suggesting only not to draw new lines and not to electrify new villages.

Mr. SPEAKER.—11 KV or 33 KV line drawn for one pump set can as well light one or two lamps without any extra cost.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—But, what about the material, Sir ? There is no material. By using materials required for electrifying a village, I think, we can service three or four pump sets.

Mr. SPEAKER.—Loop line material is different ; main line material is different.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I know what is a main line, what is a loop line and what is a subsidiary line.

Mr. SPEAKER.—I apologize to the Member.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಹತ್ತು ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಪರ್ ಒದಗಿಸಿದರೆ 30 ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಗ್ರಾಮಗಳವರು ಜೀವನ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ದಿವಸ ಊರುಗಳಿಗೆ ಬೆಳಕಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಎದ್ದುಚ್ಚುತ್ತಿ ಯಿಲ್ಲದೆ ನೀವು ಎಣ್ಣೆ ದೀಪಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಬೆಳಕಿಗಿಂತ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಡೆ ಸರಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಅನೇಕರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಅದಮೇಲೆ ಆಹಾರದ ವಿತರಣೆ ಭರ್ತಕವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಏನು ತಿನ್ನುವವರಿಗೆ ಅದಕ್ಕೊದಗಿಸಲು ಏನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ? ಆಲೂಗಡ್ಡೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಚಿಪ್ಸ್ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ನದವಕಾಶವಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—Member should be fully informed. Government of Mysore is installing 7 ice factories—quick freezing and processing plants—for Fish.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—But, what is the percentage of population that is consuming fish ?

Mr. SPEAKER.—Government has not excluded anybody. Anybody can eat it.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವುದು ಏಕೆಂದರೆ, ಮಾನ್ಯ ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳು ಒಂದು ದಿವಸವಾದರೂ ಬಿರೀ ಪಾಂನ ಊಟಮಾಡಿ ಇತರ ಆಹಾರ ಉಳಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನೇಕ ಜನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ, ಒಂದು ಊಟ ಸಹ ದೊರೆಯದಿರುವವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಧೊಲೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—That co-operation must come from you and me, not from the Government. Among the two crores of people, you and I must co-operate with the Government. I am not a fish eater. I will not eat it ; I will give it to you.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶಾಖಾಹಾರಿಗಳು ಆಲೂಗಡ್ಡೆ ಚಿಪ್ಸ್ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರಿನರ್ವ್ ಮಾಡಿ ಒಂದು ದಿವಸ ಅದರಿಂದ ಕಾಲಕಾಕಬಹುದು. ಸಾಲದಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರವಿದೆ, ಅದರಿಂದಲೂ ಉಪಯೋಗ ತಡೆಯಬಹುದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಈ ದಿವಸ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ, ಎರಡು ಮೂರು ಆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವನ

ಮಾಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನ ಬೆಲೆ ಈಗ 15 ಪೈಸೆ ಆಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೊಳೆಯದ ಹಾಗೆ ರಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನವರಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಎರಡು ದಿವಸಗಳ ಆಹಾರ ಒದಗಿಸಬಹುದು. ಹೀಗೆಯೇ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳು ಕೊಳೆಯದಂತೆ ಕೋಲ್ಕತ್ತಾ ಸ್ಕೋರ್ಪೇಜಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿಗಬಹುದು. ತರಕಾರಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಳೆಯದಂತೆ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಪರಂಗಿಹಣ್ಣು ಕೊಯಲುಮತ್ತೂರಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದು 8 ಪೌಂಡ್ ತೂಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ನಾರ್ಕೈದು ಜನರು ತಿಂದು ಒಂದು ದಿನದ ಆಹಾರ ತೃಪ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿಗಬಹುದು.

4-00 P. M.

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮುಖೇನ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಾಸ್ಥಾನ ದಿಂದ ತರಿಸಿದಂಥ ಕಡಲೆಯ ಗತಿ ಏನಾಯಿತು? ರೈತರ ಹತ್ತಿರ ಪಲ್ಲ ಒಂದಕ್ಕೆ 44 ರೂಪಾಯಿ ಗಳಂತೆ ಕೊಂಡಂಥ ಬತ್ತ ಏನಾಯಿತು? ನಹಕಾರ ಸಂಘಗಳವರು ಈ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳಗಾಂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 78 ರೂಪಾಯಿ ಪ್ರಕಾರ ಮಾರಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥವರ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕ್ರಮವೇನು? ನಹಕಾರ ಸಂಘಗಳವರು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, 42 ರಿಂದ 44 ರೂಪಾಯಿ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಂಡ ಬತ್ತವನ್ನು ನನ್ನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ 78 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೃದಯವೇದನೆಯಾಗತಕ್ಕ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸಿರಾ ಮತ್ತು ಹಿರಿಯೂರು, ಎರಡು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮೂಟೆ ಬತ್ತವನ್ನು 44 ರಿಂದ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಕೊಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ, ಮೂರು ಲಕ್ಷ, ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಹೀಗೆ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಮಾಡಿ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಮಾರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪ್ರೀ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮುಖಾಂತರ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸಬೇಕು, ವಹಿವಾಟು ನಡೆಸಬೇಕು, ಚಿಲ್ಲರ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಬೇಕು, ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಭದ್ರವಾದ ಹತೋಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಎನಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

1959ರಲ್ಲಿ ದಿವಂಗತ ಪ್ರಧಾನಿ ನಹರು ಅವರು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ! ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಜನ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವವರು ದೇಶದ 45 ಕೋಟಿ ಜನಗಳ ಅನ್ನದ ಕತ್ತನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಆಹಾರ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕು, ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಸ್ಟೇಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಈ ಕೆಲಸ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವು ಹೇಳುವುದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಏಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ಇವತ್ತು ಆಹಾರ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಕೂಡ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ರಾಹೋರ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಲ್ಲಿ, ಸುಯಾಲ್‌ಕೋಟ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಂಥ ಜೀವಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ವಾಹನಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಗಾಂಧಿನಗರದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ತಿಳಿಯದು. ಆಹಾರ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ರಚನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುವಾಗಲೂ ಮತ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೂ ಇದ್ದ ಸಂಬಂಧ ಕಡಿದು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆಹಾರ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಹೊರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಗೋ-ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಬೇಸಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri S. S. KOLKEBAIL.--I rise to support the resolution moved by Mr. D. M. Siddaiah. The resolution moved here must have reached the ears of Lord Devendra. To-day we got the rain in Bangalore. Anyway, the war waged by Prkistan has done something good in various sectors. The country is united as one. America at the instance of Pakistan has refused to give us food.

Mr. SPEAKER.—Does the member mean that America refused or delayed the food supply ?

Sri S. S. KOLKEBAIL.—American Government refused to give food. Several members have said about this. It is stated by almost all the members that something has to be done for the poor cultivators. But the Government either for taking up some big schemes or for some other reasons have not taken adequate steps to ameliorate the conditions of the ryots in the grow more food schemes. This scheme was just introduced during 1943 during which time the World War II was going on. During those years nothing was done by the then British Government because there was not much co-operation by the people. Again after the Constitution came into existence, the Government of India appointed a Grow More Food Committee. That Committee was presided over by Sri V. T. Krishnamachari and it submitted its report. This Report of the Committee was pigeon-holed and no action was taken. The recommendation of the Committee was that Minor Irrigation must be given top priority, I. P. sets should be supplied, loans must be given and fertiliser factories must be started. But to-day we find there is dearth of electricity, I. P. sets, fertilizers and seeds. I feel that we must fight this on war footing. With regard to the electricity there is abundant supply now. I am only concerned with my district. The water is available at the lowest level. It is only in South Kanara that the water is available at the lower level.

Mr. SPEAKER.—Why not in North Kanara ?

Sri S. S. KOLKEBAIL.—In North Kanara also there is water available at the lowest level because they are coastal Districts. A number of tributaries are there to rivers. There are not only 21 rivers, but also 500 to 1,000 tributaries are there. So, there is abundant scope for tapping water.

Mr. SPEAKER.—Some Hon'ble member was suggesting that the water that is available at the lowest level is more useful in other districts than water at a higher level in South Kanara and it is easily utilisable.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—We can get the water in abundance at the coastal districts, but not in other Districts.

Sri B. D. JATTI.—The water that is available in other Districts can be utilised and much more results can be obtained than in coastal areas because the nature of the soil is such. We can doubly grow the food grains in other Districts.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—We are growing three crops. My name 'Kolkebail' means three crops. So, we are regularly growing three crops. The ryots of the coastal Districts are asking for facilities for minor irrigation. We are spending and have to spend crores of rupees on this. The minor irrigation scheme was being investigated for the last 15 years. I think the investigation is not yet completed.

From 1962 onwards I have been asking to give 15 to 20 vented dams; 1962 was over; 1963 was over; 1964 was over and now 1965 is completing; yet not a single vented dam has been constructed.

Mr. SPEAKER.—The Member is thinking that he is asking for certain things in the course of a Budget Debate. But the resolution deals with all possible expansion; so let him ask for something more.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—What I say is if only we execute minor irrigation schemes instead of spending crores and crores of rupees on building major irrigation projects—I do not oppose it—we will get results immediately; suppose a vented dam is put up; we can raise first, second and third crops; not only we can double the production, but we can treble the production. For example, in my own constituency, there are 63,000 acres of cultivable land; first crop only is grown in that; second crop drops down to 9,000 acres; third crop drops down still to 6,000; the reason is dearth of water, dearth of power and dearth of I.P. sets. If these are available, then crops can be grown on more acres. That particular fact must be impressed upon the Government. The Central Food Department representatives came the other day to our place and they were flabbergasted to see that in the months of April and May, people were lifting water from the river and raising paddy crop. So, if only the Government were to help us with power and I.P. sets, our food production will not only double up but treble up. The Hon'ble Member **Srimathi Nagarathnamma** and another have stated that it is really very difficult to get power. I endorse every word she has said about it. In my area, 112 raiyats have deposited money to get power and I.P. sets and they had installed pumps in 1963 but they could not get power till 1964. Then I issued an invitation saying that the Chief Minister will inaugurate the pumpsets. Then the entire Board officers rushed to the village and they gave us power to some of the I.P. sets.

Mr. SPEAKER.—All this should not be disclosed on the floor of the House, that the member managed to issue invitations and got power, etc.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—I am pointing out the difficulty that the raiyat experiences even to get power for I.P. sets. On account of these I.P. sets which were inaugurated on 13th December 1954 about 250 quintals of rice had been raised in the third crop, i.e., between February and May. If this kind of encouragement is given to raiyats, I am sure our food problem can be very easily solved. In this connection, of course, everybody talked about other amenities which the raiyats should be given by the Government. But I am going to confine myself to fisheries. Most probably all others who talked are all vegetarians. The ready-made non-vegetarian food is in the Arabian sea. Our fishing area in Mysore State is 10,000 sq. miles but our fishermen fish in about 800 sq. miles both in North Kanara and South Kanara. They are not supplied with mechanised boats or marine nets or any machinery which would preserve fish just like in Japan or any of the other facilities in spite of the crash programme which the Central Government is ready

(SRI S. S. KOLKEBAIL)

to sponsor for the benefit of marine States. The Government has to consider this aspect seriously. There are 3 lakhs of fishermen in the shores of Mysore State.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is talking about ancient past. The boat-building capacity of Mysore State has gone up to the level of 350 a year from about 10. That is something which goes to the credit of the Government.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—All those schemes we find only on paper. But in actual implementation, whatever the scheme which the Government has propounded at the Secretariat level has not reached the common man. This is the categorical statement I am making. The fertiliser, or loan or implements never reach the people who grow food or catch the fish. That is the difficulty. This is on account of the red tapism or some other difficulty which we experience at the lowest level. When we go to our constituency, we find nothing there. Though fishermen can get so many things, we find nothing there. That was what I was just trying to impress on the Government.

Mr. SPEAKER.—Supposing what the Hon'ble Member calls as paper-schemes, are all implemented and some more schemes are taken up, will the Member be satisfied?

Sri S. S. KOLKEBAIL.—Not only myself; the entire country will be satisfied. The other day the Prime Minister was telling that not an inch of land should be left uncultivated.....

Mr. SPEAKER.—Having dealt with fish, the Hon'ble member may deal with poultry.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—Even under the crash programme, poultry has not been included at all. We have to pay 30 paise per egg. Formerly, we were getting one for 6 or 7 paise. Today on account of dearth of either poultry or on account of feeding cost, in my own village, I find the price is 30 paise per egg. If this were to continue, it will be very difficult to enhance our calories. Now of course they are having 3,000 calories per day. But I am afraid whether we are getting even 1,200 calories is a debatable point. With regard to piggery, there is vast scope. I think in Bangalore only they are just giving some encouragement. In villages where there is vast scope, no encouragement is given. I request the Government to see that necessary encouragement is given with regard to piggery. So, my appeal to Government in order to step up food, is to give us minor irrigation facilities and I.P. sets and electricity. Of course my friend Sri Muckannappa said rural electrification is not necessary. But without rural electrification, I.P. sets cannot work and so that is necessary.

Another matter of importance is, last year the price of paddy was fixed by Government at Rs. 49 per quintal in South Kanara district. This year, I think most probably after seeing that the raiyat is given all the necessary incentive to grow more food, Government has reduced from Rs. 49 to Rs. 39 per quintal. This will retard the grow

more food campaign. If the raiyat is to be encouraged to grow more food, he must be given all the price support. That is what is done in America. Not only they are giving price support to the farmers but they even asked them not to grow and they offered some money compensation also for that. They have so much of abundance of money and grain, whereas, we are having scarcity. If the raiyat has to grow more, let the Government subsidise and the raiyat should not be made to suffer. The price of one quintal of ragi is fixed at Rs. 50 whereas one quintal of paddy is fixed at Rs. 49. This will cause great hardship to the raiyats of South Kanara, Shimoga and Coorg Districts, because we are the people who eat mostly boiled rice...

Mr. SPEAKER.—Everybody eats rice only after boiling.

Sri S. S. KOLKEBAIL.—I am making a difference between rice and boiled rice.

Mr. SPEAKER.—Does anybody eat raw rice or after boiling it?

Sri S. S. KOLKEBAIL.—I mean par-boiled rice, Sir. It is boiled paddy. I wanted to say that the price of paddy has to be fixed in such a way as to give some encouragement to the raiyat. That will also help the production of more food in South Kanara and other malnad areas.

Sri ANNA RAO GANAMUKHI (Afzalpur).—Sir, I support the resolution, inasmuch as it is a very important and urgent resolution which will have to engage the attention of the whole country. Here the resolution says that the Government should take all measures to step up food production. I do not know whether we can take measures to step up food production unless the plan priorities are re-ordered and unless we slash the expenditure on other measures. Unless that is done, Government cannot take any effective steps to step up food production in the State. I should say Sir, the State Government and the Central Government are very much dependent on the Planning Commission and unless the Planning Commission takes note of the emergency conditions in the country and prepares a crash programme so that it may be adjusted in the State plan year after year unless that is done, the State Government also cannot take any effective action. The problem is so big, it is very difficult to tackle this unless sufficient finances are made available to the Departments. Here in our Government one Minister deals with food, another Minister deals with agriculture, and a third deals with finances and a fourth deals with land. These are inter-related problems. If the agriculture Minister grows more food, the Food Minister can distribute more. Otherwise, he will be helpless. Therefore, I should say to tackle this problem effectively, agriculture and food should be combined in one Minister so that both portfolios can be tackled effectively. It is not with any other view that I suggest this, but with a view to step up food production. This has to be done.

Now Sir, we are much dependent on foreign food and our plan also is very much dependent upon foreign aid. The Government of India and all the State Governments have opened their eyes and agriculture, I

(SRI ANNA RAO GANAMUKHI)

think, has been given top priority, second only to defence. Therefore, and so it is that we have to concentrate our energies on this. The American Ambassador has said that about 60 per cent of the wheat eaten in this country comes from America and he has at the same time said that it is 15 per cent of the wheat production of America. We can see what a tremendous problem it is for all of us. Though it seems that food deficit in India is only 8 to 10 per cent, the people are living on marginal subsistence level. Therefore, if we tell them to tighten their belt, it will be at the risk of their lives. Therefore, I think as some Hon'ble Members have suggested that we must slash or cut other programmes such as road-building, construction of buildings, school buildings—all these programmes should be slashed and money provided for agriculture. Now, Sir, our lands are so de-fertilised that the fertilizer has become very important. In India one acre can grow 1000 lbs per acre, whereas in Egypt they grow about 3,000 lbs per acre, in Japan they grow 3,500 times per acre, in China 2,400 lbs per acre and in U.S., it is 2,000 per acre. This is the difference between these countries and ourselves. So, if this gap has to be bridged, then we have to take up many programmes. For instance, as far as fertilizers are concerned, I should say that we are only applying 2.11 lbs per acre, whereas if we take Japan, they are putting 200 lb per acre. That is the difference. Unless we establish more fertilizer factories in the country, I do not think any agriculturist or agriculture can make any significant improvement in this field. Because it is said in USA the fertilizer companies tell the agriculturist: 'one dollar worth of fertiliser will bring you 3 dollar worth of crops', and the agriculturist in America knows it fairly well that certainly one dollar worth of fertilizer will bring him 3 dollar worth of crop.

Whereas, in our country, I think we are not doing much in this direction, nor do the agriculturists know how to apply the fertilisers. In Russia, Lenin once said that Communism is Soviet Power plus electrification of the whole country. And, Mr. Krushchev once quoted it and then said, if Lenin was alive, he would have said that Communism is Soviet Power plus electrification of the whole country and plus chemicalisation of agriculture. Unless an agro-chemical service is constituted, I do not think we can make any significant progress in this direction.

4-30 P.M.

Our agriculturists do not know what the soil definitely consists of and what are the good seeds. Our community projects, if I may be permitted to say so, are simply bogus. They are sending only paper statistics to the State, not only to the State, but also to the Centre they are supplying bogus statistics. Everything is in paper. There are Panchayat Production plans. When I participated in the taluka and district development meetings, I found that they did not know what it was. It is only the gramsevakas who prepare the statistics and send

them. The Gram Panchayats do not know anything. If this is the condition, then I think we should not rely upon the paper statistics, but should take active interest in stepping up food production.

As far as prices are concerned, let me state that the purchase price fixed does not provide an incentive to production. But it has a disincentive effect on the agriculturists. If we take industry, we see that they have the National Productivity Council. They advise the industries how to produce and how to increase industrial goods, whereas there is no such council for agriculture. There is the Tariff Commission which looks after the incentives to the industries. All possible help is given to the industries, whereas agriculture is neglected, and there is no one to look after it.

To give incentive for more production, I would say that all marginal lands which have been brought under the plough should be given land remission for at least five years, so that the farmers who cultivate such land may invest more money on those lands. Unless it is made an attractive proposition, the farmers cannot do much in this direction. I would therefore urge upon the Government to give this remission to the agriculturists.

As far as prices are concerned, there is the Agricultural Prices Commission. At least when the prices of steel, cement or sugar are fixed, the producers of such commodities are consulted as to how much price should be fixed for their products. They ask them what their labour charges, and wages are, what the labour Bill would be, what the capital invested was, what should be the depreciation that should be allowed and many other things. But, as far as agriculture is concerned, who fixed the prices—we do not know. The agriculturist is never consulted. This is the condition of the agriculturists. If we have to bring about parity with the industrial prices, there should be a spurt in prices of cash crops and food crops. Thus we will be providing much incentive to the farmer. I therefore suggest that the farmer should be treated on a par with the industrialist.

Increasing the growth of output is the *sine quo non* with food stabilisation on the supply side; and reduction of the rate of money supplied to the people is *sine quo non* of stabilisation on the demand side. Unless both these things are integrated or co-ordinated, I do not think that we will be successful in this matter.

Lastly, I should like to say that a well-trained fieldman in scientific agriculture should supervise the agricultural operations in an area of 5,000 acres at least. He should see that the right kind of seed is chosen, the right kind of fertiliser is applied. He should see whether the sowing operations are done correctly. All these things have to be supervised by this well-trained fieldman in scientific agriculture. Unless this is done, we cannot do anything. For all these things we require finances. For every five thousand acres, one agricultural depot should be established where the farmer can have manure, good seed, implements and everything that he needs.

(SRI ANNA RAO GANAMUKHI)

Lastly, I should say that like the Coffee Board, we must establish or constitute boards for rice, for jowar and for wheat. Just as the Coffee Board does, these Boards should work out the costs, supply the manure and fertilisers and advance money to the growers, and then acquire the whole production and dispose of it.

Sri B. D. JATTI.—Commodity Boards.

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—Whatever the name may be, it does not matter. Just on the lines of the Coffee Board, if we establish boards, one board for rice for the whole State, one board for wheat for the whole State, one for jowar, I think we will be doing some justice to the agriculturist. If the Agricultural Prices Commission sits in Delhi and works out the figures, how can it help the agriculturist. I do not know how they work out. Even the Central Statistical Organisation has stated that agriculture is not a paying proposition. On the other hand it is stated that no profit can be eked out of agriculture. This Agricultural Prices Commission, however expert it may be,—I do not know whether they have consulted any agriculturists. Every one gives importance to agriculture. But the man behind the plough is neglected.

I would now like to stress upon one aspect of agriculture and I request the Government and especially the Hon'ble Minister for Agriculture to examine it. It is with regard to soil testing laboratories. The soil testing laboratories are not found in any district headquarters. One soil testing laboratory is there and so many samples are sent to it, so that they are pending there for years. Is it correct for the Government who want agriculture to improve not to start soil testing laboratories in each district headquarters. For every five acres, one sample is necessary to be tested. If one sample is sent for every five acres to the Central Laboratory, it will take more than 25 years to test the soil mechanism in the entire State. Therefore, we must have soil testing laboratories at every district headquarters.

AN HON'BLE MEMBER.—For each taluk?

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—When we have not one at each district headquarters, what is the use of saying for every taluk. At least, one such laboratory should be established at each district headquarters.

† Smt. V. V. MIRJANKAR (Kumta).—Mr. Speaker, Sir, let me first congratulate the Hon. Member for having brought this Resolution before the House which has not only opened the eyes of the public but also the Government to know the actual position and I render my full support to the resolution. Many Hon'ble Members who have participated in the discussion have brought to focus the problems that are facing the State in the field of development of agriculture and have suggested ways and measures which will help in achieving self-sufficiency in food production. After all, this is not a great and difficult task to achieve, provided proper understanding exists between the government machinery, the public as well as the agriculturists.

No doubt, Sir, at the production front, steps should be taken to see that food production is put on a war footing but at the same time, it should not be neglected to see that developmental machinery at the taluka level, district level and the Secretariat level should be geared up and geared up to the best extent possible. From the earlier speeches of several Hon'ble members, I have observed that there is inordinate delay in sanctioning loans. I also support this view. It is my experience in my area that the works started in respect of irrigation wells, could not be completed for non-sanction of funds in time and thus putting the agriculturists to heavy losses. Such of the works which would give yield in short-term should be given priority. Sir, one of the Hon'ble members was highly opposed to the rural electrification. But, Sir, I would like to say that the experience that we have gained in the district of North Kanara is, in the year 1962 the first K. V. line was drawn and we are now in 1965. As soon as the town was electrified, the response from the agriculturists was very good and many came forward with their deposits and applications for electric pumps. I am sorry to say, except for domestic lighting, I do not think our Government has given any encouragement in this regard. The priority that was given formerly to pump sets is slowly drifting away and the Board has put forward a plea that why not include electrification also? This is rather confusing and I hope that priority will be given to electric pump sets. I hope, these people will get power as early as possible.

Sir, I do not want to say much about fertilisers and the methods adopted in cultivation because I do not want to take much time of this House nor do I like you to ring the bell. (laughter). But, I want to say that at the consumer level also stricter measures are adopted to avoid wastage of food. The Maharashtra and other Governments have imposed a ban on parties like marriages and other occasions with regard to the number of invitees and the food to be served on such occasions. I do not know why our State is lagging behind in enforcing such a ban on such occasions. I am sure the programme to educate people to change their food habits also will be taken up.

I would like to say here as was pointed out by Sri Kolkebail that fishery industry has not been given due importance. Though the Speaker was good enough to bring to our notice that seven crash programmes are sanctioned, I am sorry to see that not one has come to our district.

Mr. SPEAKER.—It is in the second instalment of the crash programme; first instalment—65 lakhs, second instalment—17 lakhs one at Bhatkal and another at Krishnarajasagar.

Smt. V. V. MIRJANKAR.—Out of the seven, there is none in my district.

Mr. SPEAKER.—There must be electricity in such parts.

Smt. V. V. MIRJANKAR.—But, Kumta, Honnavar and Bhatkal, all have electricity. The one that was intended to be started at Bhatkal has not yet been commissioned.

(SMT. V. V. MIRJANKAR)

As regards fishery, the procedure adopted in sanctioning mechanised boats is a lengthy one which involves much delay than expected. I suggest to decentralise the Board and to see that the District Superintendents are empowered to recommend the applications directly to the Director. There are 100 or 150 applications pending for the last two years and none of them have been sanctioned and neither the mechanised boat or engine has been given. That has been our experience in the past. Today we are seeing schemes on the papers. Let not the schemes be on the paper only. We should show by action that agriculturists can take advantage of this scheme. Let no time be wasted by making him to run from office to office, from B. D. O. to Deputy Commissioner and again from Deputy Commissioner to B. D. O. I may mention for the information of the House that cases in respect of land improvement loans are pending for the last three to four years. A little initiative on the part of officers concerned would have avoided this delay. Today papers are returned to the Taluks, from B. D. O. to Deputy Commissioner. And again if any queries are to be made, I would request the department concerned to see that they are made at a time and in a proper way so that papers need not be unnecessarily delayed. It takes a long way from Bangalore to taluk place. What I would request is, as some members suggested that stern measures should be taken against the blackmarketeers and hoarders, such measures should be taken against such officers also who directly or indirectly are responsible in delaying the matters.

Thank you.

† Sri L. B. BIRJE (Khanapur)—[MARATHI]

† Sri M. Y. GHORPADE (Sandur).—Sir, as repeatedly suggested by you, I shall confine myself to a few practical suggestions without going into any long-term aspects of agriculture.

5-00 P.M.

The first question is, who says that our farmer does not know or is not willing to adopt new methods. My contention is, give him power, water, fertilizer, seed and insecticide and he will certainly deliver the goods. I say this out of my practical experience on my own farm at Sandur where during this season it has been possible to grow as much as 20 quintals of jowar per acre by following the recommended methods of agriculture. What I am trying to suggest is that, based upon my practical experience, it should be possible to grow the same quantities in some of the fields having the same facilities. What I am suggesting is a special crash programme for Mysore which I would describe as an intensified integrated programme of production, purchase and distribution. Let us select such people who are in an immediate position to grow this much quantity of foodgrains in each taluka having such facilities. Tell them that if cultivation is as per this ideal programme, we will give you 150 rupees worth of seeds and 100 rupees worth of

fertilizers. Supposing they do this, we shall enter into an agreement with such farmers. We shall put in a condition that if he is supplied with 250 rupees worth of direct assistance, he should return Rs. 500 worth of grain at Government rate. Then, I submit that we will be able to make the maximum use of the limited fertilizer capacity. I want to say on the Floor of the House that there is such an extreme shortage of fertilizers that blackmarket is going on in it. So, there is great need to make the maximum use of whatever little is available. What little is available should be committed as first priority on such a programme. If that is done it will be easy to produce more.

After all, if you do 500 acres in a taluka, 500 acres growing 20 quintals per acre, even if half of it is taken as the production, we will be able to produce 5,000 quintals. These 5,000 bags are sufficient to feed that taluka. In my taluka at Sandur with 500 Bags which we stocked at harvest time we have been able to introduce informal rationing for a population of 50,000. Every family has a ration card guaranteeing half a kg. per head per week for a period of 10 weeks which is approximately the lean period. If we can do this in Sandur, why can't we do this for a taluk with a population of 5 lakhs. It will require 5,000 quintals which may be got from 500 acres. It will serve as an example to the rest of the taluks and it will make a tremendous impact on everybody. This is an immediate programme. These 500 acres can also produce the required quantity of seed. This is not asking too much of the Community Development. After all, if each V. L. W. enlists the support of 4 to 5 cultivators i.e. 10 to 20 acres in his circle, it is possible to achieve this programme. If the Community Development staff is not in a position to do even this much, then naturally the country will think of scrapping such an institution. Therefore, this is a positive suggestion and I appeal with all the strength at my disposal to immediately start on this programme. If this is taken up all over the country, we can do away with P. L. A. 780 on which we have to lean very heavily for our food requirements. This is something which we have implemented in Sandur successfully and so this is feasible and can be done elsewhere also. Take a taluk with a population of 1 lakh. It requires only 50,000 kg. per week i.e., 500 bags per week. For 10 weeks it comes 5,000 bags. If you have to purchase at Government rate, it will require Rs. 2½ lakhs. If you take this much loan from the co-operative finance, it will solve the problem in a particular taluk. This can be done throughout the State. This is my major suggestion and I do hope that when the Ministers reply they will say something for or against it.

Then, I would say that power is a very crucial input. There has been very considerable discussion on the Floor of the House on power. I am one of those who believe that if the Government makes up its mind, it is possible to supply power to all the villages of the Mysore State by the end of the Fourth Plan. I would like to say that in the State of Madras to-day there are 2.5 lakhs pump sets.

Mr. SPEAKER.—The difficulty is not about pumpsets and energy, but of line material and equipment.

Sri M. Y. GHORPADE.—I will come to that. Out of a total of 4.55 lakhs pumpsets in the whole country, 2.5 lakhs pump sets are in Madras. They did not have a magic wand for achieving it. What they did was in the previous two plan periods they invested whatever they had in distribution and drawing lines in the rural areas which no other State had done. Let us accept that. It is only a question of investing in materials to draw the lines and I am suggesting that the topmost priority should be given to them. After all, what is required is only poles and aluminium wires and this can be had easily. I consider the argument about feasibility as absolutely bogus. There are 350 pumpsets and the average consumption is 4,400 units. For putting up 350 pumpsets it works out to Rs. 70 per H. P.; to the Electricity Board it would not work out to more than Rs. 60 per H. P. Whereas it costs Rs. 600 here, in Madras it costs only Rs. 300. What is urgently required is to draw the 11 K.V. main lines and the rest of the things will follow. As I have no time, I do not want to go to further details about this.

Next I come to fertilizers. It is a very crucial input. All that we get is only about 15 per cent of our actual requirement. It would be interesting to know that the price we are paying for fertilizers is twice as high as the price in the U. K. and the U.S.A., but the per acre consumption of nutrients in this country is 1/90th of Japan and 1/150th of Netherlands. From this you can see the deficiency in fertilizer. What is immediately needed is to put up a number of fertilizer factories to make up the deficiency and in the meanwhile whatever little fertilizer is available should be used on a priority basis for the programme which I have already indicated, namely, for intensive integrated production, purchase and distribution.

Then one word about hybrid. Hybrid seeds have been a great success. If the Government could arrange for hybrid seeds for jowar, maize and bajra in every block in the next season it will make a perceptible impact in food production. There is also hybrid seed in wheat. The much publicised Mexican wheat we do not seem to have received in Mysore yet. But at least immediate arrangements should be made to supply hybrid seeds of maize, bajra and jawar to all the Blocks by next season.

Then every block should be supplied with atleast one bore-well-unit on a priority basis so that it can go on digging bore wells. They should also be given a tractor unit. After all, we are giving tractors to individuals on higher purchase basis and so why not we give it to every block one unit each so that they could hire it to the cultivators?

Then Dairy, sheep, poultry and piggery also should be developed. This has been neglected so far and no beginning has been made in this direction. A specific limited beginning should be made in one or two blocks in each district, and there should be intensive activity in the direction of dairy, sheep, poultry and piggery development and also the growing of the stuff required to maintain these.

These are the suggestions I wanted to make. As my time is up, I would like to conclude by once again reiterating that in each block there should be an intensive integrated programme of production, purchase and distribution so that it will solve the problem of production and distribution in the taluk. We should apply all the available fertilizers for production purposes. Such a programme will enthuse the people and will serve as a first class demonstration and it will activate the community development staff which today is threatened with extinction for lack of programme. It will also activate and bring about a dynamic approach to the panchayats and co-operatives. If this is done, we would have done a good job.

Mr. SPEAKER.—Now I have got a list of 27 members of the Congress Party and 9 members of the Opposition Parties left over. I would request these members to put themselves in my position and guide me as to how I can solve this problem. In the meanwhile Sri G. N. Patil will speak.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎನ್. ಪಾಟೀಲ್ (ತಾಳೀಕೋಟೆ).—ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ನನ್ನಯ ದಿವಸ ಮಾನ್ಯ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ಮಂಡಿಸಿದ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಯಾವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಣಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪನ್ನದ ಸಲುವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀರು, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ, ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರ, ಔಷಧ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೆ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಆಧುನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಗಮನದಲ್ಲೂ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ಯಾವ ರೀತಿ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಯಾವ ವಿಧವಾಗಿ ತರಬೇಕು, ಎಲ್ಲೆಂದೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಈ ದಿನ ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದಲ್ಲೇ ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸೇರಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ವಿಚಾರ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ಅಥವಾ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅಂದರೆ ಅನ್‌ಪ್ರೋಡಕ್ಟಿವ್ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಕೆಲಸಗಳೇನಿವೆ ಅವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ರಸ್ತೆ ನಿರ್ಮಾಣ, ಸೇತುವೆ ಕಾಂಪೌಂಡು ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಕೆಲಸ—ಈ ಬಗೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಹಣವನ್ನು ಒಕ್ಕಲುತನದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುತನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಖಾತೆ ಯಾವುದೆಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಖಾತೆ. ಈ ದಿವಸ ವ್ಯವಸಾಯ ಖಾತೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸದರಲ್ಲೆಯೇ ಇದೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವುದೇ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆ ಅಫೀಸರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅವರ ನೇಮಕವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಅಫೀಸರೇ 2-3 ಅಫೀಸುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಂದ ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಆಗಲೇಕೆ ಮಾಡುವುದು ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ಮೊನ್ನೆ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ನೇಮಕಗಳಾಗಲಿವೆ ಎಂದು ವರ್ತಮಾನ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಯೂನಿಟ್ ಇತ್ತು. ಈ ದಿವಸ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲೆಂದೆ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕಾರಣ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 3 ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳಿವೆ, ಹನ್ನೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಡಿಕೆ ಬಂದಿವೆ, ಅವರಿಗೆ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಅಫೀಸರರಿಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೆಲವೊಂದು ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಲಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಎರಡು ಮೂರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಬಂದು ಬಿದ್ದುವು ಏತಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತಿವು ಎಂದರೆ

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಪಾಟೀಲ್)

ಎಣ್ಣೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ರೈತರು ಮತ್ತು ಬಂದು ಎಣ್ಣೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ರೊಕ್ಕ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇರಾಖೆಯವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಕೊಡಿರಿ ಎಂದರೂ ಸಹಿತ ನಮಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ, ನಾವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ನಡೆಸುವ ಡ್ರೈವರ್ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಹಿತ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಹೊಡೆಯುವ ಸೀಸನ್ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಈ ರೀತಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ದೊರೆಯದೆ ವಷ್ಠವಾದರೆ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಇರಾಖೆಯವರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಅವರಾದರೂ ಅದನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲರು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಮುಢೋಳ್ ಮತ್ತು ಜಮಖಂಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳವರು ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಬೋರಿಂಗ್ ಯಂತ್ರಗಳು, ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಿನ ಗಾಣಗಳನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರು ಹಾಕಿದಂಥ ಕಿಮ್ಮತ್ತನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ತಿರುಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಅವುಗಳ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಹಣವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಸಹಿತ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿಗಳಿಗಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಸ್ವತಃ ದಲ್ಲರವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗಾಗಲೇ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸರಿಮಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಇವತ್ತಿನ ದಿನ ಸಹೇಳಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಳೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಮಣ್ಣು ಹರಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಬಂಡಿಂಗ್ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುವುದು ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ಬಹಳ ಭಾರವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಹಾಗೆ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಬಂಡಿಂಗ್ ಹಾಕಿದ ಮರು ವರ್ಷವೇ ವಸೂರಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 40-45 ರೂಪಾಯಿ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ 20 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಒಬ್ಬ ರೈತನ ಕಡೆಗೆ ಇದೆ ಅದರ ಭೂಕಂದಾಯ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಕಿಮ್ಮತ್ತು ಈಗ 500-600 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಂಡಿಂಗ್ ಸ್ಕೀಂ ಪ್ರಕಾರ ರೈತ ಹಾಕಿದರೆ ಬಂಡಿಂಗ್‌ದ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದ ಚಾರ್ಜ್ 1,200 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಬಂಡಿಂಗ್ ಸ್ಕೀಂ ಪ್ರಕಾರ ಒಬ್ಬ ಹಾಕಲು ಆಗಿರುವ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕಾದರೆ ರೈತ ತನ್ನ ಹೊಲವನ್ನೇ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಶೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವರು ಒಬ್ಬ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಸ್ತಾಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್ ಚಾರ್ಜ್‌ನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರಮಾಣ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಡಮೆ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಂಥ ಮಣ್ಣು ಸರ್ಕಾರದ ಸಂಪತ್ತು, ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪತ್ತು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮಣ್ಣು ಹರಿದು ಹೋಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನನ್ನ ಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೊಲ ನನ್ನದೇ ಇರಬಹುದು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರದೇ ಇರಬಹುದು. ಅದರ ಹೊಲದಲ್ಲಿರುವ ಮಣ್ಣು ಹರಿದು ಹೋಗಿತ್ತು ಎಂದು ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಣ್ಣು ಹರಿದು ಹೋಗದಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯಾದರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಫಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಒಬ್ಬ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಈಗ ಇರುವ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಸಮಸ್ಯಾರಾಧ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ನಿನಗೆ ದಿನ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯವಸಾಯ ಗಾರರು ಕಾಳು ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಇಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಜನಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೈತರೂ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಖಚಿತಗೊಂಡು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ರೈತ ಮಾರುವುದೇ ಕಡಮೆ. ಅವನಿಗೆ ಬಂದುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಒಕ್ಕಲಿತನಕ್ಕೆ ಬರ್ಚ್ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಉಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬರವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದ

ಸಲುವಾಗಿ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ, ಕಾಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಜನರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸರಕಾರವನ್ನು ಟೀಕಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರನ್ನು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಾರೆ, ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಕತೆಗೆ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರವನ್ನೂ ಬಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಚ್ಯುತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬರು ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತ ಕೂಡದೆ ನೌಕರ ವರ್ಗವಾಗಲಿ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಾಗಲಿ, ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಾಗಲಿ, ರೈತರೇ ಆಗಲಿ, ದೇಶದ ಜನರೇ ಆಗಲಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಈಗ ನಮಗೆ ಬಂದಿರುವ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಯುದ್ಧದ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಲಿ ಅದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಡಿಸಲಿಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕು, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರು ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ 10 ನಿಮಿಷ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Before I call upon another Member, I would like to make one suggestion. It is humanly impossible to give chance to every person. Therefore, I want to place two ideas before the House. One is, that if there is any district which has not been represented by the participants or in other words if any member who has not participated, or if there is any district in which even a single member has not participated, I would like to give chance to that member.

Sri R. S. PATIL.—Belgaum District is not represented.

Mr. SPEAKER.—Where does Sri V. S. Patil come from ?

Sri K. L. SHIVALINGE GOWDA.—Bangalore District, Sir.

Mr. SPEAKER.—I do not have a full grip over this at the moment. The Whips may kindly help me if they please.

The other idea is that all the members who have given names may kindly pass on the points to me and I will pass them on to the Hon'ble Minister for dealing with it, in the course of the reply. Suppose they are made available to me tomorrow ten minutes before we begin, I will try to pass them to the Hon'ble Minister so that they might be dealt with. They should be points which have not been already suggested. In that respect, perhaps, it is a difficult job because Members do not remain throughout the Debate; they come and go as they like.

5-30 P. M.

† ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ (ಗೌರಿಬಿದನೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಂದೆಡೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅಭಾವವಿದ್ದ ದೇಶ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ನಂತರ ನಾವು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ, ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷವವರೂ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗ ಬಡತನ ನೀಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾದ ಆಹಾರದ ಅಭಾವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕಾಣುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ಠರಾವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು. ಇದತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಸೂಚಿಸಿರುವ ಸಲಹೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂದು ನನಗೆ ಬಂದಿತು ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is thinking of implementing something which is to come after the Resolution is passed. The Resolution recommends to the Government to take all the steps. What steps would the member like to suggest?

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ.—ಇವತ್ತು ನಾವು ಹೇಳಿದುದನ್ನು 10 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿದರೆ, ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಏನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಅದು ಇರಲಾರದು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಈ ಸಭೆಗೆ ನೂಚನೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಜಮೀನು ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ 100ಕ್ಕೆ 10 ಭಾಗ ಜಮೀನು ಬೀಳು ಇದೆ. ಅನೇಕ ಜನರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ 100ಕ್ಕೆ 10 ಭಾಗ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಬೀಳು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. 30 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಜಮೀನಿನಲ್ಲೇ ಎಕ್ರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲ್ಲ ರಾಗಿಯಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಮಿಕ್ಕ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಲ್ಲ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಆರ್. ಪಾಟೀಲರು ಹೇಳಿದರು, ಜಮೀನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬಹುದು ಎಂದು. ಆದರೆ ನಾನು ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್, ಸೂಪರ್ ಫೋಸ್ಫೇಟ್, ನೈಟ್ರೋಜನ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ. ಬೆಳೆ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ನನ್ನ ಬೆಳೆ ನೋಡಿದರೆ ಎಕ್ರೆಗೆ 5 ಸಲ್ಲ ಬರಬಹುದು. ಇವತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಗು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಒಂದು ಸಲ್ಲ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು ಸಲ್ಲವನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಎರಡಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿದರೆ ಆಗ ಬೆಳೆಯೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬಹುದು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಜಮೀನಿಗೆ ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ನನಗೆ ಏನು ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಡ ರೈತನಿಗೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದರೂ ಕೂಡಾ ಸಂತೃಪ್ತಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಹೊಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ, ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ರೈತನು 30 ಸಲ್ಲ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ; 100 ಮಣ ಒಣ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಮತ್ತು 5 ಸಲ್ಲ ರಾಗಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್‌ನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಸತ್ಯವು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹುಲ್ಲು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Does this help production? Is it a suggestion for increasing production?

Sri R. N. LAKSHMIPATHI.—Unless they supply chemicals, how can we grow more?

Mr. SPEAKER.—That suggestion has been made by more than one member. He may please come to the next point direct.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ.—ಇವತ್ತು ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ ಮೂಟೆ ಒಂದಕ್ಕೆ 50-55 ರೂಪಾಯಿಯಂತೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಬಂತು? ಅದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಮೂಟೆ ಉಪ್ಪು ಬೇಕು ಎಂದರೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ವರ್ತಕರ ಕೈಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕಾಳಸಂತ ಕೋರರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬ್ಯಾಕ್ ವಾರ್ಕ್‌ನ ಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ರೈತ ಇಡದೆ ಕೆಮಿಕಲ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್‌ನ್ನು ಯಾರು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ, ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ಉಗ್ರವಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಿ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಮೇಲೆ ಉಗ್ರ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ? ಕಾಳಸಂತ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಗುರಿಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದುವ ಮೇಲ್ನೂರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಅತೀ ಬೇಗನೆ ನಿೀಗುವುದು. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ದುರುಪ್ಪಿತದಿನಲು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು

ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆ ಹೊಸವಾಗಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? 12 ವರ್ಷಗಳ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ 44 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ವಂಚೂರು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. 23 ಲಕ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಕೇವಲ 35 ಎಕರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮಿಕ್ಕ ಹಣವು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು? ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಹೊಣೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಯಾರು ಇವತ್ತು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ರೋಪದೋಷ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಠರಾವು ಏನೂ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಾನು ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದೇನೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೋಬಳಿಯಲ್ಲೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಸುಪರ್‌ವೈಸರ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಅವರ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ತೂಬು ಕಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ, ಕೆರೆ ಕೋಡಿ ಕಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದುರುಸ್ತುಪಡಿಸಿ, ಹೊಸ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಪರವಾ ಇಲ್ಲ, ಹೊಸ ಕಾಲುವೆ ತೆಗೆಯದಿದ್ದರೂ ಪರವಾ ಇಲ್ಲ, ಅವರು ನೀರು ಪೋರಾಗದಂತೆ ತಡೆಗಟ್ಟಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹತ್ತಾರು ಕೆರೆಗಳು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿವೆ. ಅವನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟು ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ, ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಾಲ ತಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ತೀವ್ರತೆ ಖಂಡಿತ ಯಾರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಎರೆಕ್ಷ್ಮಿಟಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಯುನಿಟ್ಸ್ ಒಂದಕ್ಕೆ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ದರ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಯೂನಿಟ್ಗೆ 9 ಪೈಸಾ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿ. ಒಬ್ಬ ರೈತನಿಗೆ 31-41 ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲು ಈ ಎರೆಕ್ಷ್ಮಿಟಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ 100 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಕರೆಂಟ್ ಚಾರ್ಜ್ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಐ. ಪಿ. ಸೆಟ್ಟಿಗಳಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಐ. ಪಿ. ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಹತ್ತು ಎಕರೆಯಂತೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿದರೆ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು-ಮುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಎಕರೆಯವರೆಗೆ ಸಾಗುವಳಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಎಕ್ರೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಕರೆಂಟ್ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತರು ಉಳುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೋಟಗಟ್ಟರೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಆಕಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಎರೆಕ್ಷ್ಮಿಟಿ ಚಾರ್ಜ್‌ನ್ನು ಯಾತಕ್ಕ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಬೆಳಗಾಂವಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಗೋಸ್ಕರ 12 ಪೈಸಾ ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಚಾರ್ಜ್ ಏನಿದೆ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ, ನಮಗೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಬಾಬಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಕೆಳಗೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನೀರು ಹತ್ತಬೇಕಾದರೆ ಕರೆಂಟ್ Consumption ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ 9 ಪೈಸಾ ಇರುವುದನ್ನು 3 ಪೈಸಾ ಮಾಡಿದರೆ ರೈತನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಇಲಾಖೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು ಸತ್ತೇನೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯವರು. ಭಾವಿಗಳಿಂದ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅನೇಕ ಭಾವಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ತೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಸಿಕ್ಕದೆ ಭಾವಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ದ ಕಡೆ ಏನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ನೀರು Bore-well ನಿಂದ ಟ್ಯಾಪ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಆದರೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ 82-83 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ಇರಬಹುದು. ಏತಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಉಪವಾಸ ಇರಬ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ದುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರೂ ಏತಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆವೆಂದು ನೋಡಲು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ. ಅದರ ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೇ ಉಣಕೆ ಸಾಲದು. ಅವರೂ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಆ ಮುದುಕನಿಗೆ ಏನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇದು ನಾಟಕಗೊಡತನ. ಎಲ್ಲಾ

(ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ)

ಇರಾಖೆಗಳಲ್ಲೂ ಪೋರಾಗುವ ದುಡ್ಡು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಅನೇಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ತೆಗೆದು ದುಡ್ಡು ಉಳಿಸಿ. ಅನೇಕ ಇರಾಖೆ ಪೋರಾಗುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ

ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗಮ್ಮ (ಕಲ್ಬುರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಮ್. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ರೈತರಿಗೆ ಏನು ಏನು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೂ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಡಬೇಕೆಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ರೈತರು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಸಲು ಏನು ಏನು ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ. ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾವಿ, ಕೆರೆ, ಔಷಧಿ, ಗೊಬ್ಬರ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ಏನು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಾವು ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಾಲದು. ರೈತ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅದು ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಬೇಗನೆ ಒದಗಿಸಿದರೆ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ರೈತರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ದುಡಿದು ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಿ. ಈಗ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ರೈತರು ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಅಫೀಸುಗಳಿಗೆ ತಿರುಗಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಲ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಿದರೂ, ಅಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಹಣ ದೊರೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದುಡಿದು ಜೀವನ ಮಾಡೋಣ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಏತಕ್ಕೆ ಸಾಯುವುದು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಭಾವನೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀವು ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ನಮಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಚೀನೀಯರಿಂದ ಏಕತ್ತು ಒದಗಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಹೊಡೆದಟ್ಟಲು ನಮ್ಮ ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ವೈರಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದೊಡಿಸುವ ತ್ಯಾಜ್ಯ ನಮ್ಮ ರೈತರಲ್ಲಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಪರದೇಶದಿಂದ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ತಂದು ಹುಚ್ಚುತಾ ಇದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಭಾವಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ರೈತರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ನಣ್ಣು ನೀರಾವರಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ನಮಗೆ ಭಾವಿಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು ಆದರೆ ಇದುವರೆಗೂ ಒಂದು ಭಾವಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಲಾಶಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ 20 ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡಿ ಜನರಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ದುಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸದಾ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣಸಿದ್ಧಪ್ಪ.—ಡಬ್ಬರ್ ಕಂದಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗಮ್ಮ.—ಡಬ್ಬರ್ ಕಂದಾಯ ಕೊಡೋಣ. ಆದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಲಿ. ಈಗ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಸೊಸೈಟಿಗಳನ್ನು ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ರೈತರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುಡಿದರೆನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ತಾವು ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Tomorrow we will assemble at 8-30 A.M.

Sri B. D. JATTI.—But it will be difficult if there is no quorum. Everybody will try to come but they may not come exactly at 8-30.

Mr. SPEAKER.—May I take it that all those that are present here atleast will undertake to come at 8-30 A. M. so that we may have

quorum? I am suggesting this because it is a very important subject and the reply has to cover every point. If I am informed properly, there will be three Hon'ble Ministers participating in the debate, the Hon'ble Chief Minister, Hon'ble Minister for Agriculture and the Hon'ble Minister for Food. I want them to exhaustively deal with the points that have been raised. I am reserving the last half an hour for allowing questions or clarifications to be sought. If there is time left over, I will allow other members also to participate. Whatever might be said tomorrow by members will be dealt with by the Hon'ble Ministers. Supposing the answer covers all the points, then the time that is spent will have been better utilised. Suppose the Minister forgets or does not deal with it, then questions will deal with it so that it will be more comprehensive and we will have utilised the time to the maximum advantage.

Sri K. V. BYRE GOWDA (Yeshwanthapur).—Nobody from Bangalore District has spoken.

Sri H. R. KESHAHA MURTHY (Gandasi).—What about people who have sent adjournment motions, Sir?

Sri B. J. LINGE GOWDA (Channapatna).—We have not been given a chance.

Mr. SPEAKER.—The adjournment motions have been rejected. They have no value whatsoever. I have said even those names ought to have been included in the list^a submitted by the Whips so that they might be given a chance to speak. I am giving them a chance.

†Sri K. M. DEVAYYA (Periyapatna).—Mr. Speaker, Sir, while supporting the resolution moved by my Hon'ble friend Sri D. M. Siddiah, I would like to give a few suggestions. I do not mean to speak for a long time. The country is passing through troublous times. Pakistan on the one side and China on the other side are giving us trouble and India is placed in a difficult position. We have to be united and there is no doubt, we are united. We are experiencing considerable difficulty on the food front also. Therefore, Government wants, our Prime Minister wants the raiyats to play their worthy roll in the matter of increasing food production. I can tell you Sir, the raiyats are very loyal and patriotic. Even without being told, they will do their very best provided they are given some facilities. Hon'ble Members who have spoken before me have already made suggestions and they have said that for the purpose of grow more food, we want water, electricity, fertilisers, etc.

Mr. SPEAKER.—A representation was made to say that Members from certain districts have not been given a chance to participate. I now find from the list of speakers there are Members from those districts who have spoken. Members from Bangalore District have spoken. Members must verify before saying anything. But certain others who could not speak, I will give them a chance to put questions at the time of clarifications.

Sri H. R. KESHAHA MURTHY.—What about people who have sent adjournment motions, Sir?

Mr. SPEAKER.—Can the Hon'ble Member sit late till 7 o'clock? We have been sitting for longer hours. But I am prepared to sit for any length of time. He must speak to the Whips and come to some arrangement about these things.

Sri B. J. LINGE GOWDA.—It is our misfortune that some members are not at all given an opportunity.

Mr. SPEAKER.—By whom?

Sri B. J. LINGE GOWDA.—Either by the Whips or by the Hon'ble Speaker.

Mr. SPEAKER.—If it is by Whips, I am not responsible. But as far as the Speaker is concerned, if I read out the names that are with me, you will be surprised. I have tried to give a fair opportunity to as many members as possible. One Hon'ble Member says in his chit sent to me: 'I want to go urgently; will you kindly permit me?'. Another Hon'ble Member says: 'please give me priority'. I have to respect the wishes of all persons in the House. Why should not the Hon'ble Members approach the Whips and give their names. We have already exceeded the time allotted for this business. Is it that all the 209 members can speak to their heart's content in four days? I am coming here at 7-30 A.M. if necessary. Try to do something, I am quite prepared.

Sri K. M. DEVAYYA.—There are only four minutes left. I may be permitted to continue tomorrow, Sir.

Mr. SPEAKER.—Tomorrow I will call upon the Hon'ble Ministers.

Sri S. SIVAPPA.—We can meet at 8-30 tomorrow and go on till one of the clock. Further discussion may be allowed for one hour and the rest of the time may be given to the Ministers.

Mr. SPEAKER.—How many will be able to speak in one hour, at the rate of 10 minutes each?

Sri S. SIVAPPA.—Make it five minutes each, Sir.

Mr. SPEAKER.—I have the time analysis here. Many members have taken more time than was permitted. Any way let us see. At the rate of five minutes, we will be able to cover another 12 members. And Ministers' replies will begin at 9-30 A.M. There will be no question for anybody. Then I will have to provide for some reply by Sri D. M. Siddiah the mover of the Resolution under the rules.

Sri M. R. PATIL.—When the Hon'ble Minister is replying Mr. Siddiah may kindly forego his right of reply and make more time available for the members to participate.

6-00 P.M.

Mr. SPEAKER.—But, how can I presume?

Sri M. R. PATIL.—I request Mr. Siddiah through you, Sir.

Mr. SPEAKER.—Why not the Hon'ble Members consult each other and then convey it to me? Why should they make me a messenger to interpret.

Sri D. M. SIDDIAH.—I want five minutes.

Mr. SPEAKER.—Let Sri Devayya continue. I do not think that the five minutes time limit will be possible for each member. However; Hon'ble Minister may kindly get ready to reply at 9-30 A.M. tomorrow.

Sri K. M. DEVAYYA.—Sir, suggestions have to be taken and implemented. Most of the Hon'ble Members have said that minor irrigation is very important and it should be taken up immediately so that we can get quick results. But, where is the money to come from?

Mr. SPEAKER.—Money will come from the Centre. On that supposition the member may suggest.

Sri K. M. DEVAYYA.—The first thing that we want is water for cultivation. Water should be given to us. The second thing is minor irrigation facilities. In Coorg, all such facilities should be given and work should be taken up immediately. I come from Malnad. We are very good ryots. We are very patriotic. We are also good fighters and we have sent soldiers to the front. We stand second to none in our patriotism in fighting for our country.

Mr. SPEAKER.—As regards food production, scope for producing fruits and vegetables is almost unlimited in Coorg.

Sri K. M. DEVAYYA.—If we are given water facilities, we assure that in Coorg, we will produce four times more than what we are producing now. One thing is that Government should come to our rescue. I have got here a list of minor irrigation works and I will pass it on to the Hon'ble Speaker. The total outlay on all these works will be only ten lakhs of rupees. If Government takes up all these works and finish within one year, we promise to produce and supply ten times more than what we produce now. Ours is a surplus district. Our ryots are intelligent. They are very hard working. But they require Government help. Government should give us water, manure and other facilities. To produce more, we should have fertilisers. But there is one danger. If these fertilisers are used without full knowledge of the soil, it will have a bad effect on the lands. It will harm the crops. Soil is different from place to place. Some soil requires more nitrogen, some phosphates and some potash. An ordinary ryot does not know what soil requires what kind of fertiliser. Therefore it has to be examined. If we simply use fertilisers without this knowledge, it may harm the land and the crops and production as well. Therefore, the first thing that Government should do is to set up soil testing laboratories in each district headquarters, apart from the one at the Centre. Otherwise, I will suggest this. In America, they have solved this problem by the manufacture of a small kit for testing soil which can be taken from farm to farm or field to field and the soil tested then and there and the ryots told what kind of manure should be used. The gramsevaks in our State could be provided with this kind of a kit. They can test the soil and tell the ryots what kind of manure should be applied to the particular land. The other thing which I would like to

(SRI K. M. DEVAYYA)

tell is about the prohibitive cost of the fertilisers which the ryots are unable to meet. Government should see that the ryot gets fertilisers at reasonable prices and he gets it in time. These are very necessary.

Mr. SPEAKER.—In England, even today, purchase of fertilisers is subsidised. If a farmer used a certain quantity of fertilisers, there is a certain rate at which it is subsidised. Does the member think it is good?

Sri K. M. DEVAYYA.—I am just coming to that, Sir. Our Government is getting food supplies from outside worth 200 to 300 crores. If money now spent to get foodgrains from outside is given to the ryot as subsidy for fertilisers, etc, he will do better and produce more which will suffice all of us. I therefore suggest that these fertilisers should be given to ryots at subsidised rates.

Then as regards electricity—in Coorg, there are many streams and rivers. If pumpsets are put, by lift irrigation people would utilise water. Lift irrigation is very necessary and in Coorg, it will work well. We in Coorg require minor irrigation and lift irrigation facilities. With these facilities, I think we will be able to produce much more than what we are producing now. We need not advise the ryots. For example in South Canara, prices of areca has gone up and every man makes efforts to the best of his abilities to grow more area, because he knows he can get a good price on areca. In Coorg there is the Coffee Board. The Board helps and there is a good price for coffee. Formerly, to grow one candy of coffee in one acre, it was a big thing. But today, they can grow one ton. No one need tell the ryot. If proper encouragement in price is given, he will come forward and do his work to the best of his abilities. There should be proper prices for the produce. Should not the cultivator live? Should not the family of the cultivator live? We should see whether the prices that are fixed for the commodities he produces is remunerative. Can he look after the members of his family on the prices given to him for his produce? The prices should be attractive. At the same time, I would say that the consumers should not be hit hard. Some measure should be taken to protect the consumers as well. Let the consumers be supplied at a subsidised rate. If the Government encourage the ryots and he will do well. Last year, at this time, the price of paddy in Coorg was Rs. 42 per quintal. This year, the Government has fixed it at Rs. 39, i.e., they have reduced the price. I do not know why they did so. Is it because the prices of other commodities have gone down? It is because the cost of cultivation has gone down? I request the Food Minister to revise the price structure. Sir, on account of scanty rains, we are not sure of our crops this time. In Coorg if we do not get rains within 8 or 10 days, we will be almost on the verge of famine. Fixation of paddy price must be based on the cost of production also. Taking all these aspects into consideration, I request the Food Minister once again to revise the price of paddy to at least 42 rupees per quintal. If proper encouragement is given to the ryots, they will not fail to grow more. He is as patriotic and loyal as anybody else. If

proper prices are given, I assure the Food Minister that we will grow more and see that India is self-sufficient.

† ಶ್ರೀ ಎ. ಶರಣಪ್ಪ (ದೇವದುರ್ಗ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಈ ಒಂದು ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ನಿರ್ಗಮಿಸಬೇಕು, ನಾವು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಅನ್ನುವ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಅದರ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮತ್ತು ಹಂಚಿಕೆ ವಿತರಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು ಅನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಮತ್ತು ನಾವೂ ಉಭಯಪಕ್ಷರೂ ಒಂದು ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಈ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸೂಚನೆಯನ್ನೇ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ವಿಮೋಘವಾದ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ನೀಡಿರತಕ್ಕ ಸಲಹೆಗಳು ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವು ಇಡೀ ಭಾರತಕ್ಕೇ ಅನ್ವಯಿಸುವಂಥವುಗಳಾಗಿವೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಒಕ್ಕಲುತನವೆಂಬುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಬೇಸಾಯವೆಂಬುದಾಗಲೀ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಸದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಒಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಬಹುಪಾಲು ಜನ ಈ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೂ ನಮಗೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಆಹಾರ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವೀಗ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನೀಗ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗವೇನಿದೆ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಒಕ್ಕಲುತನದಲ್ಲರತಕ್ಕವರು ಅಪರದೇ ಅದ ಒಂದು ಸಂಘವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಆ ಒಂದು ಸಂಘಟನಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿ ರಾಜಕೀಯದತ್ತಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕದತ್ತಲಾಗಲೀ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅವರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಅವರ ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅಂಥ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಕ್ಕಲಿಗರಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ಒಂದು ಸಂಘಟನೆಯನ್ನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡತಕ್ಕವರಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅವನೇ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಿ ಅವನ ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಹೋರಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲ ಸದ್ಯದಲ್ಲೆ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ರೈತನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆತನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವಿಚಾರದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರಮೇಲೂ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೀಗ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ನಾವೀದಿವಸ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ? ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಹಂಚತಕ್ಕದ್ದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಒಕ್ಕಲುತನದ ಪದ್ಧತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಒಕ್ಕಲುತನ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ತರೀ ಬೇಸಾಯವಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಬಾಗಾಯತು ಇದೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಬುಟ್ಟಿ ಬೇಸಾಯವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿ ಬೇಸಾಯವಿದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಅದರ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಗಭದ್ರಾ ಪ್ರಾಚೀನ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ತರೀ ಬೇಸಾಯದ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ. ಆ ಜನರಿಗೆ ಆ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ಅನುಭವವುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಡತಕ್ಕ ಜನರೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಆ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉತ್ಪಾದಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತರೀಬೇಸಾಯ ಮಾಡಲು ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅಷ್ಟು ತೈರಿತವಾಗಿ ಅದು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ತರೀಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಜನರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜದ ಬತ್ತವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು.

(ಶ್ರೀ ಎ.ಶರಣಪ್ಪ)

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಖುಷಿಯ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ—ಅಲ್ಲಿನ ಒಕ್ಕಲುತನದವರೆಲ್ಲಾ ಮಳೆಯ ನೀರನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು ಯಾವಾಗ ಜಮೀನಿಗೆ ಬಿತ್ತನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಂಥ ಬೀಜ ಬಿತ್ತಬೇಕು, ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ತಂಪನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಜಮೀನಿಗೆ ಎಂತ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕು ಅನ್ನುವುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಅವನ ದೈವದಲ್ಲಿದ್ದಷ್ಟಾಗಲಿ ಎಂದು ಅವನು ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಖುಷಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವುದು ಋತುಮಾರುತಗಳೊಂದಿಗೆ ಜೊಜಾಡಿ ದಂತಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲೇ ತಂಪು ನಿಲ್ಲಿವಂತೆ ಕಾಂಟೂರ್ ಬಂಡಿಂಗಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ತಂಪಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು, ಇಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆಯಾದರೂ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬಹುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಿಜಾಪುರ, ರಾಯಚೂರು ಮತ್ತು ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರು ನೂರಕ್ಕೆ ಎಂಭತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ಮುಖ್ಯ ಜೀವನಾಧಾರ. ಆ ಜನರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಜೋಳ, ನವಣ್ಣ, ಸಜ್ಜೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ಸ್ಕೀಂ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಜರಾಶಯ ಎಂಬ ಕಡೆ ಇನ್‌ಟೆನ್‌ಸಿವ್ ಕಲ್ಟಿವೇಷನ್‌ಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜ ಗೊಬ್ಬರ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಆದರೂ ಕೂಡ ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರತಕ್ಕ ವ್ಯವಸಾಯದ ಪದ್ಧತಿ ಏನಿದೆ ಅದೇ ಇವತ್ತಿಗೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತರ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಏನಿದೆ, ಒಂದು ಕಡೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಚೈನಾ ದೇಶದವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೂಡ ಬೆಳೆಯದೆ ಹೋದರೆ ಅದರಿಂದ ಚೈನಾ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾನಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಹಿತ ಮತ್ತೊಂದು ಇಲ್ಲ. ಅನ್ಯ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅನ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇರಲು ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಗಡಿಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶದವರು ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲಿಗರೂ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕ ಪಚ್ಚಿ, ಗುಳಿ, ಕಬ್ಬಿಣ, ಗೊಬ್ಬರ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ರೀತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾದ ದರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 10-15 ಎಕರೆ ಇರತಕ್ಕವರ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಹಾಕದೇ ನೂರಾರು ಎಕರೆ ಇದ್ದಂತಹ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ಹಾಕಿ ಕಾಳಿನ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿ, ಅವರು 200 ಕ್ವಿಂಟಾರ್ ಬೆಳೆದರೆ 100 ಕ್ವಿಂಟಾರ್ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅಂತಹ ಭಾವನೆ ಜನಗಳಿಗೆ ಒಂದಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಕಡಿಮೆ ಹಿಡುವಳಿ ಇರತಕ್ಕವರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Now, the House will rise and meet tomorrow at 8-30 A.M.

[The House adjourned at Thirty minutes past Six of the Clock to meet again at Thirty minutes past Eight of the clock on Saturday, the 16th October 1965.]
